

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HİÇ

"Tanrı bize en doğru insanı

BEKLEMEDİĞİM

en doğru vakitte gönderir."

ANDA

ERIN HAHN

*Bu kitap bütün kilise çocuklarına adanmıştır.
Ne duymuş olursanız olun,
umarım yalnızca şunu hatırlarsınız:
Sevgiyi hak ediyorsunuz, sevgiye layıksınız
ve sadece sevmekle yükümlüsünüz.
O kadar. Uyarısız, şartsız, koşulsuz.
Olduğunuz. Gibi. Seviliyorsunuz.*

AĞUSTOS

1

Meg

İsa'yı ilk kabul ettiğimde dört yaşındaydım. *İlk* diyorum çünkü on altıma basana kadar bunu en az on iki kez yapmıştım. Sonuçta iyice emin olmak gerekirdi, öyle değil mi? Ya ilk on bir seferde tam manasıyla kabul edemediysem? Ya yanlış sunak çağrısına gittiysem? Ya yüreğim hazır değilseyse ve o gün bana yanlış yapmış birini affetmeyi unuttuysam? O zaman sayılır mıydı? Kim bilebilir? Çok çelişkili zamanlarda yaşıyorduk.

İşte o yüzden, ne olur ne olmaz diye, her fırsatta çağrısına yanıt verdim. Sonsuz kurtuluşum söz konusuken risk alamazdım.

Demem o ki ben *öyle böyle* kurtulmadım. Demek istediğim, eğer altın yıldızlı Hristiyanlar için delikli kart varsa benimki sonuna kadar hak edilmişti ve paraya çevrilmeye hazırdı. Indiana'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir bölgesinde oturan büyükannem Knudson'ın evine giderken yol-

da, üzerinde şöyle yazan bir reklam panosu vardı: **ŞİMDİ ÖLSENİZ GÖZLERİNİZİ NEREDE AÇACAĞINIZI BİLİYOR MUSUNUZ?** Evet. Ben biliyordum. Hem de adım gibi biliyordum. Plan yapmak benden sorulurdu. İnsan planını yapacak, gerisini Tanrı'ya bırakacaktı. Kurtuluş? Cepte. Sonsuzluk? On iki kere cepte.

En iyi arkadaşım Vada buna nevroz diyordu. Kurtuluşumu her on ayda bir onaylatarak aslında onu inkâr ediyordum. İlk seferde işe yaradığına güvenemiyorsam kiminle uğraşıyordum? Şüphesiz, Evrenin Yaratıcısı böyle şeylerin çetelesini tutabilirmiş.

Ona, İsa'yı kabul etmeyecekse kurtuluşumun yarısını *onunla* bölüşmek zorunda kalacağımı söylemiştim. Kıymetimi bilmeliydi.

Ben bir onu bilirdim. Yani kurtuluşu. Hayatımdaki tek kesinlik oydu. Bir hafta öncesine kadar bununla bir sorunun yoktu. Bir hafta önce, önümde bembeyaz bir sayfa gibi uzanan geleceğimi düşlerken midemde *Olasılık* ve *Keşif* kelekleri uçuşuyordu. Sonsuz inanç ve şu atasözünde geçen bir kova mutlulukla donatılmış halde, tüm dünyaya göğüs germeye ve çağrıya cevap vermeye hazırdım.

Ama ne yazık ki tıpkı annemle babam gibi, geçen hafta da bir *yalancıymış*.

Gençler dua grubundaki son gecemdi. Burası planlıydı. O gece zaten oradaki son gecem olacaktı. Fakat koşullar değişmişti. Haftalık ayın toplantılarımızı gerçekleştirdiğimiz tiyatro salonu, grubumuzun üzerine vuran sıcak sahne ışıkları dışında karanlıktı. Bunu özleyecektim. Grup arkadaşlarımla beraber şarkılar söylemek ve ilahilerde çocuklara öncülük etmek benim için büyük bir onurdu. Buz pateni gösterisi

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

yapmayalı yıllar olmuştu ve bu onunla aynı şey olmasa da verdiği tatmin bir başkaydı. Profesyonel şarkıcı değildim ama arkamda İsa ve canım arkadaşım Ben'in muhteşem kemani olduğu sürece üstesinden gelebilirdim.

Mikrofonun başına geçtim, her zaman taktığım peri kanatlarım omuzlarımin arkasında beni rahatlatırcasına çırpınıyordu. O gün kar beyazı sade kanadımı seçmiştim. Bundan yıllar önce babamın hediye ettiği ilk kanadım oydu. O zamanlar çok küçüktüm; gerçi üzerime tam olmasına bakılacak olursa hâlâ öyle sayılırdım. O kadar minyondum ki babam bana perim derdi ve onunla, eski My Chemical Romance albümlerini dinleyerek oturma odasında dans ederdik.

Babamla.

Bu anıyı başımdan savarak yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirdim ve parlak spot ışıklarının, bu gülücüğün sahteliğini gizlemesi için dua ettim.

“Şimdi sırada, bu gecenin son şarkısı var. Bu şarkıyı özellikle seçtim çünkü hepinizin kendine iyi bakmasını ve bu şarkının sözlerine kulak vermesini istiyorum. Unutmayın, İsa ve Meg Hennessey sizi daima sevecek.” Hızlıca öpücük yollayıp kollarımı açtım ve gözlerimi yumdum, bütün dikkatimi omuzlarıma değen yumuşaklığa verdim. İçimdeki acıyı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Francesca Battistelli'den “Beautiful, Beautiful”u söylüyordum. Aynı zamanda hem neşeli hem de hüznölü bir parçaydı bu. Şarkıda bir kız içini Tanrısına boşaltıyordu. Ben henüz bunu yapmaya hazır değildim. Yine de meseleyi fazla büyötmek istemediğimden şarkının sözlerini elimden geldiğince iyi okumaya, onlara olabildiğince anlam yüklemeye çalıştım. Şarkının sonlarına doğru gözlerimi açarak ışığa alışmalarına

müsaade ettim. Önümdeki çocuklara bakışlarımla ulaşarak onlara sevgimi ve dualarımı yolladım. Umarım Tanrı'nın rahmetinin huzurunu yaşayabilirlerdi. Umarım asla yalnız hissetmezlerdi. Umarım asla kandırılmış hissetmezlerdi.

Umarım asla *böyle* hissetmezlerdi.

Şarkı bitti ve ışıklar yandı. Buraya kadardı. Her şey bitmişti. Her zamanki neşemle çocuklarla kucaklaşıp geleceğime dair iyi dileklerini kabul ettim. (*Teşekkür ederim! Seni seviyorum! Tanrı'ya emanet ol! Tanrı'ya şükürler olsun!*) Ama ilk kez bunu yapmaktan yorulmuştum. Meğer numara yapmak insanı tüketiyormuş. Gelecek planlarım hakkında yanılanları düzeltmeye uğraşmadığım gibi aklımda ne olduğunu onlarla paylaşmadım da. Ben'le bile paylaşmadım. Bütün çocukların arasında en çok onu ve o gülünç oduncu sakalını özleyecektim. Onun yanında her şey yolundaymış numarası yapmak yüreğimi sızlatıyordu ama bu sayfayı kapatmalı, bundan böyle önüme bakmalıydım. Kendime yeni bir sayfa açıyor, yeni bir hayata başlıyordum. Umarım burada kalanlar mutlu olurdu.

Ne var ki artık bundan emin değildim. Hiçbirimizin mutlu olabileceğini sanmıyordum.

*

Duvardaki saat yedi otuzu gösteriyordu ve Vada'dan beni almaya gün batımında gelmesini istediğime pişman olmaya başlıyordum. O anki hislerimle, gecenin karanlığından yararlanarak ailemin Michigan, Ann Arbor'daki iki katlı bungalov evinden gizlice kaçmak istemiştim. Ne de olsa şimdiye kadar evden hiç kaçmamıştım –daha doğrusu, aileme

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

hiç karşı gelmemiştim, nokta- ve bunu layığıyla yapmam gerektiğini düşünüyordum. Ev karanlık olacaktı, annemle babam da ayrı yataklarında mışıl mışıl uyuyor olacaktı. Penceremi eskimiş pervazından yukarı iterek açacak ve uçlarından birbirine bağladığım çarşafları aşağıya sarkıtacaktım. Sonra da Vada'nın içinde beklediği, vitesi boşa alarak sessizce caddeden aşağıya, pencerenin altına kadar getirdiği annesinin arabasının yanına inecektim. Çiyden ıslanmış çimlerin üzerine yumuşak bir iniş yapacak ve arabaya atlayıp arkama bile bakmadan kasabayı terk edecektim, Vada'yla birlikte *burası olmayan* bir yere gidecektik.

Ama annemin ilgisi bütün planlarıma çomak sokmuştu.

Bavulumu toplamış, iki peri kanadım arasında hangisini yanıma alacağıma karar vermeye çalışıyordum ki kapımı tıklattı.

“Söyledim ya,” dedim aksi bir tavırla. “Ben kaçıyorum.” *Tabii ki* onlara söylemeden evden kaçamazdım. Sonuçta ben uslu bir kızdım. Saygılıydım.

“Biliyorum,” dedi annem yatağıma oturarak. Ellerini kucağındaki bir yığının üzerinde birleştirdi. “Biliyorum,” diye tekrarladı. “Bir şey unutmadığından emin olmak istedim.”

Doğrulup tek parmağımla çeneme pat pat vurdum. “Nasıl bir şey olurdu acaba? Bir şeyi unutmak. Nereden baksan yirmi yıl önce hayatımızı kökten değiştiren ve son derece önemli olan bir şeyi...” Anneme dik dik bakarak ona meydan okudum. Bana gözlerini kısarık karşılık verdi. Bir şey söylemek istiyordu, ona karşılık verdiğim için beni azarlamak istiyordu belki ama bunu yapamazdı. Bu noktada hiçbir dayanağı yoktu. Dolayısıyla yutkunmakla yetindi ve kucağındaki şeyle oynadı.

müsaade ettim. Önümdeki çocuklara bakışlarımla ulaşarak onlara sevgimi ve dualarımı yolladım. Umarım Tanrı'nın rahmetinin huzurunu yaşayabilirlerdi. Umarım asla yalnız hissetmezlerdi. Umarım asla kandırılmış hissetmezlerdi.

Umarım asla *böyle* hissetmezlerdi.

Şarkı bitti ve ışıklar yandı. Buraya kadardı. Her şey bitmişti. Her zamanki neşemle çocuklarla kucaklaşıp geleceğime dair iyi dileklerini kabul ettim. (*Teşekkür ederim! Seni seviyorum! Tanrı'ya emanet ol! Tanrı'ya şükürler olsun!*) Ama ilk kez bunu yapmaktan yorulmuştum. Meğer numara yapmak insanı tüketiyormuş. Gelecek planlarım hakkında yanılanları düzeltmeye uğraşmadığım gibi aklımda ne olduğunu onlarla paylaşmadım da. Ben'le bile paylaşmadım. Bütün çocukların arasında en çok onu ve o gülünç oduncu sakalını özleyecektim. Onun yanında her şey yolundaymış numarası yapmak yüreğimi sızlatıyordu ama bu sayfayı kapatmalı, bundan böyle önüme bakmalıydım. Kendime yeni bir sayfa açıyor, yeni bir hayata başlıyordum. Umarım burada kalanlar mutlu olurdu.

Ne var ki artık bundan emin değildim. Hiçbirimizin mutlu olabileceğini sanmıyordum.

*

Duvardaki saat yedi otuzu gösteriyordu ve Vada'dan beni almaya gün batımında gelmesini istediğime pişman olmaya başlıyordum. O anki hislerimle, gecenin karanlığından yararlanarak ailemin Michigan, Ann Arbor'daki iki katlı bungalov evinden gizlice kaçmak istemiştim. Ne de olsa şimdiye kadar evden hiç kaçmamıştım –daha doğrusu, aileme

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

hiç karşı gelmemiştim, nokta- ve bunu layığıyla yapmam gerektiğini düşünüyordum. Ev karanlık olacaktı, annemle babam da ayrı yataklarında mışıl mışıl uyuyor olacaktı. Penceremi eskimiş pervazından yukarı iterek açacak ve uçlarından birbirine bağladığım çarşafı aşağıya sarkıtacaktım. Sonra da Vada'nın içinde beklediği, vitesi boşa alarak sessizce caddeden aşağıya, pencerenin altına kadar getirdiği annesinin arabasının yanına inecektim. Çiyden ıslanmış çimlerin üzerine yumuşak bir iniş yapacak ve arabaya atlayıp arkama bile bakmadan kasabayı terk edecektim, Vada'yla birlikte *burası olmayan* bir yere gidecektik.

Ama annemin ilgisi bütün planlarıma çomak sokmuştu.

Bavulumu toplamış, iki peri kanadım arasında hangisini yanıma alacağıma karar vermeye çalışıyordum ki kapımı tıklattı.

“Söyledim ya,” dedim aksi bir tavırla. “Ben kaçıyorum.” *Tabii ki* onlara söylemeden evden kaçamazdım. Sonuçta ben uslu bir kızdım. Saygılıydım.

“Biliyorum,” dedi annem yatağıma oturarak. Ellerini kucağındaki bir yığının üzerinde birleştirdi. “Biliyorum,” diye tekrarladı. “Bir şey unutmadığından emin olmak istedim.”

Doğrulup tek parmağımla çeneme pat pat vurdum. “Nasıl bir şey olurdu acaba? Bir şeyi unutmak. Nereden baksan yirmi yıl önce hayatımızı kökten değiştiren ve son derece önemli olan bir şeyi...” Anneme dik dik bakarak ona meydan okudum. Bana gözlerini kısarak karşılık verdi. Bir şey söylemek istiyordu, ona karşılık verdiğim için beni azarlamak istiyordu belki ama bunu yapamazdı. Bu noktada hiçbir dayanağı yoktu. Dolayısıyla yutkunmakla yetindi ve kucağındaki şeyle oynadı.

“Benden nefret ediyor musun?” diye sordu usulca, sonra başını sallayarak gözlerini benden kaçırdı. “Elbette ediyorsun. Ben de kendimden nefret ediyorum. Hem de yıllardır.”

İki peri kanadını da bıraktıktan sonra bavulumun kapağını kapayıp fermuarını çekerken sorusunu düşündüm. “Hayır. Senden nefret etmiyorum. Ama...” Uyarı amaçlı tek elimi kaldırdım. “Şu anda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Burası çok karışık.” Kafamı işaret ettim. “Ve bu karışıklığı burada çözebileceğimi sanmıyorum. Haftaya gidecektim zaten,” diye hatırlattım.

Dün sabaha kadar, bir İncil kampında çalışmak üzere batıya gitmek niyetindeydim. Onlara bu işi kabul edemeyeceğimi bildiren bir e-posta atmıştım ve şimdi vicdan yapmamaya, daha da önemlisi sorumsuz biriymişim gibi hissetmemeye çalışıyordum. Ama böyle bir zamanda ateşin başında oturup İsa’nın mutlak sevgisi hakkında ilahiler okuduğumu düşünemiyordum. İsa hâlâ aynı kişiydi ama ben... Ben artık kim olduğumdan emin değildim.

“Baban taşınıyor,” dedi annem.

Yanına oturdum. “Yani bizi *terk ediyor*,” diye düzelttim. “Hem o benim babam değil, o yüzden...” Omzumu silktim.

Hâlâ kafamda oturtamadığım şeylerden biri de buydu. Babam, babam değildi. Yani gerçek babam değildi. Gerçek babam ölmüştü. Adı Andrew McArthur’du ve yirmi yaşındayken vefat etmişti. Bunu *söyleyebiliyordum*. İçimden, dışımdan, Vada’ya mesaj atarken... Ama bu bana hâlâ gerçek gibi *gelmiyordu*. Bir türlü aklımda bir yere oturtamıyordum. Bir ömürlük gerçekleri iki günde yeniden şekillendirmek mümkün değildi. Dalgın bir şekilde, insanın öğrendikleri-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ni unutmasının, öğrenmesi kadar zaman alıp alamayacağını merak ettim.

“Neredeyse on sekiz yıldır baban.”

“Bir o kadar zamandır da senin kocan,” dedim düşüncelerimden sıyrılarak. “Seni terk edebiliyorsa pek tabii beni de terk edebilir.”

“Çok üzülüyor. O...” Duraksadı, ben de bekledim. Söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçti. “Declan iyi biri, Meg. Yıllarca ikimiz için de çok fedakârlık yaptı. Ama artık onu özgür bırakmalıyım. Bu kadarını hak ediyor.”

Ben buna inanmıyordum. Annemin dün akşamüzeri yaptığı itirafların hemen ardından ortadan kaybolmuş ve hâlâ dönmemiştir. Bana birlikte söylemeyi planladıkları belliydi –ne de olsa sırları yalnızca benim için sırdı– ama şimdi itiraflarının sonucunu birlikte göğüslemeleri gereken yerde annemi yalnız bırakıyordu. Bir şey demedim. Sessizliğimin onu kandırdığını sanmıyordum fakat onu onaylamak da istemiyordum.

“Bana ne zaman söyleyecektin, anne? Kamp sağlık raporu istemeseydi ne yapacaktın? Hayatım boyunca bir yalanın içinde yaşamama izin mi verecektin? Peki ya sen ve... ba-babam...” Babam derken zorlandım. “Ölene kadar sevmediğin bir adamla evli kalmaya devam mı edecektin?” Boğazım düğümlendi, başka bir şey diyemedim. Annemin yüzü ağlamaklı oldu.

“Ah, Meg.” Elindeki şeyi yatağın üstüne bırakıp elimi tuttu. Ama başka bir şey demedi. Ne bir açıklama yaptı ne de bana elbette, *elbette* gerçeği söyleyeceğini söyledi. Sadece doğru zamanı beklediğini. Bunca zamandır bana yalan

söylemek istemediğini. Elini bırakıp yataktan kaktım ve gardırobuma gittim, onu ağlarken görmeye katlanamıyordum.

Annem burnunu çekti ve ellerinin tersiyle gözlerini silerek ayağa kalktı. “Bunları sana vermek istiyorum.” Yanında getirdiği yığını işaret etti. Bunlar, üzerlerindeki adresler bitişik eğik el yazısıyla yazılmış, farklı boyutlarda mektuplardı. “Yıllardır biriktiriyorum bunları. Geçen Noel de dâhil her Noel’de bir tane geldi. Hepsi büyük babaannenden.”

“Benim büyük babaannem yo... Ah,” dedim kalbim küt küt atarak. “Beni biliyorlar mı?”

“Bildiğim kadarıyla sadece o biliyor. Andrew’un anne babası yıllar önce ölmüş... Ben daha onunla tanışmadan önce. Bir tane erkek kardeşi var ama ben sadece Elizabeth’le konuştum. Şeyden sonra... Andrew’un cenazesinden sonra ve sen doğduktan sonra kart yolladım, doğum ilanının bir nüshasını. O zamandan beri her Noel birbirimize kart yollarız.”

Ona şaşkın şaşkın bakakaldım. “Birbirinize Noel kartı yolluyorsunuz.”

Yavaşça başıyla onayladı, benim mavi gözlerimden büsbütün farklı olan kahverengi gözleri endişeliydi.

“Sevgili Andrew’un ailesi, Meg gayet iyi. Hâlâ her şeyden bihaber! Mutlu Noeller. Sevgiler, bebeğin annesi.”

Annem yüzünü buruşturunca kabalık ettiğim için üzüldüm. Ama özür dilemedim çünkü söylediklerim yalan değildi.

“Benimle tanışmak istemediler mi?”

Annem dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. “Elizabeth istedi. Yıllardır seninle tanışmak istiyor. Hatta ilk mektuptan beri. Sen onlara Andrew’dan kalan tek şeysin ama ben...” Sustu, burnundan derin bir nefes alıp

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

titreyen dudaklarının arasından verdi. “Özür dilerim, Meg. Duygularımı bastırmam gerekiyordu. Al bunları. Oku. Artık sana aitler.”

En üstteki mektubu alıp parmaklarımı güzel el yazısının üzerinde gezdirdim. Gönderen kısmında, Elizabeth McArthur yazıyordu. “Marquette, Michigan mı? Şeyle, ımm, Andrew’la orada mı...” Utanarak sustum.

Annem kapının eşiğinde duraksadı. “Hayır, aslında bir gençlik grubu konferansında tanıştık. Grand Rapids’te. Grubu, küçük bir sahnelerden birinde çalışıyordu.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı, utancımın yerini öfke aldı. “Beni bir gençlik grubu konferansında mı yaptınız yani?”

Annem omzunu silkince birden aslında ne kadar genç olduğunu hatırladım. Aramızda on sekiz yaş bile yoktu. Bu aydınlanmanın tartışılacak pek çok ayrıntısı vardı ama önce...

Islık çaldım. “Babam bir Hristiyan müzik grubu üyesiymiş.”

“Yerel bir gruptu. Daha çok bir kilise dua grubuydular.”

“Ama içkili halde araba kullanırken öldü, öyle değil mi?”

“Evet. Gazete haberi eşyalarımın arasında bir yerde olacaktı.”

Sabırsızca elimi salladım. “Nikâhsız, ergen anne babam bir gençlik grubu konferansında seks yapıyor ve sen babama hamile olduğunu söyleyemeden babam içkili şekilde araba kullanarak kendi ölümüne sebebiyet veriyor, öyle mi?”

Annem kaşlarını çattı. “Özetlersek, evet.”

Yine boğazım tıkanınca yatağıma geri oturup yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

“Şimdi benden nefret ediyor musun?” Annemin sesi fısıltıdan farksızdı.

Aksini söyleyemiyor, hatta yüzüne bile bakamıyordum. Başım gövdeye ağır geliyordu. Konuşamayınca başımı salladım, sıcak gözyaşlarım kucığıma düşerken annemin kapıyı arkasından kapattığını duydum.

*

Birkaç saat sonra evden çıktım. Annem veranda ışığının altındaydı, pervaneler parıldayan mavi-siyah saçlarının etrafında fırıl fırıl dönerken ben yeni öğrendiklerimin ve bavulumun ağırlığı altında ezilerek basamakları güçlkle indim. Vada bagaj kapağını açınca bavulumu bagaja koydum, anneme el salladım ve vakit kaybetmeden arabaya bindim.

Vada, "Gizlice gideceğimizi sanıyordum," dedi garaj yolundan geri geri çıkarak.

"O zaman Kaliforniya'ya kaçıyordum. Ama şimdi..." Sustum.

"Kanat yok mu?" diye sordu kızıl kaşlarından birini kaldırarak. Aşağı yukarı on beş yıldır en yakın arkadaşım olan Vada muhtemelen ilk kez beni kanatsız görüyordu. Ama o gün kanat takmak içimden gelmemişti.

"Kanat yok," dedim, karanlık camdaki yansımama bakarak. "Onları bıraktım."

"Eh," dedi Vada radyoyu açarak. "Bir de iyi tarafından bakmak lazım. Bundan böyle kasabada annenden köşe bucak kaçmak zorunda kalmayacağım."

Gözlerimi devirdim. "Hadi oradan, seni üniversiteli. Birkaç güne Luke'la beraber Kaliforniya'ya doğru yola koyulduğunda Ann Arbor dikiz aynanda görünen yeşil bir bulanıklıktan ibaret olacak."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Vada karanlıkta bile direkt göze çarpan çılgınca bir mutlulukla gülümsedi. *Parlıyordu*. Erkek arkadaşı Luke Greenly, onun hakkında yazdığı hit şarkısını –ki bu şarkı birlikte çalıştıkları ucuz barı kapanmaktan kurtarmıştı– müşterilerin huzurunda, son derece kârlı bir canlı performansla söyleyerek ona olan ölümsüz aşkını ilan ettiğinden bu yana böyle parlıyordu.

Abartılacak bir şey yoktu. Romantizm çıtamı arşa yükseltmememe sebep filan *olmamıştı* ya bu.

Vada sırtıttığını görünce boğazını temizledi. “Ee, rotamız Marquette demek?”

“Marquette,” diye onayladım. Büyük babaannem “Betty”nin gönderdiği Noel kartlarını defalarca kez okuduktan sonra rotamı üç günde üçüncü kez değiştirerek Vada’ya mesaj atmış ve ona yolculuğunu erteleyerek beni kuzeye götürüp götüremeyeceğini sormuştum. Neyse ki cevap olarak sadece, “Şükürler olsun ki Google Haritalar var,” yazmıştı.

“YY.” Bunu Yeeee Yeeee der gibi uzatarak söyledi.

Dudaklarım seğirdi. “Yukarı Yarımada’ya.”

“Gerçek babanın ailesiyle tanışmaya.”

“Aynen.”

“Ne tuhaf olay.”

“Sen onu bir de bana sor.”

“Aile geleceğini biliyor mu?”

“Hayır.”

“Onları arayıp söyleyen mi?”

“Ne desem mesela? ‘Selam, siz beni tanımazsınız ama annem on sekiz yıl önce merhum evladınızla işi pişirmiş ve bam, ben doğmuşum!’ mu?”

“Ben sana *işi pişirmek* lafını kullanma demedim mi? Evde öğrenim gördüğün nasıl belli oluyor.”

Yüzümü buruşturarak sertçe yutkundum, zihnim her zamanki hazır cevaplarından birini aradı ama bulamadı. Bunca yıllık dostluğumuzun neticesinde beni avucunun içi gibi bilen Vada arabayı aydınlık bir 7-Eleven otoparkına çekip motoru kapattı ve bana döndü.

“Burada şu çok sevdiğin Vernors buzlu içeceklerinden varmış,” dedi. Koyu kahverengi gözlerini kısarak cevap vermemi bekledi.

“Ben iyiyim,” diye ısrar ettim.

“Saçmalık. Nasıl iyi olabilirsin?”

“Tamam. Hiç iyi değilim. Ben aslında...” Duygularımı ifade edecek bir kelime ararken hayatımda ilk defa aklıma küfürden başka bir şey gelmedi.

Vada içini çekerek usulca, “Bak, şu hayatta kendini koyuvereceğin bir an varsa o da bu andır. Burada ikimizden başka kimse yok,” dedi.

Boğazımdan bir hıçkırık kopunca Vada emniyet kemeri- ni çözüp tek hamlede beni kucakladı. “Çok ama çok kızgı- nım,” dedim hıçkırıklarımın arasında. “Tamam mı? Çok öf- keliyim.” Bu sert sözler dudaklarıma bütünüyle yabancıydı. “Hayatım koca bir yalandan ibaretmiş. Biliyorum...” Derin bir nefes alarak dilimden patır patır dökülen şaşkın cümlele- ri yavaşlatmaya çalıştım. “*Neden yaptığını anlıyorum. Ama bu sefer de onun adına sinirleniyorum! Bu ne kahpe...*” Başımı salladım. Böyle düşünemezdim. Henüz düşünemez- dim. Sinirliydim ama kâfir değildim.

Daha doğrusu, kafamın içi haricinde değildim.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Sahiden boşanacaklar mı?”

“Öyleymiş, üniversite için evden ayrılmamı bekliyorlarmış, buna henüz bana gerçeği söylemeden önce karar vermişler. Şu durumun *iğrençliğine* bakar mısın? Resmen benim yüzümden on sekiz yıllık bir anlaşmaya bağlı kalmışlar. Evliliklerinde mutlu olmadıklarını biliyordum ama bu bambaşka bir olay.”

“Çünkü seni seviyorlar, Meg.”

Sertçe bir nefes aldım; ellerim titriyor, midem bulanıyordu. “Bence o yüzden değil.” Devamını sesli söyleyemedim. Henüz çok yeniydi. Çok hamdı. Hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyordum. Aklımın içinde dönüp duran sebebin sevgiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Vada sessiz kalarak bana zaman verdi. Gerçi ne kadar zaman geçerse geçsin, annemin yaptığı şeyin çirkinliğiyle yüzleşecek cesareti bulabileceğimi sanmıyordum. Ona yapılan şeyle. Bu durumun, benim ve şimdiye kadar inandığım şeyler için ne anlama geldiğiyle.

Nihayet konuştuğumda sesim fısıltıdan farksızdı. “Neden yaptıkları umurumda değil. Tek bildiğim, buradan siktir olup gitmek istediğim.”

“Aferin kızıma,” dedi saçlarımı okşayarak. “Öğreniyorsun.”

Hıçkırıklarına bu kez kısa bir kahkaha karıştı. “On beş yıl sürdü ama Knudson ninemin hep dediği gibi sonunda beni de kendin gibi küfürbazın teki yaptın.”

Vada geri çekildi, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. “Öyle bir şey demedi. Ninen beni sever bir kere!”

“Senin için dua ediyor. İkisi aynı şey değil. Kadın güncyli.”

“Hıh,” dedi Vada, sonra da bileğindeki lastik tokayı çıkı-

rip kızıl saçlarını dağınık bir topuz yaptı. “Aslına bakarsan bu çoğu şeyi açıklıyor.” Bana bir peçete uzattı. “Şu buzlu içecekten alalım mı?”

Sızlayan yüzümü sıldım. “Buraya onun için geldiğimizi biliyordum zaten.”

“Ah, hadi ama. Hakkımı yiyorsun. Bu otoparka ağlayıp açılсын diye bilerek çektim. Ama yolculuğa doğru şekilde başlamak da lazım.”

2

Micah

İlk kez gece yarısı evden gizlice çıktığımda on üç yaşındaydım. Babamın hapis cezası almasının, beni birinci sınıflar için yapılacak beyzbol seçmelerine hazırlayamayacağı anlamına geldiğini öğrenmiştim. Hapis cezası alması, beyzbol seçmelerinden çok daha fazlasını kaçırmasına sebep olacaktı elbette ama beni asıl yaralayan oydu. O güne kadar koçum hep babam olmuştu. Beyzbolda, coach pitch*’te, Küçükler Ligi’nde, ana ligde... Babam benim vuruş partnerimdi, top tutucumdu, en iyi arkadaşım ve en büyük hayranımdı.

Seçmelere katılmam için gönderdikleri davetiye postayla geldiği gün beyzbolu bırakmıştım. Seçmelere katılsam ne olacaktı ki? Babam olmadan oynayamazdım. Nasıl oynayacağımı bile bilmiyordum. Artık bu düşüncenin ne kadar aptalca olduğunu biliyorum. Öte yandan, katılsam *sahiden*

* Küçük oyunculara beyzbolun temellerini öğretmeyi amaçlayan eğitici bir lig. ~ çn.

ne olacaktı? O zamanlar okulda dönen dedikodulardan, arkadaşlarımdan anne babalarının bana attığı kötü bakışlardan ya da ilk yazlık işime başvurduğumda insanların yüzünde beliren güvensiz ifadelerden haberim yoktu... Beni neyin beklediğinden tamamen bihaberdim ama kendini koruma içgüdülerim harekete geçmiş olacak ki işler boka sardığında ben çoktan kendimi herkesten soyutlamıştım.

Gündüzlerimi başım önümde, huzursuzca geçiriyor, geceleri bisiklet biniyor, karanlıkta yalnız başıma yürüyor, sonra da koşuyordum. Gündüzleri, insanların bana nasıl tiksintiyle baktıklarını göreceğimden korkarak yüzlerine bakmıyordum. Ama geceleri başım yukarıda yürüyebiliyordum. Boynum düz, sırtım dik. Ciğerlerimi patlayacak kadar şişiriyordum. Okuldayken ya da annemin yanındayken içimde tuttuğum tüm çığlıkları nefessiz kalıncaya dek koyuveriyordum.

Zaman geçtikçe vücudum güçlendi. Uzun boylu, kuvvetli ve dayanıklıydım. Sonunda annem evden kaçacağımı anladı. On dördüncü doğum günümde bana bir cep telefonu, bir de el feneri aldı. Noel'de kar ayakkabısı ve kros kayağı aldı. Son olarak da yansıtıcı tayt ve kablosuz kulaklık aldı. Sanki aramızda sözsüz bir anlaşma vardı. Bana elinden geldiğince yardım ediyor ve benden özür diliyordu.

Mezun olduğumdan beri üzerime yöneltilen kötü bakışlar azalmış, çoğu insan ben daha aklım ermeyecek kadar küçükken olanları unutmuştu ama yine de hâlâ geceleri koşmayı tercih ediyordum. Huylu huyundan vazgeçmezdi.

Hem zaten Emily bu gece beni geç saate kadar tutmuştu. *Geç saate kadar tutmuştu* derken, arabayı o kullandığından başka seçeneğim yoktu. Baş başa vakit geçireceğimiz bir yere gideceğimizi sanmıştım ama Em'in üniversiteden oda

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

arkadaşı gelmişti ve Front Caddesi'ndeki bir ev partisine gitmek istemişlerdi. Ben içki içmezdim, hip-hop sevmezdim ve iğrenç öğrenci evlerinde takılmazdım, yani bu tür partiler pek bana göre değildi. Gitmeyi neden kabul ettiğimi bile bilmiyordum. Sıkıntıdan olmalıydı. Geçen seferden sonra kendime, Emily'yle fazla ileriye gittiğimde duracağımı söylemiştim. Sekse karşı değildim ama telefonu benim yerime birlikte olmayı tercih edeceği erkeklerden gelen mesajlarla aydınlanırken arabasının arka koltuğunda bir kızla öpüşmeye *karşıydım*.

Her neyse, harika bir gece olmuyordu. Aslında sonuna kadar dayanmayı planlıyordum ama gençlerden biri içki içmediğimi fark etti, adımı duyunca da, "Bir dakika, Allen mi? Sen o papazın oğlu değilsin, değil mi? Siktir, dostum... O olay çok namussuzcaydı," dedi.

Yürüyerek eve döndüm, koşu kıyafetlerimi giydim ve göl kenarına doğru yola koyuldum. Şimdi koşuyordum, kalbim kulaklarımdaki gürültülü müziğin ritmiyle eş zamanlı atıyordu. Çalma listesini baştan sona dinleyene kadar koştum, sonra biraz daha koştum. En zorlu rotamı tersten koşarak o gece bütün bayırları tırmandım. Nihayet yavaşlayıp yürümeye başladığımda baldırlarım yanıyordu, kollarım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Yeniden eve döndüğümde başımı hayretle iki yana salladım. En küçük kız kardeşim bisikletini dışarıda bırakmıştı ve ikizlerden birinin arabasının ışığı yanıyordu. Bahçede dolaşarak ortalığı düzenledim. Arabanın kapısını kapayıp kilitledim, bisikleti garaja koydum. Verandada bir parça tebeşir kalmıştı, yarın sabah evden çıkarken görsünler diye yere GÜNAYDIN yazdım.

Merdivenleri çıkıp kendi daireme girdim ve kapıyı kilitleyip Labrador cinsi köpeğim Cash'in karnını sevdikten sonra günün yorgunluğunu atmak için duş aldım, yatağıma girdim ve başımı yastığa koyar koymaz uyudum.

*

Uyandığımda biri kapımı yumrukluyor, Cash'in havlamaları bütün evi inletiyordu. Oflayarak yatağımdan kalkıp gürültünün geldiği yere gittim. Çok uzakta değildi. Garajın üstündeki dairem, çatı katı bir stüdyo daireden halliceydi, burada *stüdyo* kısmını vurgulamak isterim.

Kapıyı açtığımda üvey babam Brian'ı, kapıyı bir kez daha yumruklamak üzere eli havada, karşımda buldum.

"Selam, Cash," dedi aşırı coşkulu bir sesle, yerinde duramayan köpeğimin kulaklarını severek.

"Köpek için mi geldin, Bri?" diye hayıflandım, gündüzün aydınlığına karşı gözlerimi kırıştıtırarak. "Bunun için yataktan çıkmama gerek yoktu da, ondan soruyorum."

"Yeni mi kalkıyorsun, Micah? Saat sekizi geçti."

Cevap verme zahmetine girmedim. Bunun yerine, arkamdan gelmesi için kapıyı açık bırakarak içeriye döndüm. Mini buzdolabımı açıp kendime bir kupa süt doldurdum. Evimde bir tek onlar vardı: Kupalar. Gerçi ne kahve içiyor ne de kahve makinesinin nasıl çalıştığını biliyordum ama olsun. Bu kupanın üzerinde şöyle yazıyordu: BOŞ VER, TANRI'YA HAVALA ET. Annemin kupasıydı. Her şeyim onundu. Geçen ay bu geçici daireye taşınır taşınmaz *hiçbir şeyimin* olmadığını fark etmişim.

Brian, ikinci el satış mağazasından kırk dolara aldığım ve

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

benim için yeni olan kanepeye oturup Cash'i ilgiye boğmaya devam etti. Bense kalçamı masama dayayarak onun her zamanki Eddie Bauer tarzı rahat giyimini inceledim. Brian'ın kot pantolonu varsa bile ben giydiğini hiç görmemiştim. Her an mahalle lisesinde bando öğretmenliği yapmaya hazırmış gibi görünüyordu. Buraya bu saatte yalnız başına gelmesinden, niçin geldiğini anlamıştım.

Daha doğrusu, *kim* için geldiğini.

"Babanın erken şartlı tahliye duruşması yaklaşıyor."

Kupanın kulpunu öyle sıktım ki elimin altında gıcırdadığını hissettim. Onu masaya sertçe bıraktım.

"Sana da günaydın, Bri."

Yumuşak huylu üvey babam bana tek kaşını kaldırarak baktı. Tempoyu kaçırdıklarında klarnetçilere de böyle bakıyor olmalıydı.

İçimi çekerek karşısındaki kolçağa oturdum. "Davanın görüldüğü günden beri onunla konuşmadım. Aradan beş yıl on ay geçti, insanlara soyadımı söylediğimde benden köşe bucak kaçmayı daha yeni yeni bıraktılar." Yani büyük oranda. Bazı aileler şehir merkezinde annemle konuşmak zorunda kalmamak için hâlâ yollarını değiştiriyorlardı. Onca yıldan sonra bile hâlâ nasıl babamın hatalarından annemi sorumlu tutabiliyorlardı, aklım almıyordu. İnsanlar ne boktan mahlûklardı.

"Ne kadar zor olduğunu biliyorum..."

"Hayır, bilmiyorsun. Bilemezsin."

Brian çenesini sıktı. "Elbette. O zamanlar yanınızda değildim... Ama sonrasında..."

"Hayır. Dur. O zamanlar yanımızda olsaydın, şu anda annemin yaralarını sarmaya çalışıyor olmazdın. O yüzden saç-

ma sapan şeylerle çeneni boşa yorma. Babam hayatımızın içine etmemiş olsaydı şu anda yanımızda olmayacaktın bile.”

Neyse ki Brian küfürlü konuşmama aldırış etmedi, aksine, yılların verdiği tecrübeyle, sabırla iç çekerek söylediklerimi duymazdan geldi. O gerçekten iyi bir adamdı, bense öküzlük ediyordum. “Ama yanınızdayım. Yaralarınızı sarmaya *çalışıyorum*, Micah. Sadece anneninkileri değil. Ben hepimizin yanındayım. *Sizi* sevdiğim için bu işe kalkıştım.”

Ona dik dik baktım. Babam hapse girdiğinden beri aileme gösterdiği ilgi ve alakaya bir kusur bulamazdım. Bizim için bir sürü derde girmiş ama bir kez olsun bunları başımıza kakmamıştı. Takdire şayan bir şeydi bu. Brian iyi adamdı, hatta en iyisiydi, bir de şey demeseydi...

“Babanı görmeye git. Onu affet.”

Bir de *bunu* demeseydi. Sürekli *bunu* söylüyordu. Tekrar tekrar *bunu* söylüyordu. O yüzden evden taşınmıştım. Ama belli ki fazla uzağa gidememişim.

“Annenle konuşuyorduk, duruşmaya gideceğini söyledi. Sen de onunla git.”

Keyifsizce genzimden bir ses çıkararak güldüm. “Yok, kalsın.”

“Öfkeyle yaşamaya devam edemezsin, Micah. Bu öfke ancak seni içten içe yiyip bitirmeye ve Tanrı’nın senin için planladığı hayatı sana zehretmeye yarar.”

Sözlerinin üzerine yüreğim acıyla sıkıştı ama aldırış etmedim. “Nasıl da bir şey değişmeyecek.”

“Öfkeyle yaşamak sadece sana zarar verir.”

“Bu doğru değil,” dedim. “Bunlar dini palavralar, babam bu palavraları sıkmakta çok iyiydi. Başka nelerde iyiydi, bi-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

lıyor musun? Karısını aldatmakta ve cemaatin parasını çalmakta, işte o kısmı herkesin canını yaktı.”

Brian, “Annemi yalnız gönderme,” diye rica etti usulca.

“Onunla neden sen gitmiyorsun?”

“Beni orada istemiyor.” Bunu açık açık söylemek istemediğini görebiliyordum. “Gerçi onu suçlayamam,” dedi huyusuzca. “Yeni kocan ve çocuklarının babası olan adamla eski kocan ve diğer çocuklarının babası olan adamın karşısında oturmak korkunç olurdu.”

“Doğru.” Buna *korkunç* demek az kalırdı.

“Lila güçlü kadındır,” dedi üvey babam. “Ama ne kadar güçlü olursa olsun, kimse böyle bir olayla tek başına savaşmamalı. Ayrıca orada olmayı onun kadar sen de hak ediyorsun. Hatta bazı bakımlardan daha fazla hak ediyorsun.”

“Neden öyle dedin?”

Çehresi katılaştı. “Çünkü onun seçimlerinin bedelini en çok sen ödedin.”

*

Beşinciyle altıncı çocuk arasında annem bana bir ültimat verdi: Bateria setimi ya satacaktım ya da başka bir yere kaldıracaktım. Boş alana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu doğrudu ama aslında durmaksızın bangırdamamın sinirine dokunmaya başladığını ikimiz de biliyorduk. Annemden sabırlısı yoktu ama onun sabrının bile bir sınırı vardı.

Brian, kilise korosunun ara sıra kullanmasını sorun etmem koşuluyla, seti kilisenin bodrumunda saklayabileceğimi söylemişti.

(Aslında ilk önce kilise korosunda çalmamı teklif etti

ama *bunu* iki cihan bir araya gelse kabul etmeyeceğimi ikimiz de biliyorduk.)

Sabah aldığım haberdan sonra en sevdiğim şarkıyı bir kez daha çalmaya çalıştım. Daha hafifi kurtarmazdı. The Smashing Pumpkins'ten "Bullet with Butterfly Wings"le ancak rahatlardım. Öfkeli ve çalması da zor bir şarkıydı. Jimmy Chamberlin yaşayan bir efsaneydi.

Bir daha çaldım.

Şarkı militarist bir tempoda başlıyor, ardından gittikçe hızlanarak sertleşiyordu. Heyecandan taburemde oturamıyor, parmak uçlarımda zıplıyordum, kendimi koyuvereceğim âna hazırdım.

Bazı insanlar öfkelerini bağırarak atarlar. Ben vura vura atıyordum.

Alnımdan akan terler gözlerime doluyor, avuçlarım terden kayıyordu ama gözlerimi yumdum ve bagetlerimi daha sıkı tuttum. Çılgın bateri solosu başladığında ona ayak uydurabilmek için elimden geleni yaptım. Ama elbette uyduramadım. Uydurabilseydim milyonlar kazanıyor olurdu. Fakat önemli değildi. Para kazanmak gibi bir derdim yoktu. Bateriyi sadece kendim için çalıyordum. Terden gömleğim sucuk gibi olmuş, saçım alnıma ve enseme yapışmıştı. Şarkı bitince kulaklıklarımı sertçe çıkarıp soğuk beton zemine attım. Gömleğimin eteğini yüzümde dolandırarak terimi, belki de gözyaşlarımı sildim.

Birbirlerine karıştıklarında aradaki farkı anlamak zor oluyordu.

Hangisi olurda olsun, suçlusu *oydu*.

"Jimmy Chamberlin, ha?"

Doğrudum, sestem ürktüysem de James McArthur'u bir-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

kaç metre ötede, merdivenin en alt basamağında otururken gördüğüme şaşırmadım. Ne zamandır orada olduğunu sormadım. Otoparkta arabasını görmüştüm, beni duyarsa aşağıya ineceğini biliyordum.

Genellikle inerdi.

Ama ona sinirlenemedim. James sessiz sakin, kendi halinde bir adamdı. Daha da önemlisi hayatımda, bulduğu her fırsatta bana babamı affetmemi söylemeyen tek yetişkindi. *Kahretsin*. Babamı affetmem gerektiğini biliyordum. Anlıyordum. Doğduğum günden itibaren kutsal kitapla büyümüştüm. Vicdan azabı ve öfke boğazımı asit gibi yakıyordu. Sorunlarım olduğunun farkındaydım.

Ama onu affetmek istemiyordum.

İçimi çekip bir bez alarak yüzümü sildim, sonra ayağa kalktım ve kollarımda hissettiğim yangının tadını çıkararak uzun uzun gerindim. “Nasıl anladın?” dedim. “Bu adama asla ayak uyduramıyorum.”

“Boş gününde Jimmy’nin bile Jimmy’ye ayak uydurabileceğini sanmıyorum. Şarkının hakkını verdin ama, hem artık rutinini ezberledim.”

Zoraki bir şekilde gülümsedim, ona hem kızmıştım hem de kızmamıştım. Çünkü adrenalinim sönmüştü ve şimdi yatıp uyumak istiyordum. “Daha doğrusu Brian’la konuştun.”

James inkâr etmedi. O ve üvey babam üniversiteden beri arkadaşlardı. Hatta kardeş gibiydiler, bu da James’i hiç sahip olmadığım havalı amcam yapıyordu. Onunla konuşmayı seviyordum çünkü o anneme âşık olmanın yükünü taşımıyordu. “Bu meseleyle doğru ilgilenemediğini düşünüyor.”

Omzumu silkip eşyalarımı topladım ve merdivene doğru yöneldim. James de ayağa kalktı ve birlikte yukarı çıktık.

“Anneme göz kulak olmaya çalışıyor,” diye itiraf ettim. “İlk günden beri annemin ağzının içine bakıyor ve bütün bu yaşananlar çok. . *rahatsız edici*.” Durumun hakkını veremeyen bu sözcük grubu üzerine yüzümü buruşturdum. Son zamanlarda durumumu tarif edecek kelimeleri bulmakta zorlanırmıştım.

“Brian koca adam. Rahatsız edici durumlarla başa çıkabilir.” James küçük, klimalı ofisini işaret etti. James’in on yedi farklı işinden biri de annemle Brian’ın gittikleri kilise-de gençlik grubu/kilise korosuna yarı zamanlı olarak şeflik yapmaktı. Bu, fazla zaman almayan bir işti, dolayısıyla her türden tadilat işleri de yapıyor, insanların ev ve işyerlerini tamir ediyordu.

“Ben de çıkabilirim,” dedim. Misafir sandalyelerinden birine oturdum. James masasının altında sakladığı zulasından bir enerji içeceği alıp bana verdi ve kendi koltuğunu bırakıp yanıma oturdu.

Gülümsedi. “Bundan hiç şüphem yok, evlat. Yıllardır çıkıyorsun zaten. Tam da bu yüzden duruşma günü babanla yüzleşebileceğinden eminim ya.”

“Ama?” diye sordum. Sesinden daha fazlasını söylemek istediği belli oluyordu.

“Ama,” diye devam etti, “on dokuz yaşındasın. Seni tanıdığımdan beri bütün önceliğin annen, kardeşlerin ve kilise... Ben bunu yersiz bir vicdan azabından, utançtan ya da her şeyi eski haline getirmeye çalıştığın için yaptığını düşünüyorum. Acaba diyorum, kendi iyiliğin için, bir kez olsun bunu *yapmasan* mı?”

“Yapacağımı nereden çıkardın?”

James gülümsedi ama bu buruk bir gülümsemeydi. “Yal-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

nızca öfkелendiğinde Jimmy çalarsın ve yalnızca köşeye sıkıştırıldığında, yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda bırakıldığında öfkelenirsin.”

“Yani her zaman.”

“Öyle görünüyor, değil mi?” James hemen kabul etti.

“Henüz onunla karşılaşmaya hazır değilim.”

“Hakkın var.”

“Var mı gerçekten? Beş yıldan fazla oldu. Onu son gördüğümde sekizinci sınıftaydım.”

“Peki, tam olarak üzerinden ne kadar geçmesi gerekiyor?”

Yüzümü buruşturdum. “Bilmem.”

“Aynen. Bu gibi durumlar için bir kural kitabı yoktur.”

“Brian onu affetmem gerektiğini söylüyor.”

James başıyla onayladı. “Brian haklı. Teknik olarak. Ama...” Arkasına yaslanıp bir ayağını öteki dizinin üstüne koydu. “İçinden gelmeden birini affetmenin manası yoktur. Hatta öylesi sahtekârlıktan başka bir şey olmaz. O zaman üstelemenin de manası yok. Babanla konuşmadan onu affedebilir misin? Ya da öfkenle yüzleşmeden? Yaraların iyileşmeden?”

James’in çaktırmadan papaz moduna geçmesine güldüm. Bunu bilerek yaptığını bile sanmıyordum ama her seferinde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atmasıyla başlıyordu. “Hayır.”

“Hislerini göz ardı edip hayatına devam etmeye çalış demiyorum. Olmaz zaten. Eninde sonunda bir yerden patlak verir, her şey daha beter olur. Benim söylemeye çalıştığım, önce kendini iyileştirmen gerektiği. Belki o zaman babanla önyargısızca yüzleşebilirsin.”

“Bu gibi konularda deneyimliymişsin gibi konuşuyorsun.”

"Maalesef."

"Drew mu?"

Cevap vermedi ama bakışları masasının üzerinde duran fotoğrafa kaydı. Fotoğrafın arkası dönüktü ama o fotoğrafı, James'le ağabeyi Drew'un bundan yirmi yıl önce Milwaukee'de gerçekleştirilen Summerfest'te çektiydikleri fotoğraf olduğunu bilecek kadar çok görmüştüm.

Gitmek için ayağa kalkarak açılmamış enerji içeceğini James'e doğru salladım. "İşe gitmem gerek. İçecek için teşekkürler."

"Ne demek."

Kapıda duraksadım. James masasındaki fotoğrafa bakarak düşüncelere dalmıştı. "James," dedim. Bakışlarını fotoğraftan ayırarak bana döndü. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bugün mağazaya uğrayacak mısın?"

Yüzü aydınlandı. "Şey, evet. Gelmem lazım. Birkaç internet siparişini onaylayacağım. Dün gece sitede sorun vardı, siparişlerin alındığından emin olmak istiyorum."

"Tabii. Kendini böyle kandırıyorsan, senin bileceğin iş."

James sırtarak beyzbol şapkasını çıkardı ve üzerime attı. "Hadi oradan, sıra seni."

3

Meg

Marquette'teki ilk günümde, Superior Gölü'nün önünde durmuş, etrafımda esen sahil rüzgârının tadını çıkarıyordum. Aralarında pembe tutamlar olan siyah saçlarım yüzüme vuruyor, ben de buna izin veriyordum. Vada, bir haftalığına tuttuğum otel odasında güzel bir uyku çekmiş, bir saat önce de gitmişti. Otelin parasını annemler vermişti. En fazla bir haftaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorlardı. Ben o kadar emin değildim ama ne yapacağıma karar verene kadar kendi parama dokunmamak açıkçası işime geliyordu.

Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: *Vay canına, Meg, evden nasıl kaçılır, sahiden hiç bilmiyormuşsun. Önce annene evden kaçacağını söyledin, şimdi de yolculuk masraflarını ona ödetiyorsun, öyle mi?* Ben de size şu şekilde cevap verirdim: “Böylesi, Vada’nın arabasında yatmaktan iyidir, tamam mı?”

Gerçi buradaki vaktimin kısıtlı olması benim suçumdu,

evet. Hayatım boyunca bana dayattıkları her şeyi gıkımı çıkarmadan kabul etmişim. Şimdi neden etmeyecektim?

Şimdi değişmenin tam sırası, diye düşünebilirdiniz. Ama ben onlarla konuşup babam çoktan kendine yeni bir hayat mı kurmuş, annem hâlâ üzgün mü, öğrenmek istemiyordum. O yüzden buradaydım. Evden kaçmışım, yani kaçmış sayılırdım.

Saçımın siyah-pembe bir tutamımı kulağımın arkasına itip ciğerlerimi temiz havayla doldurdum. Beyaz kumlarla kaplı sahil, güneşin ve ılıman yaz havasının tadını çıkarmak isteyen ailelerle ve üniversite öğrencileriyle doluydu. Güneş gözlüğümün verdiği güvenliğin ardından onları izlerken ağlamamaya çalıştım.

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. En yakın arkadaşım daha yeni gittiği için böyle düşündüğüm sanılabilirdi ama tek sorun o değildi. Şu anda herkesten uzaktaydım. Doğru, bunu kendim istemişim. Geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan sırlardan önce bile bir süre yalnız kalmak istiyordum. Kendimi bulmak; ailemden, kiliseden ve Vada'dan uzaktayken kim olduğumu keşfetmek istiyordum... Ama dürüst olmak gerekirse buna nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Böyle başlamayı planlamadığım kesindi. Şu hâlime bir bakın! Kendimi motive eden şeyleri bulmaya çalışacağımı zannederken kendimi bulmaya çalışıyordum. Aşk –ve kariyer– ve hayaller bakımından gelecekte beni nelerin beklediğini anlamaya çalışırken nerede durduğumu bilmenin avantajına sahip olacağımı sanırdım. Üniversiteye başlamadan önce okula bir yıl ara vererek kendime bir yön belirleyecek-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

tim. Fakat iki gün evvel öğrendiklerimden sonra geleceğim de geçmişim kadar büyük bir kara delik oluvermişti.

Hayatımın paramparça olduğu âna zihnen geri döndüm. Ashında evden önümüzdeki hafta ayrılacaktım. Vada ve Luke'la yol gezisine çıkacaktık... Kaliforniya'daki İncil kampından başlayacaktık. Bu haber bana şahane, annemeyse güvenli gelmişti. Hristiyan. Muhafazakâr. Mütevazı.

Bunlar, annemin en sevdiği üç şeydi.

On sekiz yıldır bir kez olsun ince askılı bluz giymemiş, +13 yaş sınırı olan filmler seyretmemiş, bir tek randevuya bile çıkmamıştım. Bütün bunlar sırf kendimi evliliğe, müstakbel kocama saklamam gerektiği içindi. Kimseyle öpüşmemiştim. Öpüşmek şöyle dursun, el ele bile tutuşmamıştım. Orgazm olmanın nasıl bir his olduğuyla ilgili en ufak fikrim yoktu. Hatta ne zaman kendi kendime orgazm olmayı düşünsem kafamın içinde, annemin bunun ne kadar günah olduğunu söyleyen sesini duyardım. Gerçi benimki sadece meraklı. Anneme mastürbasyonu *ciddi ciddi* sorsam, kadın oracıkta kalp krizi geçirir, bana da şu Orta Çağ'da kullanılan metal bekâret kemerlerinden takardı.

Ona bir sene eğitim arası vermek istediğimi söylediğimde az kalsın kalpten gidecekti. Haftalarca dünyevilik, şehvet, alkol ve şeytani ritüeller hakkında gece boyunca nutuklara maruz kalmıştım. Sahiden haftalarca sürmüştü. Ta ki Gün Doğumu Kampı'nı bulana kadar. Orası, tamamını kadınların ve Hristiyanların oluşturduğu, içinde binicilik alanı ve vaftizhane bulunan bir tatil köyüydü.

Tabii sonrasında olanlar olmuştu. Gün Doğumu Kampı benden sağlık raporu isteyince bütün yalanlar bir bir ortaya çıkmaya başlamıştı. Daha önce doğum belgeme bakmaya

hiç gerek duymamıştım. Evde öğrenim görmüştüm. Hep toplu taşıma araçlarını kullanmıştım. Kan grubumu öğrenmem hiç gerek olmamıştı. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Şimdi düşününce, gerçeği öğrenmem an meselesiymiş.

Dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Alaycı dedim ama aslında bundan emin değildim. Alaycılığın ne olduğunu bile bilmezdim ama hakkında bol bol okumuştum. En sevdiğim romantik kahramanlar hep alaycı bir şekilde sınırlıydı. *Havali bir şekilde*. Yıllardır annemden müstehcen hayran kurguları koleksiyonumu saklarım. Şeytan diyor ki hesabının şifresini ona e-postayla at da görsün. Al bakalım. Sürtünme yoluyla seks yapmanın ne olduğunu *biliyorum*.

Kendi kendime gülümsedim. Dört yüz metre kadar ileride göle doğru uzanan taştan bir dalgakıran vardı ve oraya gitmek istiyordum, gittim de. Basamakları çıkıp asfalt yüzey boyunca aheste aheste yürüdüm, yürürken de yanından geçtiğim ailelere başımla selam verdim, dalgakıranın en ucuna gidiyordum. O anda tek istediğim, dalgakıranın en ucunda oturmaktı, böylece sahil arkamda kalacak, önümde göz alabildiğince dalgalı suyla kendimi dünyanın sonunda gibi hissedecektim.

Ne var ki oraya vardığımda, yerimde başkası oturuyordu.

Hadi ama.

Tam arkamı dönüp gideceğim sırada bacağıma bir kâğıt parçası yapıştı ve biri, "Siktir!" diye bağırdı.

Yabancı, rüzgâra kapılan diğer defter yapraklarını yakalamaya çalışırken ben olduğum yerde kalakaldım.

"Yardım eder misin?" diye sinirle söylendi. Sesindeki siniri duyunca kendime geldim, sonra ben de sinirlendim.

Bacağıma yapışan sayfayı gönülsüzce çekerek aldım ve

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ona uzattım. Çocuk nihayet başını çevirip bana baktı, bense yakışıklı çehresine ya da kirli sakalına (çok) dikkat etmemeye çalışarak sayfayı yüzüne doğru salladım.

Benden olsa olsa bir iki yaş büyüktü. Nasıl sakalları olabilirdi? Vada'nın sevgilisi Luke'un yanakları hâlâ bebek yanağı gibi pürüzsüzdü. Tamam, Ben'in her gün balmumu sürdüğü aşırı gür bir sakalı vardı ama o üniversiteye gidiyordu.

Kısa sürede arkadaş listemin sonuna gelince, daha fazla arkadaş edinmem gerektiğini fark ettim.

Çocuk, "Teşekkürler," dedi.

"Rica ederim."

O işine geri döndü ama ben gitmedim. Bir süre sonra dönüp bana baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ona istemsizce, "Hayır," diye cevap verdikten sonra başımı iki yana salladım. "Aslında evet," dedim utanarak. "Dalgakıranın ucuna oturmak için geldim."

"Dalgakıranın ucunda ben oturuyorum."

"Evet. Görebiliyorum," dedim ve devam ettim. "Ama sen resim yapıyorsun ya da yazı yazıyorsun, hangisi bilmiyorum artık, hal böyleyken..." Yan tarafımdaki geniş, düz kaya parçasına pat pat vurdum. "Şuraya otursan daha rahat olmaz mı?"

Çocuk kara kaşlarını çattı. "Çoktan buraya oturdum bile."

"Evet. Biliyorum. Ama aklıma romantik bir fikir geldi. *Aşk ve Gurur* filminde Keira Knightley'nin, elbisesini uçuran rüzgâr eşliğinde uçurumun kenarında durduğu sahneyi canlandırmak istiyordum." Paçalarını keserek şort yaptığım tulumumla terliklerimi işaret ettim. "Tabii elbisesiz versiyonunu. Hem buraya gelebilmek için bütün gece araba kullandım... Şey, tamam, arabayı en yakın arkadaşım kullandı

ama o ayrı mesele... Berbat bir gün geçirdim ve şu anda aşırı duygu yüklüyüm..." Yön değiştirdim. "Bak. Üniversiteye bir yıl ara verdim, tamam mı?"

Çocuk hafifçe gülerek başını salladı. "Sırf sen Instagram'da gönderi paylaşacaksın diye yerimi değiştiremem."

"Ben... Ne? Hayır. Ondan değil..." Sinirle dudak bük-tüm. "Olay şu, tamam mı? Ben kendimi bulmaya çalışıyorum. Gerçek benliğimi. Belki dua da ederim. Neyse... O yere *hakikaten* ihtiyacım var. Lütfen? Tek istediğim Superior Gölü'nün dalgalarını görmek ve..."

"Tanrım, tamam. Sakin ol." Çocuk, eşyalarını toplayıp çantasına doldurmaya başladı.

"Ah, gitmene gerek yok. Niyetim seni kovmak değildi."

"Yok, Tanrı'yla falan konuşabilmek için yerimi sana bırakmamı istiyorsun, o kadar. Anlıyorum. Önemli değil. Burada işim bitmişti zaten."

Dudağımı ısırdım. "Bak, üzüldüm şimdi."

Eşyalarını toplamaya ara verip bana dik dik baktı, sonra bıkkın bir şekilde iç çekti ve bakışları yumuşadı. Gür kirpiklerle kaplı kahverengi gözleri beklenmedik biçimde sevecendi. "Üzülme. Burası güzel bir yer. Hem zaten işe gitmem lazım."

"Tamam. Madem öyle diyorsun... Teşekkürler. Bu iyiliğini unutmayacağım," dedim gülümseyerek.

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı ve sırt çantasını omzuna astı. "Adım Micah. Belki yine uçta görüşürüz."

"Uçta?"

"Buraya," dedi kayalıkları göstererek, "uç derler."

"Ah. Demek öyle..." *Başka ne olacaktı?* "Benim adım da Meg."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“İlginç bir tanışma oldu, Meg. Sana...” Elini sallayarak beni işaret etti. “Tüm bunlarla kolay gelsin.”

Utancımından yanaklarım ısındı, kendimi savunmak istedim ama berbat bir haldeydim, dahası söylediği yanlış da değildi.

Hem bana neydi ki? Şimdiye kadar erkeklerin benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamamıştım, aynı şekilde bu eleştirmeyi pek seven Bay Huysuz’un düşüncelerini de umursamayacaktım. Arkasından, “Sen beni bir de peri kanatlarımla gör!” diye bağırasım geldi ama 1) onları yanımda getirmemiştim, 2) yolu yarılamıştı bile, dalgakırandan inmek üzereydi.

Bunun yerine dikkatlice gidip dupduru görünen, muhtemelen buz gibi soğuk suya gömülmemiş son kaya parçasının üzerine oturdum. Kaya parçaları gri renkli ve sıcacıktı. Kaslarımın anında gevşemesiyle dizlerimi göğsüme çekip gözlerimi yumdum, yüzümü gökyüzüne çevirip güneşin sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Burada ne aradığımı bilmiyordum ama burada olmam gerektiğini yüzde yüz kesinlikle, yürekten biliyordum. Tam burada. Kaliforniya’nın bilmem neresindeki bir tatil köyünde değil, evde hiç değil. Dahası şuna inanmalıydım ki, son kırk sekiz saat içinde olanlar beni bütünüyle şoka uğratmış olsa bile Tanrı’yı hiç şaşırtmamıştı.

Bunun da bir önemi yoktu aslında.

*

Vakit kaybetmeden büyük babaannemin yanına gittim. Babaannemle dedem vefat etmişlerdi ama Elizabeth’le, ya

da Betty'yle, biyolojik babamın erkek kardeşi hayattaydılar ve Marquette'te oturuyorlardı. Önce Betty'den başlamaya karar vermiştim. Yaşlıları çok severdim, genellikle onlar da beni severdi, dolayısıyla doğru bir karar verdiğimi umuyordum.

Andrew'un vefat etmiş olması küçüçük bir bakımdan iyi olmuştu. Hiç değilse, "Tahmin et ne oldu? Baba oldun!" gerginliğini yaşamayacaktık. Yine de hâlâ reddedilme ihtimalim vardı. Tam da bu yüzden, yaşlılar evindeki 305 numaralı odanın kapısı açılırken kusacak gibi hissettim. Kapı açıldı ve karşımda boncuklu fularlı, cam bilezikli ve mosmor saçlı bir kadın belirdi.

Öyle lavanta tarlalarında gördüğünüz açık morlardan da değil. Basbayağı canlı fuşya.

Bu kadarı onu sevmeme yetti de arttı bile.

"Meg?" diye sorduğunda, muhtemelen aşırı hevesle başımı evet anlamında salladım. "Ne duruyorsun, içeri gel hadi! Balyajına bayıldım!" dedi bana.

"Sizdeki mor tonunu tutturabilmek için her şeyimi verdim, Bayan Betty," dedim telefonda verdiği ismi kullanarak. Telefon görüşmemiz kısa sürmüştü. Ona adımı söyler söylemez beni evine davet etmişti. Öyle ki buluştuğumuzda ona ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı planlayacak vaktim bile olmamıştı. Gerçi belli ki onun böyle çekinceleri yoktu çünkü beni hemencecik kucakladı. Gözlerimi yumup teninden yayılan Estée Lauder ve kurabiye kokularını içime çektim. Kendimi fazla kaptırmamaya çalışıyordum ama onunla "Yapışık kulak memelerimi senden mi almışım?" sohbetine dalmak çok kolay olurdu.

Kapıyı arkamızdan kapatarak, içinde çiçek desenli bir

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

koltukla Tiffany lambanın bulunduğu küçük ama güzel oturma odasını işaret etti. Bu renk cümbüşü aslında göze batmalıydı ama hiç batmıyordu. Betty'nin karşısına oturdum, o da bana içecek bir şeyler isteyip istemediğimi sordu. Ellerimi şortuma silerek istemediğimi söyledim.

"Bayan Betty, size karşı dürüst olmalıyım, Andrew'u... yani babamı..." Benim için tamamen bir yabancı olan bu adamın isminin dilimde bıraktığı tuhaf tat üzerine yutkundum. "... daha üç gün önce öğrendim ve eminim..."

"Ne diyorsun, evladım? Üç gün önce mi?"

Başım la onayladım. "O yüzden her şey çok garibime gidiyor. Burası değil," dedim odasını işaret ederek. "Burası çok güzel. Ama... Böylesi bir ziyarette nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

Kaşları çatılan Betty öne doğru eğilip zebra desenli gözlüğünün ardından bana baktı. "Üç gün," diye usulca tekrarladı.

"Ya. Evet," diye düzelttim, terbiyemi takınarak. Eskiden Ann Arbor'daki evimin yakınlarında bulunan huzurevinde gönüllü olarak çalışırdım. Oradaki teyzelerin terbiyesizliğe hiç müsamahası yoktu. Onlar söylemeden *lütfen* ve *teşekkürler* dediğim sürece küpelerimi genel olarak görmezden gelirdi.

"Ben de merak ediyordum," dedi Betty, kendini toparlamışa benziyordu. "Ne zamandır mektup yazıyorum, annen de her yıl fotoğrafını yolluyor. Büyüdükçe serpilip güzelleşmene tanık oldum ama sen bana hiç yazmadın. Hal böyle olunca bizimle ilişki kurmak istemediğini düşündüm."

Omuzlarım düştü. "Benim bunlardan hiç haberim yoktu ki. Ne öz babamı ne nasıl öldüğünü ne de mektupları biliyordum, hiçbirinden haberim yoktu." Sonra her şeyi ona tek

seferde anlattım: Kuralcı bir ailede büyüdüğümü, kiliseyi, liseyi erken bitirdiğimi, üniversiteye bir yıl ara vererek İncil kampında çalışmayı planladığımı ve bunun sonucunda babamın öz babam olmadığını ve ebeveynimin, ben gerçeği öğrenir öğrenmez boşanmaya karar verdiklerini öğrendiğimi

“Âdeta bizden kurtulacağı ânı bekliyormuş. Belki de birbirlerini hiç sevmediler, bilemiyorum. Annem bunca yıl sırf benim için bir yalanın içinde yaşamış.” Annemin *on sekiz yıldır* oynadığı rolü düşündükçe mideme kramplar giriyordu.

Kontrolden çıkmaya başlayan düşüncelerimden kurtulmak için başımı salladım. “Bana Andrew’dan bahseder misiniz? Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, annemle bir gençlik grubu konferansında tanıştıkları. Gerçek anlamda sevgili bile değillermiş sanırım.”

Betty’nin özenle boyanmış dudakları sevgi dolu bir gülümsemeye kıvrılınca, içeriye girdiğimden beri ilk kez rahatlayarak arkama yaslandım. “Andrew yakışıklıydı, cazibeliydi, karizmatikti,” dedi. “Her ortamın insanıydı ve her zaman her şeye hazırdı. Yirmi yıllık hayatında birden fazla hayat yaşadı. Sanki vaktinin kısa olduğunu biliyordu. Hep bir şeyden öbürüne koştururdu. Bana geldiğinde içeriye fırtına gibi girer, duvara çarpan kapıyı öylece açık bırakır, arkasından içeriye dolan rüzgârla, ‘Neredeymiş benim bir tanem?’ diye bağırırdı.” Cümlenin sonunda sesi titredi, gözleri doldu. Bana uzun uzun baktı. “Ona çok benziyorsun. Aynı koyu mavi gözler, aynı içten gülümseme. Ama sen ciddisin de. Ciddiyetini James’ten almışsın.”

“James, amcam mı?”

Betty üzgün bir biçimde başıyla onayladı. “Andrew öldüğünde James daha on altısında bile değildi. Konserde de

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

sonrasında da beraberlerdi. Ama James'in ehliyeti olmadığından arabayı o kullanmıyordu. Aslında doğrusunu yapmıştı ama yine de kendini çok suçladı."

"Daha genceciklermiş. Ne kadar korkunç bir olay."

"Çok kötüydü, çok. Her bakımdan felaketti. James yalnızca ağabeyini kaybetmedi, ilk kız arkadaşı da arabadaydı. Kurtulamadı. Zavallı çocuk... Çok zor zamanlardı."

"James beni biliyor mu?" diye sordum usulca.

"Henüz bilmiyor."

Yersiz bir üzüntüye kapıldım. Sonuçta buraya daha yeni gelmiştim. Ama sanki sırlardan bir türlü kaçamıyor gibiydim. Betty hislerimi yüzümden okumuş olacak ki uzanıp elimi sıkıca tuttu. "Sen ya da annen, bizimle tanışmak istediğini söyleyene kadar onun durumu bilmesini istemedim. Zaten çok şey kaybetti."

"Anlıyorum. Acaba hiç mi... Ya onu üzersem? Uzun zaman oldu. Herkes için. Unutulmuş anıları yeniden gün yüzüne çıkarmak istemiyorum."

Ayrıca korkağın tekiydim. Bunu itiraf ediyordum, yalnızca kendime bile olsa. Betty'yle tanışmak bir şeydi. O yaşlı ve mor saçlıydı. Ama amcamla tanışmak? Babamın kardeşiyle? Öylesi fazla gerçek olurdu. Ya Andrew'a benziyorsa? Ya onun gibi konuşuyorsa? Ya benimle tanışmak istemezse?

Betty bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Tanışmanız iyi olur. Eski anıları gün yüzüne çıkarır belki ama hepsi kötü anılar değil. Sen de dâhil, hepimiz için ikinci şans bu. Biz Drew'umuzdan bir parçaya kavuşurken sana da kaybettiğin ailenin bir parçasını geri vermiş olacağız. Oğlum Peter, James'le Andrew'un babasıydı. O ve anneleri Annabeth, çocuklar küçükken bir uçak kazasında

öldüler. Çocuklar benimle yaşamaya başladıklarında James daha anne babasını hatırlayacak yaşta bile değildi. Üçümüz birbirimizden hiç ayrılmazdık. Ama Andrew'un ölümü minik ailemizde kocaman bir delik açtı. İçimden bir ses, senin o deliği kapatabileceğini söylüyor."

Derin bir nefes aldım ve uzun uzun, yavaş yavaş geri verdim. Bunu yapabilirdim. Cesur olabilirdim. "Çok isterim."

"Pekâlâ. Sana babanın fotoğraflarını göstereyim mi?" Betty raftan eskimiş bir fotoğraf albümü alıp geldiğinde, hafiften beni andıran bir yabancıнын fotoğraflarıyla karşı karşıya kaldım. Kendi gözlerimi sıska bir delikanlının yüzünde görmek ne kadar tuhaftı. Andrew bana, annemin eski Relient K CD'lerinin kapağındaki adamları hatırlatıyordu. Kabuk kolyeler ve meçli saçlar. Bol kotlar ve kat kat tişörtler. Fotoğraflardan birinde Andrew –babam– kolunu kendinden küçük bir oğlanın omzuna atmıştı; bu oğlan, amcam James'ti. İkisi de kameraya maymunluk yapıyorlardı. Babamın üzerinde SATAN IS A NERD* yazan bir tişört vardı. Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, bu tişört şimdi bende! Onu bana annem verdi!"

Başımı kaldırıp Betty'ye baktım. "Bavulumda. En sevdiğim tişörtüm! O kadar çok giyiyorum ki bazı yerleri yırtılmaya başladı!" Eskiye hatırlamaya çalıştım. Küçükken o tişörtle uyurdum. "Ben..." Konuşamadım, duygulanmışım. "Meğer *ona* aitmiş," diye fısıldadım. "Annem onun olduğunu söylememişti."

Gözlerim doldu, yanaklarıma dökülen sıcak damlaları elimle sildim. Hayatım boyunca babamdan yadigâr bir parçam olmuştu ama ben bunu hiç bilmemiştim. Annem tişör-

* ŞEYTAN İNEĞİN TEKİDİR. – en.

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

tün nereden geldiğini hiç söylememişti ki. Bunun sadece, eşyalarının arasında bulduğu eski bir tişört olduğunu söylemişti. Tişörtü ona babam mı vermişti? Yoksa annem ondan hatıra kalsın diye mi araklamıştı? Bu düşünce karşısında kafamı salladım. Annem romantik biri değildi. Tişörtü olaydan sonra bulmuş olmalıydı.

Acaba onu baba... yani üvey babamdan saklamış mıydı? Yoksa üvey babam diğer her şeyi bildiği gibi bunu da mı biliyordu? Nedense bu düşünce bana daha acı geldi.

İçimde kopan fırtınalardan habersiz olan Betty, torunun fotoğrafını okşayarak hafifçe güldü. "O tişörte bayılırdı. Pazar günleri kiliseye giderken giyer, ihtiyar muhafazakârları delirtirdi."

"Vay canına. Amma cesurmuş! Ben kiliseye giderken hiç giymedim. Ama gençlik grubuna giderken bir iki kez giydiğim olmuştu..."

Betty gülümsedi. "Andrew'un kendine has bir inancı vardı. Aslına bakarsan onu çok kıskanırdım. Ona göre Tanrı hükümdardı ama kural diye bir şey yoktu. Pazar sabahları insanların onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile olmazdı. Kimileri bundan rahatsızlık duyardı ama Andrew'un büyümlü bir sesi vardı ve koroya can katardı. Ne günah işlerse işlesin, kimse ondan korodan ayrılmasını istemeye cesaret edemezdi."

"Sahiden mi?" diye sordum usulca. "İnanılır gibi değil."

"Öyle mi? Kusura bakma, tatlım, şahsi fikrimi biliyorsun ama kimse seni... ayıplamadı mı?" Betty kulaklarındaki sıra sıra dizili küpeleri ve saçımdaki renkli tutamları işaret etti.

Ne demek istediğini anlayarak başımı iki yana salladım. "Acaba annem o yüzden mi izin verdi? Yani öz babamın

tarzını bildiğinden.” Bu fazla cömertçe bir hareket olurdu. “Ama hayır, omuzlarımı açmadığım ve erkeklerle yalnız kalmadığım sürece istediğim tarzı uygulayabiliyordum. İffet her zaman yaratıcılıktan önce gelir ama bazı özgürlüklerim vardı. Bu özgürlüklerimden sonuna kadar yararlandığımdan emin olabilirsiniz.”

Betty kıkır kıkır güldü. “Peki ya kilisen?”

Omzumu silktim. “Ann Arbor görünüşte gayet serbest bir yerdir, kilisemiz de öyledir. Şarkıları *son derece* saf bir yürekle okuduğum sürece moda seçimlerime karışmıyorlardı.”

Büyük babaannem ne demek istediğimi anladı. “Ah.” Başka bir şey daha söylemek istiyor gibiydi ama o sırada telefonum çaldı. Telefonu hemen sessize aldıysam da dikkatli bir kere dağılmıştı.

Bir müddet daha albümdeki fotoğraflara baktıktan sonra biri Betty’nin kapısını tıklatarak yemek vakti olduğunu söyledi. Betty yemekte ona eşlik etmemi istedi ama ben daha acıkmamıştım, böylece ben onu, o hafta içinde bir gün akşam yemeğine davet ettim. Hiç görmediğim amcamla tanışma konusunda hâlâ endişeli olsam da hem onu hem de James’i çağırmıştım.

“Elbette. Ben James’i arar, müsait mi diye sorarım. Sana da mesaj atarım,” dedi.

Betty’ye bayılmıştım. Bunu daha önce söylemiş miydim? O, tanıdığım en harika büyük babaanneydi.

Sanki az evvel tanışmamışız da doğduğum günden beridir tanışıyormuşuz gibi hissederek onu yumuşacık yanığından öptüm ve otelime geri dönüp kaşındıran yorganımın üzerinde uyuyakaldım. Telefonumu kontrol edip annemi geri arayamayacak kadar yorgundum.

Belki yarın arardım.

4

Micah

İşe tam on dört dakika erken gelmiştim ve her bir saniyeyi, patronum Dani'nin yüzünde okuyabiliyordum.

“Micah!” dedi gözleri fal taşı gibi açılarak. “Ne oldu?” Mağaza neredeyse boştu ki bu, pazartesi günü saat dörde çeyrek kala için şaşılacak bir durum değildi. Biz turizm sezonunda bile pek yoğun olmazdık, yalnızca kayak ve kano turları satışlara biraz hareketlilik katardı.

Bu sebeptendir ki işe nadiren vaktinde gelirdim. Ama gelirken Dani'ye yan taraftaki kafeden buzlu latte alarak kendimi affettirirdim.

Bisiklet kaskımı kolumun altına aldım. “*O kadar da erken gelmedim.*”

“Acil bir durum yok yani?”

Alaycı tonunu duymazdan gelerek doğruca arka ofise geçtim. Sırt çantamı kilitli dolaba, kaskımı da dolabın üzerindeki tozlu rafa koydum. Üzeri çizik dolu mataramı acele

etmeden musluktan doldurdum. Dışarıda hava yirmili derecelerde olmasına karşın içeride klima çalıştığından, titreyerek kapının yanında asılı duran polarlardan birini aldım. Up North Giyim logosunun görünür olduğundan emin oldum ve poları sırtıma geçirerek ön tarafa geri döndüm.

“Merhaba, Micah,” dedi Dani’nin küçük kızı Noel. Tezgâhın üzerinde oturmuş bacaklarını sallayarak meybuz yıyordu.

“Selam, ufaklık,” dedim. İnsanlarla pek aram yoktu. Ama Noel’i severdim.

“Saçına ne oldu?” diye sorunca yüzümü buruşturarak başımın tepesindeki terli kabarıklığı düzeltmeye çalıştım. Yani, Noel’i genellikle severdim diyelim.

Dani alelacele yanımıza geldi. “İşleri bırakıp kaçıyormuş gibi olmak istemem ama madem geldin, internet siparişlerini kargoya vermek için saat dört buçuktan önce postanede olmam lazım.”

“UPS’i çağırınca gelip kargolarını kapından alıyorlar,” diye hatırlattım belki bininci kez.

“Böylesi daha kolay. Hem internete güvenmediğimi biliyorsun.” Onun kadar mantıklı birinin böylesine mantıksız davranmasını aklım almıyordu.

“Duyan da ürün siparişlerini internetten vermiyorsun sanacak.”

Gözlerini devirerek ağzı burnu yapış yapış olan Noel’i tezgâhtan indirdi. “İnternet sitemi James kurduğu için. Yoksa ben o işlerden anlamam, biliyorsun.”

O işlerden kimin anladığını hepimiz biliyorduk. Daha doğrusu, Dani’nin el attığı bütün işlerden aslında kimin anladığını hepimiz biliyorduk. Gerçi bu hiç de adil değil-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

di. Dani düzenli ve disiplinli bir yöneticiydi ve kasabadaki herkes onun, spor malzemeleri satan küçük mağazasını çok severdi. Ama sevgi karın doyurmuyordu. James McArthur olmasa çoktan iflas bayrağını çekmişti. Kano turları ve uçurumdan atlama gibi etkinlikler sayesinde üç beş kuruş kazanıyorduk ama o para, mağazayı döndürmeye bile yetmiyordu. Mağazayı asıl ayakta tutan internet mağazasıydı. Yani *James*'ti.

Dani izin verse James çok daha fazlasını yapardı. Ama Dani bunu anlamıyordu. Asıl tuhaf olan, onun dışında bunu herkesin anlamasıydı. Duygulardan hiç anlamayan ben bile görebiliyordum ki bu, Times Meydanı'nda neon tabelayla ilan vermekle aynı şeydi.

Dani bana kasanın anahtarını verdi, ben de anahtarlığı bileğime taktım. "Bu gece vitrini düzenleme fırsatın olur mu? Senin sihrini yakalamaya çalıştım ama..." Dramatik bir biçimde iç geçirdi. "Sen benden çok daha iyisin. İşten anlıyorsun."

Dudaklarımın kenarlarının seğirmeye başladığını hissettiğim anda kendime engel oldum. "Yağ mı çekiyorsun yoksa bana mı öyle geliyor, patron?"

"Lütfen?" dedi acıklı acıklı dudaklarını büzerek.

"Vaktim olursa."

Noel'i alıp kapıya doğru giderken omzunun üzerinden bakıp sevinçle gülümsedi. "Adamın dibisin, Micah!" dedi. "Başkaları ne derse desin!" Bana her seferinde bu sözlerle veda ederdi. Aslında tamamen şakasına söylerdi ama ben ister istemez içerliyordum. Tabii onun bundan haberi yoktu.

Kapı, zil şingirtıları eşliğinde kapanınca omuzlarım düştü. Garmin marka saatime baktığımda, kanocuların yanların-

da en yakın arkadaşım Duke'la beraber turdan dönmelerine daha en az bir saat olduğunu gördüm. Beklerken hoparlörü açtım, uydu radyosunda alternatif müzikler çalan bir istasyon bulup vitrine gittim. Dani vitrini düzenlemeye çalıştığını söylemişti ama vitrin, geçen ay bütün deniz ayakkabılarımızı sergilememi istediği şekliyle duruyordu.

Dudağımın iç kısmını çiğneyerek düşündüm. Ağustos ayındaydık, yani üniversite öğrencileri tatilden dönecek, dönerken yanlarında ailelerini de getireceklerdi. KMÜ ürünlerimizi kontrol ettim. Kasabada Kuzey Michigan Üniversitesi logolu ürünler satan başka yerler de vardı ama bizimkiler daha kaliteliydi, ben de birkaç temel parça çıkarıp vitrine dizdim. Sonra el fenerlerimizi, plaj havlularımızı ve sırt çantalarımızı gözden geçirip KMÜ'nün yeşil ve altın renkleriyle uyumlu olanlardan birkaç tane seçtim. Son olarak bir de deniz şortu ekledim. Deniz ayakkabılarından bazılarını vitrinde bırakmaya karar vermiştim ama yanlarına bir çift de pahalı Chaco sandaletlerinden koydum.

Ağustosta uçurumdan atlamak KMÜ öğrencileri için bir nevi erginlenme ritüeli gibi bir şeydi. Dahası, üniversite öğrencilerinin ağustos ayında, aralık ayına göre daha çok paraları olurdu. Bu, bilinen bir gerçektir.

Güneşte ağaran eski ve hafif tozlu teşhir ürünlerini yenisiyle değiştirdim ve öyle bir düzenledim ki vitrindekileri alan doğruca uçuruma gidebilirdi.

İşim bitmek üzereyken gözüme turkuaz bir renk ilişti, derken Duke'un kaldırımında sallana sallana yürüdüğünü gördüm. Arkasında da yorgun ve güneşten yanmış sekiz kanocu vardı. Onların aksine Duke, beş saat önce evden ilk çıktığı zamanki kadar dinç görünüyordu. Herif yorulmak nedir bil-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

mezdi. Ben de formdaydım. Hepimiz sırayla tur rehberliği yapardık, bunun için de daima fit olmamız gerekirdi. Ama bundan hiç gocunmazdım. Başka hangi iş, dışarıda spor yapmanıza imkân sağılardı ki?

Bununla beraber, üzerinizde ağır teçhizatla suya düşen turistleri çıkarmaya çalışırken bir yandan da boğulmamaya çalışmak epeyce kuvvet gerektiren bir işti. Ben ileride arama kurtarma görevlisi olarak çalışmak istiyordum, dolayısıyla bu iş benim için biçilmiş kaftandı. Ama Duke? O bunu tamamen eğlence amaçlı yapıyordu ki öyle olduğunu onu görür görmez anlardınız. Yeni doğmuş bir tay gibi yürürdü; ince, kol ve bacakları upuzundu, daima North Face ürünleri giyer, neon renklere bürünürdü. Son üç yazdır saçını farklı farklı “fosforlu” renklere boyuyor, bunu da turistlerin onu kolayca görebilmesi için yaptığını söylüyordu. Doğru söylediğinden emindim ama babası buna çok sinir oluyordu.

Grup içeriye girebilsin diye kapının önünden çekilip kasanın arkasında duran panolardan aldım. Birkaçını Duke’a verdim ve birlikte panoları gruba dağıttık.

Yerinde anket uygulaması da James’in fikirlerinden biriydi. Bu yöntem müşterilerimize, şikâyetlerini anında dile getirme imkânı veriyordu, böylece müşteriler memnuniyetsizliklerini uzun uzun düşünme fırsatı bulamıyor ve evlerine dönerken Yelp’e* girip mağazamıza bir puan vermiyorlardı. Kusursuz bir uygulama değildi belki ama müşteriler şikâyetlerini isimsiz olarak yazabiliyorlardı. Ayrıca teşvik ödülü olarak onlara bedava dondurma kuponu veriyorduk. Terden sırlıklam geçirdiğiniz uzun, sıcak bir öğleden sonra bedava dondurma yemek gibisi yoktu.

* İşletmeler hakkında kitle kaynaklı incelemeler yayımlayan bir internet sitesi.
- çn.

Beş dakika sonra grup mağazadan çıkıyordu. İçlerinden ikisi kapıda durup hazırladığım vitrini inceledi ve birkaç parça KMÜ ürünü aldı. Sonra iki genç kız dükkândan ayrıldı ama otuz saniye sonra biri nefes nefese geri döndü. Duke'a bir kâğıt parçası uzattı, Duke da bunu sırtarak aldı. Kız ona omzunun üzerinden utangaç bir ifadeyle gülümsedi, kapı arkasından şingirtılar eşliğinde kapanır kapanmaz Duke kızın numarasını telefonuna kaydetti.

Başımı sallayarak anket yığınının arasından, kızın doldurduğunu tahmin ettiğim anketi bulup aldım.

"C ile yazılan Cate?" dedim.

"Cate'lerin en güzeli," dedi.

"Liseli mi?"

"Üniversiteli. Birinci sınıfa yeni başlayacak."

Ah. O zaman şanslıydı. Kız turist değildi.

Duke suyundan içti, sonra ağzını silip derin bir soluk verdi. "Vitrini mi yeniledin?"

"Evet, Dani maharetimi konuşturmamı istedi."

"Sen de hayır diyemedin."

"Kimse Dani'ye hayır diyemez."

"Ona hayır demek, yavru kedi azarlamak gibi bir şey."

"Ya da Noel'i."

Duke dirseklerini tezgâha dayayınca cam tezgâh lekелendi.

"İstersen eve gidebilirsin," dedim.

Duke tek gözünü kısarak turkuaz rengi saçlarını kaşıdı, sonra da Nike logosu şeklinde alına yapıştırdı. Tereddüt ettiğini görünce tepem attı.

"Tanrım. Git lütfen."

Saate baktı. "Birkaç dakikam daha var. C'li Cate daha yeni gitti. Onu takip ediyormuş gibi görünmek istemiyorum."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Yapma.”

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle doğruldu. “Ama geçen sefer demiştin ki...”

Elimi kaldırarak onu susturdum. “Tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştim. Bir daha olmayacak.”

“O kız senin kriptonitin, kardeşim.”

Bunu inkâr edemezdim. “Olabilir ama ben dersimi aldım. Bakıcıya ihtiyacım yok. Git hadi.”

Sinir bozucu biçimde gönülsüz görünüyordu ama matarasını, telefonunu ve anahtarını alıp tek kelime etmeden mağazadan çıktı. En azından dudaklarıyla tek kelime etmedi. Ama arka kapıdan çıkarken gözleri “Aklından bile geçirme” diyordu.

Cam silme deterjanını alıp tezgâhın üzerindeki lekeleri silmeye koyuldum. O sırada arka cebimdeki telefonum öttü.

DUKE: O kızıdan sana hayır gelmez.

Gözlerimi devirerek ona orta parmak emojisini yolladım ve telefonumu sessize aldım.

On beş dakika sonra içimden mantramı tekrarlıyordum ki eski sevgilim Emily mağazanın kapısını iterek içeriye girdi. Şen kahkahaları, o akşamüzeri Black Rocks’ı gezdirmeye götürdüğü, üniversiteden yeni mezun olmuş adamların gürültüsünü bile bastırıyordu. Adamlar Emily’nin peşinden ayrılmıyorlardı; bakışları onun uzun, yanık uzuvlarında ve sallanan atkuyruğundaydı. Emily onları kasaya doğru getiriyordu. Ve tabii bana.

“Selaaaaam, Micah. Bize şu bedava dondurma kuponlarından verebilir misin? Bu arkadaşlar bugün benim için canla başla çalıştılar.”

Bunu yapmasından nefret ediyordum. Hep beni sıkıcı kuralcı tip olarak gösteriyordu.

“Elbette. Siz Emily’nin bugün ne kadar harika bir iş çıkardığına dair anketimizi doldurun, ben de o sırada gidip kuponları getireyim.”

Adamlar gözlerini devirdiler ama ben kuponları “arıyor-muş” gibi yapıp aslında anketi gerçekten doldurmaları için onlara zaman tanırken anketi doldurmaya başladılar.

“Tüh. Buradaki kuponların hepsi bitmiş. Hemen dönerim.”

Arka ofise geçip suyumdan bir yudum içtikten ve telefonumu kontrol ettikten sonra ön tarafa geri dönmek üzere kapıyı açtığımda az kalsın Emily’ye çarpıyordum.

“Kusura bakma,” dedi. “Müşterilerden anket doldurmalarını isterken çok utanıyorum.”

“Bunun nedenini anlayamıyorum,” dedim sesimdeki siniri gizlemeye çalışmadan. “Her zaman iyi iş çıkarırsın.”

Sinirli tonuma karşılık bana masum gözlerle baktı. *Hep böyle yapardı.* “Ama sen istemekte benden çok daha iyisin.”

“Neyse. İçeriye dönmemiz lazım. Dani müşterileri yalnız bırakmamızdan hoşlanmıyor.”

Sırıttı. “Ah, Micah, ne iyi çocuksun.”

Ya. Öyleyimidir. Kasaya döndüm, adamlar da çoğunu doldurdukları anketleri, kuponlar karşılığında bana verdiler. Emily her birine en etkileyici gülümsemesini hediye ettiğinde içlerinden iki tanesi geride kaldı, belli ki ona çıkma teklifi edeceklerdi. Dişlerimi sıktığımı fark ettim. Emily’ye, “Gerişi sende,” deyip tişört reyonuna geçtim ve katlı tişörtleri alıp bir daha katladım. Keşke kulaklığım olsaydı ya da Duke gittikten sonra radyonun sesini açmış olsaydım. Onları dinlemek istemiyordum.

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Ee,” dedi Emily birkaç dakika sonra arkamda belirerek. Ona doğru döndüğümde tezgâha yaslanıyordu. “Bu gece ne yapıyorsun?”

Lanet olsun, Duke.

“Çalışacağım,” dedim yavan bir tavırla, kalbimin teklemesine aldırış etmeden. *O kızıdan sana hayır gelmez. O kızıdan sana hayır gelmez. O kızıdan sana hayır gelmez.*

“Onu biliyorum. İş çıkışı ne yapacaksın diye soruyorum. Beni almaya gelmek ister misin?”

“Bisikletimle geldim,” dedim. Şimdi ne diyeceğini bildiğimden midem kasıldı. *Hep aynı şeyi söylerdi.*

“O zaman ben gelip seni alırım. Arabayla gezeriz.”

Arabayla gezeriz. Harlow Gölü’ne, Wetmore İskelesi’ne ya da başka ıssız bir yere gider, başımızı derde sokacak şeyler yaparız, yarınsa beni yine görmezden gelmeye devam edersin.

Hayır, öyle olmayacaktı.

Ağır ağır, sallana sallana yürüyerek yanıma geldi. “Lütfecceen, Micah?”

“Tyler’a ne oldu?” diye sordum bir adım geri çekilerek.

Güzel kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Kime?”

“Geçen hafta takıldığın adam işte.”

“Ha! Taylor’ı diyorsun. Ailesiyle beraber tatilde. Michigan Gölü’nde bir kulübeye gittiler. Kulübede şey varmış...”

“Em,” diyerek lafını kestim. “Detay vermene gerek yok. Ben sana bir şey ispatlamaya çalışıyordum.”

“Bak,” dedi. “Sevgili olmadık diye arkadaş da olamayacak değiliz ya.”

“Arkadaş?” dedim gergin bir sesle.

“Seks arkadaş,” diye ekledi. “O işlerde çok iyiydik...”

"Ben.." Kapı şingirtılarla açılıp da karşımda uçta taniş, tıgım pembe saçlı kıızı görünce çok şaşırdım. Şükür ki tam vaktinde gelmişti.

Onu, "Selam!" diye abartılı bir coşkuyla karşıladım. "Şey, M-Meg?" Mağazanın ön tarafına adeta koşarak gıdınca kız ürktü. Ama sonra beni tanıdı ve gözleri iri iri açıldı.

"Huysuz Micah?"

"Ha ha!" Histerik bir şekilde güldüm. "Ta kendisi. Up North Giyim'e hoş geldin!"

"Teşekkürler?" deyip başını arkaya çevirdi, arkasında bir mi var diye bakarken saçlarının uçları omuzlarına döküldü.

Ona elimi uzattım. "Seni gördüğüme sevindim."

"Peki," dedi çekinerek. Bir an sonra uzattığım elimi resmi bir tavırla sıktı. Eli küçücüktü. Kendisi küçücüktü. Daha önce o ayakta durduğundan, bense oturuyor olduğumdan fark etmemiştim ama boyu ancak bir elli olabilirdi.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim? Gelmene çok sevindim," dedim yüksek sesle. Sonra, "Hani iyiliğimi unutmayacağını söylemiştin ya, hatırlıyor musun?" diye fısıldadım.

O da fısıldadı. "Ben onu laf olsun diye söylemiştim."

"N'olur çaktırma," diye yalvardım. "Sadece bir dakikanı alır, karşılığında sana bedava dondurma kuponu veririm." Bir süre dudaklarını birbirine bastırarak düşündükten sonra yüzü yumuşadı ve "Neden olmasın?" dercesine omzunu silkti, bu sırada hâlâ elimi tutuyordu. Çünkü ben elini bırakmamıştım. Fark edince hemen bıraktım.

"Ee, bu gece kaçta buluşuyoruz?"

Gözlerini kıstı. Benimkilerse ona yalvarıyordu.

"Hımm, şey..." Zarifçe omzunu silkti. İstemsizce. Kapının eşiğinde dikilmiş, birbirimize omuz silkip duruyor-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

duk. Emily'nin bizi dikkatle izlemediğini umdum. "Sekiz diye düşündüm ama sen işten ne zaman çıkarsan benim için uygundur."

"Sekiz buçuk olur mu? Çıkmadan sayım yapmam lazım."

"Tabii, tabii! Akşam için sabırsızlanıyorum?" dedi, doğru bir şey söyleyip söylemediğini kontrol eder gibi.

"Ben de," dedim ve sırf Emily bizi izlediği için, ona inat, "Sabah uçta vedalaştığımızdan beri bu akşamı düşünüyorum," diye ekledim.

Meg kıpkırmızı kesilince sözümü geri alacak oldum ama bir tutam pembe saçını kulağının arkasına itip, kıkırdağından başlayarak kulak memesine kadar inen küpelerini ortaya çıkarınca aklım karıştı, ne diyeceğimi unuttum. Küpe takan kızlardan hep hoşlanmıştım. Özellikle de çok küpe takanlardan. Sebebini bilmiyordum. Duke bunun, "korsan kadın" takıntımından kaynaklandığını söylüyordu ama...

"Harika. Ben de öyle. Belki beni şu geçen gün bahsettiğin dondurmacıya götürürsün!"

Tabii ya. Aptal gibi başımla onayladım.

Emily arkamızda boğazını temizledi. "Şey, benim gitmem lazım. Annem Econo'dan hamburger ekmeği almamı istemişti."

"Tamam, sonra görüşüyoruz, Em."

"Görüşürüz." Birkaç saniye sonra arka kapının kapandığını duyunca derin bir oh çektim.

"Gitti mi?" diye fısıldadım.

Meg'in koyu mavi gözleri haylazlıkla parladı. "Bilmem. Giyinme kabinlerinden birinde saklanıyor olabilir. Git bir bak istersen."

Bir adım geri çekilip parmaklarımı kısa saçlarımın arasından geçirdim ve terden ıslanan saçlarım havaya dikildi.

"Bunun için çok özür dilerim," dedim.

"Lütfen bana, onun sana çıkma teklifi eden bir kız değil de eski kız arkadaşın olduğunu söyle."

"Eski kız arkadaşım. Neden öyle dedin?"

Meg'in omuzları gevşedi. "Çünkü birine çıkma teklifi etmek büyük cesaret ister. Onu başından savma çabalarının bir parçası olsaydım kendimi çok kötü hissederdim."

"Ah." Vay canına. Bu... Bu, çok ince bir düşünceydi. "Hayır. Öyle bir şey değil. Hâlâ, şey, arkadaş kalmak istiyor. Ama sevgili olmanın ayrıcalıklarından yararlanan arkadaşlardan."

Meg sırtarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve bunu yaparken tulumunun tokalarından hafif bir *klik* sesi çıktı. "Devam et."

"O benim kriptonitim," dedim.

"Anladım. Merak etmeyin, Bay Kent, benim yanımda güvendesiniz. Bende yararlanabileceğiniz bir şey yok."

"Harika," dedim hızlıca. Meg'in bakışlarındaki parlak sönünce lafımı geri almak istedim ama o yine alaycı bir biçimde gülümsemeye başlayınca ben de konuyu kapatmaya karar verdim.

"Aslında buraya gelmemin bir sebebi var," dedi. "Mayo arıyorum. Yan taraftan, sezonun bu zamanında bile burada mayo bulabileceğimi söylediler."

"Ah! Tabii." Onu kadın mayosu reyonuna götürdüm. "Doğrusunu istersen biz de mayolarda indirim yapmıştık. Speedo marka mayolar yüzde elli indirimli."

Tek parça mayolara şöyle bir göz atıp geçti, doğru düğün bakmadı bile. "Bir sorun mu var?"

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Dudağını ısırdı. “Ben aslında iki parça olanlardan arıyorum.”

“Şey, pek fazla bikinimiz yok ama istersen sportif tankinilerimiz var.” Onu başka bir reyona götürdüm.

Tankinilerden birkaçını inceledikten sonra saçlarındaki kadar pembe ve siyah içeren bir tanesini seçip üzerine tuttu.

“Giyinme kabinimiz var. Denemek ister misin?”

Utangaç bir ifadeyle başıyla onayladı. Dirseğime astığım anahtarlığı çıkarıp kabinlerden birinin kapısını açtıktan sonra kasaya geri dönüp telefonumu kontrol ettim.

Duke’tan beş mesaj gelmişti, sonuncusunda doğru kararlar verdiğimden emin olmak ve beni eve bırakmak için geleceği yazıyordu. Ben daha cevap veremedenden gelmişti bile, camdan içeriye bakıyordu. Gidip kapıyı açtım.

“İçeride mi o?” diye sordu etrafa bakınmaya devam ederek.

“Yok. Neyse ki. Var ya, gizli saklı iş yapacak son kişisin. Saçlarını göğün tepesindeki uçaktan görmek mümkün.”

Yeni yıkanmış saçlarını karıştırarak özür diler gibi sırtıttı. “Kusura bakma. Sen cevap yazmayınca endişelendim.”

“Bakıcıya ihtiyacım olmadığını söylemiştim.”

“Ona hayır mı dedin?” diye sordu. Etkilenmişse benziyordu ama sonra mantığını çalıştırdı. “Yoksa teklif etmedi mi?”

Nedense bu söylediği şey beni sinirlendirdi. “*Tabii ki teklif etti. Harlow Gölü’ne gitmek istedi.*”

“Sahi mi?”

“Sahi ya. Ama ben ona hayır dedim. Bundan böyle onunla oraya gitmeyeceğimi söyledim.”

“Aslında benimle planı varmış gibi davrandı. Merhaba, ben Meg,” dedi Meg, Duke’a elini uzatarak. Bana da tankiniyi gösterdi. “Bunu alıyorum.”

“Ben de Duke. Tanıştığımıza memnun oldum, Meg. Duke meraklı gözlerle bana baktı.

“Meg’le sabah uçta tanışmıştık, Emily ısrar etmeye başladığı sırada da mağazaya geldi.”

“Yani ona hayır demedin.”

“Tam olarak dedim sayılmaz.”

“Üstüne üstlük daha doğru düzgün tanımadığın bir kız bu saçmalığa alet ettin, öyle mi?”

“Dahası!” diye ekledi Meg gözleri parlayarak. “Bu sabah tanıştığımızda huysuzun tekiydi! Benden akşamki randevu suymuşum gibi davranmamı istediğinde bir an başka bir boyuta geçtim sandım.”

Duke güldü. “İnanırım.”

“Anlaşma yapmıştık!” dedim. “Bana iyilik borçluydun!”

“Ne için?” diye sordu Duke.

“Uçta bana yerini verdiği için.”

“Halka açık bir alanda sana yerini verdiği için,” diye teklif etti Duke ifadesizce.

“Aynen,” deyip mayoyu aldım ve kasaya götürdüm. Duke da peşimizden kasaya kadar geldi. “Ayrıca ona bedava dondurma teklif ettim.”

“Kuponu mu diyorsun?” dedi. “O sayılmaz. Parasını sen ödemiyorsun. Kızı doğru düzgün bir randevuya çıkarmazsan yalan söylemiş olursun.”

“Ah, şey...” dedi Meg, arkadaşına attığım ters bakışları görmüş olmalıydı.

“Randevunun birinden daha yeni kurtuldum. Bir başkasını koparmaya çalışmıyordum.”

Duke, “Belli oluyor,” diye mırıldanınca Meg başını eğerek kıkırdadı.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Onu kastetmedim,” dedim. Sinirden kasanın tuşlarına fazla sert basıp da yanlış bilgi girince hepsini silip yeniden girdim.

Tutarı Meg’e söyledim, Meg de nakit ödeme yaptı ve mayoyu küçük bir karton çantaya koydum.

“Bak ne diyeceğim, işten sahiden de sekiz buçukta çıkıyorum. Seni dondurma yemeye götürebilir miyim? Dondurmacı hemen caddenin aşağısında.”

Hayır diyeceğini sandım ama beni şaşırttı. “Olur. Burada kimseyi tanımıyorum, bari o kişi sen ol.” Torbayı alıp dirseğinin kıvrımına astı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Duke. Sekiz buçukta görüşürüz, Micah.”

Kapıdan çıkacağı sırada arkasından, “Hey!” diye seslenerek onu durdurdum. “Ne olacakmışım ben?”

“Kasabadaki ilk arkadaşım.”

5

Meg

Spor ürünleri mağazasından çıktıktan sonra yeni mayo otele bıraktım. Aslında onu hemen giymek istiyordum ama Micah'yla buluşmadan önce yüzmeye gidecek vaktim yoktu, hevesim de.

Kapımı ardımdan kilitlerken gülümsediğimi fark ettim. Micah. Yeni arkadaşım. İnsanların arkadaşları olduğunu biliyordum. Çocuklar daha ilkokulda arkadaş edinmeyi öğrenirlerdi. Ama ben o çocuklardan değildim. Yalnızca dokuz yaşında bir çocuğun yapabileceği şekilde Vada'yı arkadaş olmaya zorlamış, daha sonra onun aracılığıyla Luke, Cullen ve Zack'e konmuştum.

Micah benim ilk yetişkin arkadaşımdı.

Doğrusunu isterseniz arkadaş edinmek çok kolaydı. Neden o kadar abartmışlar, anlamadım.

Saat yediyi geçmiş olmasına rağmen gökyüzünde ısıltı parıldayan güneşe gözlerimi kısarak baktım ve güneş göz.

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

gümü taktım. Üçüncü Cadde'nin bir aşağısına bir yukarısına bakarak sonraki saatimi nerede geçirebileceğimi düşündüm. Yemek yiyebilirdim. Kesinlikle açtım ama biraz da kararsızdım. Ne yeseydim? İstedğim her şeyi, istediğim kadar çok ya da istediğim kadar az yiyebilirdim, bana karışacak kimse yoktu. Özel karamel soslu patlamış mısır ve baharatlı karides yiyip yanında Dr. Pepper içebilirdim. Geç saatte kahve içmişim, uyuyamazmışım, hiç önemli değildi. Karidesin yerli olmaması hiç önemli değildi. Üzerimde iki parçalı mayoyla bir oğlanın karşısında yemek yemem bile *hiç önemli değildi*.

Bu katıksız özgürlük başımı döndürüyordu.

Sonunda köşedeki kafeden krem peynirli ve Frenk soğanlı simit almaya karar verdim. Paraşütle atlamaya ya da uyuşturucu kullanmaya karar vermiş değildim belki ama yine de bu, benim için büyük bir adımdı. Dışarıda hava otuz derece olmasına rağmen yemeğimin yanına sıcak çikolata alıp sahile yürüdüm. Sahilde Liman Altı adında büyük bir park vardı, orada bir piknik masasına oturup Superior Gölü'ndeki yelkenlileri izleyerek akşam yemeği niyetine kahvaltı yaptım. İleride frizbi oynayan birkaç üniversiteli çocuk vardı, onlara katılmayı teklif etmediysem de bir seferinde disklerini onlara geri götürdüm ve köpeklerini sevip sevemeyeceğimi sordum.

Tüm bunlara rağmen, her nasılsa masumiyetimi korumayı başardım. Tanrı'nın işi işte!

İçimi çekerek ellerimin üzerine yaslandım ve gölden esen rüzgârın saçlarımı dağıtmasına izin verdim.

Haksızlık ettim, Tanrım. Annemi evlenmeden seks yaptığı ya da beni doğurduğu için suçlamıyordum. Gerçekten

suçlamıyordum. Ama düşünürken bile öfkem kabarıyordu. Kendi hayatını bana yüklediği için ona *kızgındım*. Evlenmeden seks yapmak istediğimi söylemiyorum. Ama belli ki annem yapmış ve ölmemiş. Gerçi o hamile kalmış, babam ölmüş ama konumuz bu değil. Yani, sanırım. Tanrım, ara yıl planlarıma terapiyi de eklemem gerekebilirdi.

Vada ve Luke'u düşününce kalbimin olduğu yerde bir sızı hissettim. Belki henüz doğru adamla tanışmamıştım ama tanıştığında onlarınki gibi bir ilişkim olsun isterdim. Bana Luke'un Vada'ya baktığının yarısı kadar aşkla bakacak bu sevgilimin olması için her şeyimi verirdim.

Telefonumu cebimden çıkarıp Vada'nın öğlen eve sağ salım vardığını söyledikten sonra attığı mesajı okumak için kilidini açtım.

VADA: Ben çakıldığımda bana bu şarkıyı göndermiştin. Şimdi onu sana geri yolluyorum. Seni seviyorum, arkadaşım ve seninle acayip gurur duyuyorum.

VADA: YouTube Lauren Daigle "Rescue"

Çantamı kurcalayıp kulaklığımı ve saç lastiğimi buldum. Saçlarımı topladıktan sonra kulaklığımı taktım ve oynat tuşuna bastım. Bu şarkıyı unutmuştum. Şimdi Vada'nın bana göndermesi ne tuhaftı. Şarkı göndermesi değil... Şarkı göndermek onun olayıydı zaten. O bunu *hep* yapardı. Tuhaf olan, bilhassa bu şarkıyı göndermiş olmasıydı. Bundan aylar önce, gençler dua grubunda bu şarkıyı söylediğimde hayatım tamamen yolunda sanıyordum. Şarkıyı Vada için söylemişim çünkü *onun* ihtiyacı vardı. Kendinden başka kim-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

seyi düşünmeyen alkolik babası Marcus onu bir kez daha başından savdığı için acı çekiyordu ve benim elimden gelen tek şey ona bu şarkıyı armağan etmekti. Oysa şimdi hayatı altüst olan bendim.

Koyu kirpiklerimden taşan gözyaşlarımı silip burnumu çektim. Son birkaç günü gözümde canlandırırdığımda, dar-madağınık halde olduğumu düşünmeden edemiyordum. Yıkılmışım, kaybolmuşum, kızgındım, şaşkındım, mutluydum, umutluydum, asiydim ve inanılmaz derecede aşagılanmış hissediyordum. Tüm bunları ve çok daha fazlasını hissediyordum. Şimdiye kadar hiç, *Tanrım, neden ben?* diye sormak istememiştim ama şu anda gerçekten sormak istiyordum. Bütün bunları *neden* yaşıyordum?

Şarkı bitince doğrulup oturdum. Şeytan, şarkıyı tekrar çal, hatta tamamen bitap düşene kadar tekrar tekrar dinle diyordu ama tabii ki şeytana uymayacaktım. Saate baktım. Sekizi geçiyordu. Gözyaşlarımdan eser kalmayacak şekilde yüzümü sildim. Neyse ki makyaj yapmıyordum.

Piknik masasından kalkıp üstümü başımı silktim, kendine acıma seansım resmi olarak sona ermişti. Ayrıca on beş dakika içinde, yeni arkadaşım ile dondurma yiyecektim.

*

Mağazaya varmak üzereyken Micah'nın kapıyı içeriden kilitlediğini gördüm. O da beni gördü ve tek parmağını kaldırdı, sanırım birazdan benimle kapının önünde buluşacağını söylemek istiyordu. Yalnızdı ve yalnız olması açıkçası beni biraz gerdi. Duke aşırı rahat biriydi ve birbirine uyumlu saçlarımız sayesinde onunla iyi anlaşabileceğimizi düşün-

yordum. Yanımızda olsaydı kendimi kesinlikle daha rahat hissederdim. Onunla birlik olup Micah'ı, beni randevuya çıkarmaya mecbur bıraktığımızın farkındaydım. Gerçi Micah bana bunu borçluydu ama Duke'un muzipliği özgüvenimi kesinlikle artırmıştı. Utangaç biri değildim fakat Micah'nın huysuzluğu, "İstedğin kadar damarıma basabilirsin," diye de bağırıyordu.

Öte yandan onda damarına basmak istememe sebep olan bir şey vardı. Söylendiğinde tatlı oluyordu. Kaşları yüzündendi sanırım. Onları öyle bir *çatıyordu* ki...

"Affedersin," dedi sokağın arka tarafından gelerek. Yanında pahalı görünümlü, çamur kaplı ve çok sevdiği belli olan bir bisiklet vardı. "Burada ara sokak yok, o yüzden caddenin sonundan dolaşmam gerekti."

Güneş gözlüğümü başımın tepesine kaldırıp ona gülümşedim. "Önemli değil. Buzlu Lezzetler'e ne taraftan gidiliyor?"

"Buzlu Atıştırmalıklar," dedi. "Gerçi senin taktığın isim de olur." Elleri dolu olduğundan başıyla işaret etti. "Tepeye varana kadar kaldırım boyunca yürüyeceğiz. Aşağı yukan bir kilometre. Senin için sorun olur mu?"

"Hiç olmaz. Hava mis gibi. Asıl *senin* için sorun olur mu? Bisikleti olan sensin."

"Evim yol üstünde. Giderken eve bırakacağım."

"Sen burada mı oturuyorsun?" Bu güzel merkezi bölgeyi bir uçtan bir uca inceledim. Yalnızca birkaç bloktan oluşuyordu ama Superior Gölü'ne ve limana bakan harika bir manzarası vardı. "Çok şanslısın."

Başıyla onaylayıp kolunun altında duran kaskını düzeltti. Bir şey demeden kaskı ondan aldım. "Teşekkürler. Evet, yan sokaklardan birinde oturuyorum. Şey, evde ailem oturuyor. Ben tek başıma garajın üstündeki dairede kalıyorum."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Olabildiğince dramatik bir tavırla başımı geriye attım. “Bak, şimdi çok kıskandım. Senden nefret edebilirim.”

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Garajın üstünde yaşıyorum diye mi?”

“Yalnız yaşıyorsun diye,” diye açıkladım. “Kaç yaşındasın?”

“On dokuz. Dürüst olmak gerekirse evden daha yeni ayrıldım. Bizimkilerle anlaşma yaptık. Bölge üniversitesinde okuyorum, dolayısıyla yurt seçeneğim yoktu. Ben de böyle idare etmek zorunda kaldım.”

“Olsun. Yine de harika.”

“Peki ya sen?” diye sordu, arkamıza bakıyormuş gibi yaparak. “Buraya yalnız mı geldin? Senin yaşın kaç?”

İçimden bir ses, tıpkı anneminkine benzeyen bir ses, bir yabancıya yaşımı söylemenin *ya da* ona yalnız olduğumu itiraf etmenin doğru olmayacağını söylüyordu. Ama annem, babam onun için yabancının tekiyken onunla seks yapmıştı, o yüzden kafamın içinde konuşan sesini duymazdan geldim. Micah’nın nerede çalıştığını biliyor, meraklı arkadaşını tanıyordum ve birazdan ailesinin nerede oturduğunu öğrenecektim. Hem ben bekâretimi kaybetmeyi planlamıyordum. Alt tarafı dondurma yiyecektik. “On sekizime yeni girdim ve buraya izinsiz geldiğim için yalnızım. Yani izinsiz geldim sayılır. Nerede olduğumu biliyorlar. Ayrıca şey, otelin resepsiyonundaki kız, Tammy, beni tanıyor. Beni bekliyor,” diye ekledim ne olur ne olmaz diye.

“Tammy Dawson mı?” diye sordu sırtarak. “İyi kızdır. Endişelenme, Meg. Seni kaçırmayacağım.”

“Endişeli değilim. Benim gibi perişan haldeki birini kaçırmayacak kadar A tipisin.”

“A tıpi mı?”

“Yanılıyor muyum?”

Hakarete uğramış gibi davranmaya çalışırken dudaklarının seğirmesine engel olamadı. “Hayır, yanılmıyorsun.” Köşe başını işaret etti. “Evim hemen sağda. Bisikleti bırakıp çıkacağım. Kendini daha güvende hissedeceksen komşuların seni rahatça görebileceği garaj yolunda bekleyebilirsin.”

“Tamam.”

Micah bizi kısa bir asfalt yoldan, dış cephesinin yarısına kadar kırmızı tuğla kaplı olan lacivert renkli, siyah panjurlu, bakımlı bir evin önüne götürdü. Pencerelelerin önünde çiçeklikler, bahçede de etrafa bırakılmış çocuk bisikletleri ve kaykaylar vardı. Asfalt yolun üzerine tebeşirle çöp adamlar çizilmiş, SEN BENİM GÜN IŞIĞIMSIN ve ANNEMİ Ç♥K SEVİYORUM yazılmıştı. Micah bisikletini, onun daireesine çıktığını düşündüğüm ahşap merdivenin altında bulunan garaj kapısına doğru götürdü. Bense elime bir parça tebeşir alıp yere çöktüm ve kendime küçük bir çiçek bahçesi çizdim. Derken kapının kapanma sesini duydum. Micah peşinde, heyecandan çılgına dönmüş sarı bir Labrador’la bana doğru koşuyordu ve tam o sırada sineklik açıldı. Küçük bir kız çocuğu verandada elleri belinde duruyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Micah ona içeriye girmesini işaret edip yerinde duramayan köpeğin tasmaına kayış taktı. “Sana ne bundan? Senin şu anda yatakta olman gerekmiyor muydu?”

“Dondurma yemeye mi gidiyorsun? Hani bir dahaki sefere beni de götürecektin!”

Kaşımı kaldırdım. “Vay. Vaaaaaay,” dedim alınmış gibi yaparak. “Demek *ikimize* birden dondurma sözü verdin, ha? Kim bu kız, Micah? Oysa bana özel olduğumu söylemiştin.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Dudağının kenarı yine yukarıya doğru kıvrıldı ve bıkmış gibi yaparak içini çekti. "Adı Elizabeth ve beş yaşında."

"Üstelik benden genç."

Homurdanarak başını salladı. "Lizzy, doğru yatağa."

"Söz vermiştin!" Kızın dudaklarının titrediğini buradan bile görebiliyordum ki görür görmez içim gitti. İçeriden biri kızı çağırdı ama o, yerinden kıpırdamadı. Micah ofladı ve kayışı elime tutuşturup kızın yanına gitti. Ben de köpekle beraber arkasından gittim, iyice meraklanmışım. Ben tek çocuktum ve hiç evcil hayvanım olmamıştı. Şu anda yaşananların hepsi bana acayip ilginç geliyordu.

"Bak, Lizzy. Saat çok geç oldu, seni bugün götüremem. Ama söz, sana 'yanlışlıkla' dondurma getireceğim, tamam mı?"

"Sen kimsin?" diye sordu kız, kocaman gözleriyle bana şaşkın şaşkın bakarak.

Bu çocuğa bayılmışım. Lafı hiç dolandırmıyordu. Boştaki elimi salladım. "Adım Meg. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Saçlarını beğendim," dedi.

"Ben de senin tarzını beğendim," dedim. Üzerindeki *Karlar Ülkesi* Elsa geceliğine bakıp kendi etrafında döndü.

"Ama sana olmaz."

"Tüh. Üzüldüm şimdi," dedim gülmemeye çalışarak.

"Çok eğlencelisiniz ama artık gitmemiz lazım. Lizzy, doğru yatağa. Anneme de ki..." Duraksadı, sırtını dikleştirdi. "Neyse, boş ver. Yarın görüşürüz."

Lizzy içeriye girdi, biz de asıl hedef noktamıza doğru yola koyulduk. Köpeği ona geri verdim.

"Adı Cash. Bütün gün içeride kapalı kaldı, bizimle gelmesinde bir sakınca yok, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Durup köpeğin kulaklarını sevdim. Köpek başını çevirip elimi yalayınca kıkırdadım. "Dur bakalım, Cash. Daha ilk randevudan olmaz."

"Ee," dedim yeniden yürümeye başladığımızda. "Demek senin için de yeni, ha?"

"Hımm?" Bana doğru baktı.

"Kendi başına yaşama olayını diyorum. Kimseye hesap vermemeyi."

"Ha. Evet." Yüzünü buruşturdu. "Aslında tuhaf bir durum."

Anlatmaya devam edecek sandım. Ama etmedi. Cash'in bir o yana bir bu yana sallanan kuyruğunu izledim. Bu köpek mutluluğun vücut bulmuş hali gibiydi ve her nasılsa son beş dakikada Micah'ı yüzde yüz daha çekici kılmıştı. Tabii bunda kız kardeşine dondurma sözü vermesinin de etkisi vardı. Hay aksi, bu randevu pek de iyi bir fikir olmamıştı galiba.

Boğazımı temizledim. "Nasıl yani?"

"Hımm?"

"Tuhaf dedin ya, neden tuhaf?"

"Ha. Şey... Lizzy'nin ne kadar küçük olduğunu gördün, değil mi? Şimdi, ben varım, ben en büyükleriyim. Benden sonra Eve'le Rachel var, onlar ikiz. On yedi yaşındalar. Babam, şey... Annemle babam ayrıldı. Annem birkaç yıl önce Brian'la evlendi, onların da üç çocuğu var. Lizzy, Zeke ve Eli, Eli daha bebek."

"Vay canına, bayağı geniş bir ailen varmış."

"Ya. Sonuç olarak bizim ev biraz kalabalık, karmaşık ve gürültülüydü."

"Sen de A tipi kişiliğe sahip olduğunda..."

"Aynen," deyince, anlatmaya çalıştığı şeyi anladığımı için

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

rahatladım. “Liseden mezun olduktan sonra Brian’la garajın üstündeki daireyi yaşanabilir hale getirmeye başladık. Birkaç ay önce de oraya taşındım. Karışık bir durum. Yanlarındayım ama onlarla aynı evde yaşamıyorum. *Teknik olarak*. Annem buna bir türlü alışamadı. Her zaman nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmek istiyor, bense ona eşek kadar adam olduğumu ve istediğim saatte istediğim yerde olabileceğimi söyleyip duruyorum. Hayır, üniversiteyi başka yerde okuyor olsaydım ne yaptığımdan haberi bile olmayacaktı.”

“Haklısın.”

Koyu renk gözlerini devirdi. “Haklıyım ama işte...”

“Birkaç gün önce babamın gerçek babam olmadığını öğrendim,” deyiverdim.

Micah durdu. Cash kayışını çekiştirdi. Micah fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı. “Ne?”

“Öyle işte,” diye gülümsedim alaycı bir şekilde. “Tam olarak dediğim gibi.”

“Demek o yüzden buradasın? Yani, o yüzden mi buradasın?”

Omuz silkip yürümeye devam etmemizi işaret ettim. “Sayılır. Erken mezun oldum.” Elimle kendimi gösterdim. “Karşında evde öğrenim görmüş biri duruyor. Bir sene eğitim arası verip en yakın arkadaşımın onun üniversiteye gideceği batıya yolculuk yapmayı planlıyordum. İncil kampı olarak da hizmet veren bir tatil köyünde çalışacaktım.”

Kaşları alnının tepesine kadar kalkınca devam ettim.

“Bilhassa annem buna çok seviniyordu çünkü böylece...” Ellerimle etrafımı işaret ettim. “Kutsal Ruh’la sarmalanarak dünyevilikten ve günahlardan uzak duracaktım ama sen şu

ironiye bak ki annem on sekizinde hamile kalmış. Hem de Kutsal Ruh'tan *değil*."

Micah'nın dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. Ama alaycı bir gülümsemeydi bu. *New Girl*'den koyu renk saçlı, huy-suz Nick Miller'in sırtışına benziyordu. Bu düşünce üzerine sertçe yutkunarak anlatmaya devam ettim. "Neyse, öz babam vefat etmiş. Ben daha doğmadan ölmüş. O da –yani annem- arkadaşıyla –yani üvey babamla– evlenmiş ama birbirlerine âşık değillermiş, hiç olmamışlar. Sonunda üvey babam bizimle tüm bağlarını koparıp kendi gerçeğini yaşamaya karar vermiş, e ben de artık büyüdüğümünden yalanlarını itiraf etme vaktinin geldiğini düşünmüşler, öyle işte."

"Vay canına, bu çok..."

"Soğuk," dedim. "Buz gibi bir gerçek. Ba... babam, yani hayatta olan babam," diye açıkladım, "son beş yıldır falan bana karşı pek sevgi dolu sayılmazdı. Hatta benimle doğru düzgün ilgilenmiyordu bile ama yine de babamdı. Geçen hafta bir babam vardı, sonra iki tane oldu, şimdi hiç yok."

Micah başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemedim."

"Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. Sen beni dondurma yemeye götürmek bile istememiştin. Değişigin teki olduğumu düşünüyor olmalısın. Yalan yok, olabili-rim de."

Bu sefer gerçekten gülümsedi. "Öfkelendiğinde çenen düşüyor."

"Ben..." Duraksadım. "Evet, öyle oluyormuş. Bunu da yeni öğrendim."

"Normalde çok konuşmaz mısın?"

"Daha önce hiç öfkelenmemiştim ki. En azından kendi adıma öfkelenmemiştim."

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Dondurma yemek ister misin? Hemen şurada.” Çatısında insan boyunda kocaman bir külah olan aydınlık büfeyi işaret etti.

“Emin misin? Duyduklarından sonra arkana bakmadan kaçmak istemediğine yani. Hiç sorun etmem. Daha yeni tanıştık ama tanışır tanışmaz sana bütün tuhafılıklarımı anlattım.” Gözlerimi yumdum. “Kaç hadi. Yirmiye kadar sayacağım.”

Elinin elime değdiğini hissettim.

“Meg. Gözlerini aç.”

Gözlerimi ürkekçe açtığımda onun delici bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. Galiba abayı yakıyordum. Ama abayı yakmak için henüz çok erkendi. Onu çekici bulmaya daha on beş dakika önce köpeğiyle tanıştığımda başlamıştım.

“Birincisi, sen anne babanın yanlış tercihlerinin sonucu değilsin.” Bunu kendinden yüzde yüz elli emin bir ifadeyle söylemesi, sözcüklerinde başka anlamlar olduğunu düşünmememe sebep oldu. “İkincisi,” deyip sırtıttı. “İki kıza dondurma sözüm var. Ne tür bir canavar, verdiği dondurma sözünü tutmaz ki?”

6

Micah

Günlerden pazardı ve ben kilisede değildim. Şundan emindim ki inancım konusundaki ortak kanı agnostik olduğumdu. İnsanlar kaybolduğumu, babamın yaptıklarının dini inancımı sarstığını düşünüyorlardı. Onlara göre ben, papaz çocukları yoldan çıktıklarında başlarına neler geldiğine dair mükemmel bir örnektim.

Ama yanılıyorlardı.

Yine de kiliseye yaklaşmıyordum. Daha doğrusu, kiliseyi oluşturan insanlara yaklaşmamayı tercih ediyordum.

Tanrı'dan nefret etmiyordum. O, yanlış bir şey yapmamıştı. Hatta çoğu zaman babamdan bile nefret etmiyordum. Babam şerefsizin tekiydi, onu bir daha görmek istemiyordum ama ondan nefret edemiyordum. Dürüst olmak gerekirse ona karşı herhangi bir güçlü hissim yoktu.

Ama kiliseden nefret ediyor *olabilirdim*.

Yine söylüyorum, binadan değil. İnsanlardan. Bilhassa

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

eski kilisemizi oluşturan insanlardan. Babamın cemaatinden. Sürekli affetmenin yüceliğinden ve İsa gibi sevmekten bahsedip duran bu insanlar, babamı hapse tıktırıp geride kalan ailesine dünyayı dar etmekte hiçbir beis görmemişlerdi. Oysa bizim, babamın yediği haltlardan haberimiz bile yoktu. Annem babamla liseden mezun olduktan iki ay sonra evlenmişti. O olay olduğunda kız kardeşlerim ve ben daha ortaokuldaydık. Olan bitenden biz de onlar kadar bihaberdik. Annem bir yıl boyunca ne doğru düzgün yemek yemiş ne doğru düzgün uyumuş ne de doğru düzgün konuşmuştu. Kız kardeşlerim her şeye küsüp kendilerine, içinde yalnızca ikisinin var olduğu bir dünya yaratmışlardı. Ben her şeyimi kaybetmiştim. Şimdi çok acınası geliyor ama babam benim en iyi arkadaşımdı. Aslında, yaşanan skandalın ardından, onun tek arkadaşım olduğunu anlamıştım. Çünkü herkes bize sırt çevirmişti.

İşte ondan sonra kaya tırmanışı yapmaya başladım. Kürek çekmeye, uçurumdan atlamaya, su raftingi yapmaya ve dağ yürüyüşlerine çıkmaya başladım.

Geçen yıl Duke'la uçaktan atladık. O, en iyisiydi. Tesadüfe bakın ki o gün, babamın hapse girişinin beşinci yıl dönümüydü. Gelgelelim, binlerce kilometre yükseklikten yere hızla düşerken herhangi bir şey düşünmek pek mümkün olmamıştı.

Ölümle burun buruna geldiğinizde, hayatınız gözlerinizin önünden film şeridi gibi geçer derler. Benimki geçmemişti. Bütün o saçmalıkları yeniden yaşamak istememiştim.

Bununla beraber, annem her ne kadar aksini düşünse de ölmeye çalışmıyordum. Yemin ederim ki yapmak istediğim öyle bir şey değildi. Hatta tam tersiydi. İçimde Tanrı'ya ola-

bildiğince yakın olma arzusu vardı. Onu, ikinci bir ten misali üzerimde, tam nabzımın üstünde taşıma arzusu vardı; böylece tamamen dağılmamı, tuzla buz olmamı engelleyecekti.

Ben Tanrı'yı en çok yalnız kaldığımda ve dayanma gücümün sonuna geldiğimde hissederdim. Üzerime vuran dağlarda, tenimi yakan güneşte ve bastığım toprakta. *Benim* kılısem buydu.

Sugar Loaf'un zirvesine kadar olan koşumu tamamladığımda, sırt çantamdan bir şişe su çıkarıp kapağını açtım ve yarısını, Cash için getirdiğim elastik kaba doldurdum. Cash suyunu içerken ben de şişede kalanı kafama diktim. Turistlere ve sabah yürüyüşüne çıkanlara aldırış etmeden, tahta köprüden inip uçurumun ucuna doğru yürüdüm. Orada düz, gölgelik bir yer bulup oturdum ve bacaklarımı uzattım. Cash gelip yanıma kıvrıldı. Dinleniyormuş gibi görünüyordu ama ayağa kalktığım anda paçalarım yapışacak, yeniden yola koyulmak isteyecekti.

"Dur bakalım, oğlum," dedim ensesini okşayarak. "Biz sıradan fanilerin, bir dağın zirvesine koşarak çıktıktan sonra dinlenmesi gerekir."

Oturduğumuz yerden bütün Marquette ayaklarımızın altındaydı ki bu, benim için dünyanın en güzel manzarası olabilirdi. Eylülde daha çok vardı ama kuzeyde olduğumuzdan, esen rüzgârda sonbaharın serinliği hissediliyordu. Virginia sarmaşıklarının ateş kırmızısı yaprakları diğer bitkilerin hâlâ yemyeşil duran yaprakları arasında hemen göze çarpıyordu ki onları görünce rahatlardım. Yazlar iyiydi, hoştu ama ben kışlar için yaşırdım. Burada öyle olmak zorundaydı. Metrelerce yağın karı ve sıfırın altındaki sıcaklıkları sevmiyor olsaydım, ailemin garajından daha uzağa taşınırdım.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Sonbaharı düşünürken aklıma yeni “arkadaşım” Meg geldi. Dün gece dondurma aldıktan sonra çok takılmamıştık. Onu oteline bırakmıştım, o kadar. Az mı vakit geçirmiştik yoksa tam kararında mı bırakmıştık karar veremiyordum. “Birbirimizi tanıyalım” temalı ilk buluşmamızda bayağı ağır konulara değinmiştik.

İtiraf ediyorum, arkadaş edinme konusunda epey paslanmıştım. Duke’la, babamın olayından sonra tanışmıştık. Buraya ertesi yaz taşınmıştı ve ılımlı bir Üniteryen’di*, dolayısıyla başımıza gelen dini faciayı hiç umursamamıştı.

Ama Meg farklıydı. Şen şakrak dış görünüşünün altında büyük acılar sakladığını fark etmiştim. Tamamen gerekçeli ve görünüşte taze acılardı bunlar ama bilemiyordum. Konu sağlıklı dini yaşam olduğunda, konuşulacak son kişi bendim. Ailevi sorunlar olduğunda da. İlişki tavsiyeleri olduğunda da.

Gerçi onun öyle bir derdi yoktu zaten. Tavsiye filan istememişti. Ama tatlı kızdı.

Pekâlââââ, bu düşünceden hemen uzaklaşıyordum. Üç... iki...

“Haydi bakalım, Cash,” dedim ayağa kalkarak. Tahmin ettiğim gibi söylediğimi hemen anladı ve ayağa fırladı. Ben bacaklarımı açmaya çalışırken o gerinip esnedi. “Gösterişçi seni,” diye homurdandım.

Cevap olarak havlayıp elimi yaladı.

“Bundan sonrası hep yokuş aşağı.”

*

* Hristiyanlıktaki teslis (üçlül) inancının aksine Tanrı’nın birliğini savunan inanış. – en.

Brian'dan, annemden ve duruşmayla ilgili konuşmak isteyen herkesten kaçıyordum. Tam da bu sebepten, pazartesi olmasına ve mesaim olmamasına rağmen işteydim. Duke tezgâhın arkasındaydı, güneş gözlüklerinin sezon sonu sayımını yapıyordu, ben Dani'nin koltuğunda oturmuş bir o yana bir bu yana dönerek etrafı gözetliyordum, Dani'ye yan taraftaki kafeden kakaolu kek almaya gitmişti.

Bitişişimizde kafe olmasının en iyi yanı buydu. Ne zaman fırından leziz bir şey çıkarsalar kokusunu alıyorduk. Eh, Dani'de dikkati dağılmış beş yaşındaki bir çocuğun refleksleri olduğundan "Burnuna Son Dokunan" oyununu hep o kaybediyordu.

"Dondurma nasıldı?" diye sordu Duke, sayım işine bir anlığına bile ara vermeden.

"Ha?"

Duraksadı, saçlarının altında parlayan gözleriyle bana dik dik baktı. "Pembe Saçlı Meg'le olan randevunu diyorum," diye açıkladı gereksiz yere.

"Ha." Lafı dolandırıyordum. O da bunun farkındaydı. "İyiydi."

"İyiydi?"

"Evet. Bayağı iyiydi. Sevimli kız."

"Güzel de."

Omzumu silktim.

"Sadece dondurma mı yediniz?" diye sordu.

"Sadece dondurma yedik."

"Tüh."

Ofladım. "Madem daha fazlasını umuyordun, neden Em'i reddetmemi istedin?"

Bu sefer o omzunu silkti ve gözlük vitrininin kapağını

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

kilitleyip anahtarı çıkardı. “Ondan değil. Emily’yi sevmiyorum. O...” Yüzünün bir tarafını buruşturdu. “O seni kullanıyor.”

“Belki ben de onu kullanıyorumdur,” diye çıkıştım.

En yakın arkadaşım buna güldü. “Kusura bakma ama hayır.”

Zahmet edip de tartışmaya girmedim. “Meg, Emily’den farklı. Hatta Emily’nin tam zıddı. Kilise kızı.” Öyle dedim ama Duke’un bunun önemini gerçekten anlayabileceğinden emin değildim. Herhangi bir gençlik grubuna katılmayalı yıllar olmuştu ama o grupların nasıl olduğunu bilirdim. Kilise kızları farklıydı. Fiziksel tüm yakınlaşmalardan suçluluk duyar, dolayısıyla bütünüyle kaçınırlardı.

Meg’in de öyle olduğu her hareketinden belliydi. Ama o bunun farkındaydı ve doğruyu söylemek gerekirse buna sinir oluyor gibiydi. Açıkçası bu durum ilgimi çekmişti. “Onu ayartmak istiyorum” mahiyetinde değil de “bu konuyu derinlemesine incelemek istiyorum” mahiyetinde. Ancak dürüst olmak gerekirse bu daha endişe vericiydi. Sanırım James’le fazla vakit geçiriyordum.

Bağdaşımı çözdüm. “Neyse, Meg iyi kız. Ama numarasını almadım, zaten birkaç güne gidecekmiş. Onunla bir daha görüşeceğimi sanmıyorum.”

Duke öbür vitrine geçip kapağını açtı ve ürünleri düzeltmeye koyuldu. “Sesinde pişmanlık mı duyuyorum?”

Şu saatten sonra tartışmak anlamsız olduğundan karşı çıkmadım. “Belki biraz. Beni tanıyorsun,” dedim, gerçekten anlamlı şeyler söylemek zorunda kalmamak için kelimelerime anlam yüklemeye çalışarak.

Ses tonumdan durumu anlayan Duke ciddileşerek başıyla onayladı. “Rezil papazın oğlu. Evet. Seni tanıyorum.”

“Aynen,” dedim kısa keserek. “Ama şu var ki Meg durumu anlayabilecek birine benziyor. Bu... Hoşuma gitti.”

“Meg durumunu anlayabilecek birine benziyor ve bu hoşuna gitti, öyle mi?” diye sordu. Kalemmini bırakıp iki elini birden vitrinin üzerine koydu ve bana uzun uzun baktı. “Bu muazzam bir olay, Micah. Seni beş yıldır tanıyorum, beş yılda geçmişinden belki üçüncü kez bahsetmişsindir. Meg’in oteline uğrayamaz mısın? Nerede kaldığını biliyor musun?”

“Bilemiyorum, dostum. Ne diyeceğim? ‘Selam, Meg oteline kadar gelip seni buldum çünkü beni anlayabileceğini düşündüğümünden beş yıllık kilise travmamı sana anlatmak istiyorum, tatilinin geri kalanını benimle geçirmek ister misin?’ mi?”

“Cash’i de getirirsen olur. Onunla birbirimizden hoşlandığımızı düşünüyorum.”

Öksürerek sandalyemde dönünce karşımda Meg’i buldum, elinde bir tepsi kakaolu kekle göz kamaştırıcı bir şekilde sırtıyordu. Dani’ye şaşkın bir halde onun yanında dikilmekteydi. Kahretsin, Meg’in burada ne işi vardı?

“Meg!” diye bağırdı Duke. Tezgâhın etrafından dolanıp minicik kızı dev gibi kollarının arasına aldı. Birbirlerini on yıllardır tanıyorlarmış da Meg denizde kaybolmuş gibi davranıyordu... Sanki daha iki gün önce tanışmamışlardı.

Meg tepsiyi kaldırdı. “İşe girdim. Yan tarafta çalışıyorum. Kek isteyen?”

“Yalan,” dedim inanamayarak.

“Yoo. İlan asmışlardı. Başvuru yaptım, yapar yapmaz mülakata aldılar. Bir de kalacak yer buldum mu tamamdır.”

“Buraya mı taşıniyorsun?”

İçeriye bir müşteri girince Dani yanımdan geçerek onun-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

la ilgilenmeye gitti. O sırada Meg'in yüzü kısacık bir anlığına düştü ama sonra hemen toparladı. Eğer ona dikkatle bakmıyor olsaydım bunu fark etmezdim bile. Koltuktan inip kek tepsisini ondan aldım ve tezgâhın üzerine koydum, sonra Meg'i dirseğinden tutarak arka odaya götürdüm.

"Buraya girmem yasak değil mi?" diye fısıldadı.

"Cidden yan tarafta mı çalışıyorsun?"

"Çalışıyorum?" Bunu soru sorar gibi söyleyince içim cız etti.

"Sakin ol. Orada çalışıyorsan buraya girmende sıkıntı olmadığını söylemek için sordum. Dani kafenin komanditer ortağı. Yani teknik olarak patronun sayılır."

Meg'in dudaklarından sessiz bir "Ya?" döküldü. Çizgili tişört elbisesini çekiştirerek etrafa bakındı. Bacaklarının ne kadar güzel olduğunu fark etmemeye çalıştım. Ama başaramadım. Meg benden tarafa dönünce elbisesinin eteği havalandı. Gözlerimi kırıştırdım. Bir daha kırıştırdım.

"Dani çok iyi biri, eğer öyleyse harika."

"Ondan iyisini bulamazsın," diye onayladım.

"Her şey çok hızlı geliyor. Normalde bu kadar fevri değilimdir," dedi. "Hatta tam tersi. Ama önceki gün büyük babaannemle tanıştım, seninle ilk tanışmamızdan hemen sonra." Sözlerine devam etmeden önce bana küçük bir gülücük attı. "Onu da hemen sevdim. İnsanın daha ilk kez gördüğü birini hemen sevmesi sence normal mi? Yakında amcamla da tanışacağım. Benim bir amcam var!" Şimdi otuz iki diş birden sırtıyordu, ne kadar alçakgönüllüydü. "Yine çenem düştü."

"Evet."

"Senin yüzünden. Kafamı karıştırıyorsun. Senin yanına gelince çenem düşüyor."

“Onur duydum.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “İçeride söylediğin şeyleri duymamı istemediğini biliyorum... Ama eğer ciddiysen –ya da değilsen bile– seninle kilise travmalarımızdan konuşmayı isterim. Vay canına.” Başını salladı. “Haklıymışsın. Kulağa korkunç geliyor.”

“Gelmiş geçmiş en kötü buluşma sebebi.”

“Sahiden öyle. Ama sana kek ısmarlayabilirim.”

Bunu neden sordum, bilmiyordum. Sebep (şirin) gevezeliği miydi, bacaklarını görmüş olmam mıydı, kendinin hiç farkında olmaması mıydı yoksa hayatımda ilk defa sorunlarımdan konuşmak istemem miydi bilmiyordum. Hem de kendim için bile değil, *onun* için...

“Yarın ne yapıyorsun?”

“Gerçekten mi? Bu kadar çabuk mu? Şey...”

“Travmalarımızdan konuşmak için sormadım,” diye açıkladım hızlıca. “Başka bir şey için sordum.”

Saçının siyah bir tutamını kulağının arkasına itti. “Ah. Tamam. Hafta boyunca sabahları eğitim alacağım ama Maria öğlen kalabalığından önce biter demişti.”

“Sabah dokuzda bir kano gezim var ama bir gibi bitmiş olur. Burada buluşalım mı?”

“Olur. Gelirken sandviç getiririm.”

“Neden buluşmak istediğimi sormayacak mısınız?”

Kızardı. “Doğru ya. Sormam gerekirdi. Ne kadar aptalım.”

Gülmemek için yanağımın iç tarafını ısırdım. Bu kız neyin nesiydi bilmiyordum ama kesinlikle aptal değildi. “Uçurumdan atlamaya ne dersin?”

7

Meg

Birazdan altı metrelik bir uçurumdan aşağıya atlayacaktım fakat o gün yapmayı planladığım en korkutucu şey bu değildi.

Akşam James'le tanışacaktım. Amcamla. Babamın kardeşiyle.

Tanrım.

Ama ilk sırada uçurum vardı. Koyu renk saçları rüzgârda dalgalanan Micah hemen yanımdaydı. Gövdesi çıplaktı ve bu dikkatimi dağıtıyordu. Uçurumun tepesine çıkmadan önce tişörtünü çıkarıp diğer eşyalarımızda beraber aşağıda bırakmıştı çünkü aşağıya inmenin en kolay yolu uçurumdan atlamaktı ve her şeyimiz ıslansın istememiştik.

Yani son derece pragmatik bir seçimdi.

Hem daha önce de üstsüz erkekler görmüştüm. Mese-la babamı. Ya da ne bileyim, televizyonda çıkan adamları. Ama böylesini hiç görmemiştim. Bu kadar yakından hiç görmemiştim. Black Rocks'ın en tepesine kadar aşınmış

patika yolda Micah'nın arkasında yürürken, yanık teninin altında oynayıp duran omuz kaslarını izlemekten kendimi alamamıştım. Açıkçası insana ait kasların bu kadar büyüyebileceğini hiç bilmiyordum. Göründükleri kadar sert mı diye dokunup bakmak için içim gidiyordu ama muhtemelen arkadaşlar böyle şeyler yapmazlardı. Ben de daha yeni bulduğum arkadaşımı kaybetmek istemiyordum.

Öte yandan, Micah'nın göğüs kaslarının üzerindeki tüylerin diken diken olmasını izlerken, acaba onu Şerpa'm* olarak seçmekle hata mı ettim diye düşündüm. Dondurma davetini kabul etmeden önce internete girip “kaslı gövde” ve “Yüce Tanrım, baldır kaslarının şekilli olması normal mi?” diye aratmalıydım.

Ama artık çok geçti.

Önümüzde birkaç üniversiteli kız vardı; kıkırdayarak, cıgıllıklar atarak uçuşumun kenarına doğru yürüyorlardı. Üzerinde sosyal kulüp kazağı olan bir kız da iPhone'uyla onları çekiyordu, dolayısıyla bunun bir tür kabul ritüeli olduğunu tahmin ettim.

Oysa ben bunu sırf eğlence için yapacaktım.

Titredim. Micah bana endişeyle baktı. “Üşüdün mü?”

“Biraz. Ama daha çok kusacak gibiyim.”

“Yüzme biliyorsun, değil mi?”

“Bunu bana şimdi mi soruyorsun?” diye çıkıştım. Neyse ki bu gafletinden ötürü mahcup olmuştu. O anda fark ettim ki çatık kaşların kırmızı yanaklarla birleşimi çok ama çok hoşuma gidiyordu.

* Everest'e çıkmak için bölgeye gelen turistlere yardımcı olan etnik bir grup.

— çn.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Son zamanlarda kendim hakkımda sürekli yeni şeyler öğreniyordum.

Kızlar, çığlıkları rüzgâra karışarak uçurumdan atladıklarında ellerimi salladım.

Eyvahlar olsun.

“Ben bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” dedim başımı çevirip patıkaya ve arkamda sırada bekleyen insanlara bakarak.

“Bu bir erginlenme ritüeli, Meg.”

“Biliyorum.”

“Ve sen üniversiteden önce bir yıl ara verdin.”

“Hatırlıyorum,” diye mırıldandım, o beni öne doğru nazikçe iterken.

“Bütün hisleri hissetmek istediğini söylemiştin.” Kenara iyice yaklaştık.

“Öyle söylediğimi hatırlıyor musun?”

Gözlerini devirip kocaman ellerinden birini bana uzattı. Elini tutarken düşünmemeye çalıştım. Beni kenara çekip arkamızdaki çiftin öne geçmesine izin verdi. Başını başıma doğru eğip kısık ve boğuk bir sesle konuştu.

“Gerçekten korkuyorsan seni aşağıya indirebilirim. Ama sadece korkun, bunu deneyimleme arzundan daha büyükse.”

Sertçe yutkundum. “Bunu neden yaptığımı hatırlamıyorum bile. Delirmiş olmalıyım.”

Micah gözlerini kısıtı ama bunu sinirden yapmadı. Daha çok sözlerini özenle seçmeye çalışıyordu. Sonunda, “Annen bunu yapmana izin verir miydi?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

“Ama bu güzel yeri Tanrı yarattı. Bu kayaları, bu gün ışığını, bu gölün berrak sularını O yarattı. Seni ve macera duy-

gunu O yarattı. Hatta beni ve uçurumdan atlama tutkumu da O yarattı... Ve bizi O tanıştırdı." Son cümlesinde bakışlarını kaçırdı. Bense alt dudağımı ısırdım.

"Seni çok iyi tanımıyorum ama uçta konuştuğumuz her şeyi kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Aslına bakarsan çok sinir bozucu." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "O gün orada dua etmek, düşünmek ve *Aşk ve Gurur* fantazisini yaşayabilmek için bir yabancıyı yerinden kalkmaya ikna eden bir kız pek tabii bu kayalıklardan da atlayabilir."

Burnumdan bir nefes aldım. "Tamam."

"Tamam?"

"Evet. Atlamak istiyorum. Ama tek başıma."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldığında yakışıklılığı nefesimi kesti.

"Yürü be," dedi. "İlk ben mi atlayayım yoksa sen mi?"

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Micah ya aşağıda suda beni bekleyecekti ya da burada uçurumun kenarında *atlamamı* bekleyecekti. Birinin –uzanıp dokunabileceğim birinin– beni beklediğini bilmek pas geçemeyeceğim kadar güzeldi. "Önce sen atla lütfen."

"Tamamdır." Yeniden sıraya girmemize itiraz eden olmadı. Hatta önce başkalarının atlayacak olmasına sevinmiş gibiydiler.

Micah, çıplak ayaklarıyla sivri taşları sorunsuzca aşarak kendinden emin bir şekilde kenara doğru yürüdü. Kenardan eğilerek aşağıdaki her kimse ona el salladı. Su durulduktan sonra dönüp bana baktı. Zekice bakan gözleri bedenimde gezindi. Kollarımı gövdeme dolamıştım. Uzuvarım titriyordu. Betim benzim atmıştı.

Micah, romantik kahramanlara yakışır bir sırtışla, yüzü

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

bana dönük, gözden kaybolana kadar bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan uçurumdan atladı.

Atlarken kalbimi de yanında götürdü desem abartmış olmazdım.

Titreyen bacaklarımla uçurumun kenarına gittim. Micah suyun yüzeyine çıkıp tüylü bir köpek gibi kafasını salladı, sonra da kendinden emin kulaçlarla kıyıya yüzdü. Kıyıya varınca elini kaldırdı.

“Ya şimdi ya da hiç, Meg!”

Sertçe yutkundum, ciğerlerimi havayla doldurdum ve göğre doğru atladım.

Geri almam gereken bir kalbim vardı.

*

MEG: Galiba birinden hoşlanıyorum.

VADA: ...

VADA: ...

VADA: ...

VADA: Pardon, siz kimsiniz?

MEG: Aman ne komik, Carsewell.

VADA: Önce peri kanatlarını bıraktın, şimdi de birinden hoşlanıyorum diyorsun. Önünde daha kocaman bir yıl olduğunun farkındasın, değil mi?

MEG: Bugün uçurumdan atladım. Üzerimde iki parçalı mayoyla. Bir oğlanla beraber. O istedi diye.

VADA: OHA.

ERIN HAHN

MEG: Aynen. Bana geçmişler olsun.

VADA: Duygulanmam tuhaf mı? Seninle gurur duyuyorum!

MEG: Değil aslında. Gerçi annem duysa aynı tepkiyi vermezdi, orası kesin.

VADA: Sırf bu yüzden yine yapılır.

MEG: Micah da aynısını söyledi.

VADA: Oğlanın adı Micah mı? Uçurumdan Atlayan Oğlan'ın?

MEG: Evet. Burada tanıştığım ilk kişi oydu ve her nasılsa o zamandan beri her gün karşılaşıyoruz.

VADA: Şans eseri gibi mi yoksa takipçi sapıklar gibi mi?

MEG: Kesin olarak bilemem ama takipçi sapıklar gibiyse çocuğun nerede oturduğunu biliyorum, ailesiyle, köpeğiyle ve en yakın arkadaşıyla tanıştım, dahası çalıştığı yerin yan tarafında işe girdim.

MEG: Bu durumda takipçi sapık ben oluyorum değil mi?

VADA: Kesinlikle. Ama bir dakika. İŞE Mİ GİRDİN?

MEG: Ah, söylemeyi unuttum. Evet. İşe girdim.

VADA: Meg. Annen eve dönmeyeceğini biliyor mu?

MEG: Şey...

VADA: Tanrım. Eğer şeyde olmasaydım...

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

VADA: ...

VADA: Iowa'daymışız. Luke o kadar yavaş sürüyor ki bu gidişle Kaliforniya'ya varamadan yolda yaşlanıp öleceğiz.

VADA: Neyse! Marquette'e taşınmaya mı karar verdin? Micah yüzünden mi?

MEG: Hayır. Büyük babaannem Betty yüzünden. Ama şimdi gitmem lazım. Kırk dakika sonra amcamla ve Bayan Betty'yle yemek yiyeceğim ama hâlâ mayomla oturuyorum.

VADA: MEG. NE? ŞU ANDA IOWA'DAYIM. BELKİ DE BURADA ÖLECEĞİM. BANA YILLAR SONRA BULDUĞUN AİLENLE TANIŞMAK ÜZERE OLDUĞUNU VE UÇURUMLARDAN ATLAYAN BİR ÇOCUĞA ÂŞIK OLDUĞUNU SÖYLEYİP ORTALIKTAN KAYBOLAMAZSIN.

MEG: Tanrım. Özür dilerim! Yemekten dönünce seni FaceTime'dan ararım, söz.

VADA: Arama da göreyim.

MEG: Ayrıca ben kimseye âşık değilim.

MEG: Sadece hoşlanıyorum.

VADA: Eminim öyledir. Yüzünü gördüğümde bunu bana bir daha söyle.

MEG: Luke'a benim yerime sarıl.

ERIN HAHN

VADA: Diyor ki, YOUTUBE'u açıp Taylor Swift'ten Call It What You Want'ı dinlesin.

MEG: SEN ARABA SÜRMENE BAK LUKE. *öptün*

Telefonumu yatağın üstüne attım, kendim de yatağa sırtla tı devrıldım ama hemen sonra inleyerek geri kalktım. Anı hazırlanmam gerekiyordu.

*

Doğrusunu isterseniz amcam James hakkında herhangi bir beklentiye girecek vaktim olmamıştı ama eğer olsaydı on tanıdıktan sonraki ilk otuz saniyede tüm beklentilerimi aştığını söylerdim.

Önce Betty'yi gördüm, düzgünce kesilmiş sakalı ve sevecen bakışları olan yakışıklı, upuzun boylu ve saman sarı saçlı bir adamın kolunda restorana girdi.

"James," dedim usulca.

Bembeyaz dişleriyle gülümseyerek, "Meg?" dedi.

Önce Betty'ye sarılmak için uzandığımda, bunu sanki yıllardır yapıyormuş gibi hissettim. James bana elini uzattı. "Aslında kucaklaşmayı severim," diye uyardı. "Ama şurada senin için bir yabancı olduğumdan..."

Kollarımı ona dolayarak lafını kestim. "Ben de kucaklaşmayı sevenlerdenim," dedim. Kısa ve tatlı bir kucaklaşmanın ardından masamıza oturduk.

Garson içecek siparişlerimizi aldıktan sonra Betty onları yumuşatmak için sözü aldı. "Ee, görüşmeyeli neler yapıyorsun?"

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“İşe girdim,” dedim sevinçle. “Ve bugün bir uçurumdan atladım!”

“Black Rocks’tan mı?” diye sordu James.

“Sanırım öyleydi? Superior Gölü’nün kıyısındaki hani? Oraya hiç gittin mi?”

Betty başını sallayınca çene hizasındaki mor saçları savruldu. “Yıllardır gitmedim. Ama gençken gitmiştim. ‘Hâlâ havadayım’ diye düşünecek kadar uzun süre serbest düşmenin nasıl bir şey olduğu hâlâ hatırlıyorum.”

“İnanılmazdı,” dedim. “Neredeyse cayacaktım.”

“Ben ilk seferimde korkudan caymıştım. Hatta yanımda baban da vardı. Vay be.” James güldü. “Bunu söylemek ne tuhafmış.” *Bilmez miyim*, dercesine başımla onayladım. “On beş yaşındaydım, Drew ve arkadaşlarıyla beraber zirveye kadar çıktım ama yapamadım. Aşağıya kupkuru geri indim. Drew aylarca benimle dalga geçti. O öldükten sonra gidip tek başıma atladım.” Anılara dalarak başını salladı. “Aptallık ettim. Düşüncesizce davrandım. Havalar daha tam ısınmamıştı, hipotermiye yakalanabilirdim. Ama yakalanmadım... Gerçi bir keresinde Ölü Nehir Şelalesi’ne gitmiştim... Şey...” James tereddüt ederek sakalını kaşdı, sonra başını iki yana salladı. “Neyse. O zamandan beri her yıl aynı gün uçurumdan atlarım çünkü yapabiliyorum. Anlarsın ya?”

Omzumu silktim. Anlıyordum ama anlamıyordum da. Ben Andrew’u kaybetmemiştim. Ona hiç sahip olmamıştım.

Yemek siparişlerimizi verdikten sonra James bana okulla ve annemle ilgili sorular sordu. Onlara buz pateni yaptığımı anlattığımda James, yaptığı ek işlerden birinin buz parlatıcı aracı kullanmak olduğunu söyledi. “Paten dersleri

vermekle ilgilenirsen adını iletelim. Her zaman kalifiye öğretmen arıyorlar.”

“Harika olur,” dedim. “Ne zamandır yarışlar dışında paten kaymıyordum ama bunu özledim. Çocuklara öğretmek için bile olsa pistlere geri dönmeye hazırım.”

“İş buldum demiştin, değil mi?” diye sordu Betty.

Buzlu çayımdan içtim. “Evet, merkezdeki kafede çalışıyorum. Sıcak Kupa’da. UpNorth Giyim’in hemen bitişiğindeki kafe hani?”

James’in yüzü aydınlandı. “Dani’nin mağazasının yanındaki kafe mi? Orayı iyi biliriz. Dani’yle dostluğumuz çok eskiye dayanır.”

Ben bundan bu kadar hevesle bahsetmesine şaşırıktım. Betty de su bardağının arkasına gizlenmiş sırtıyordu ama James ikimizi de fark etmemişti.

“Evet, orada çalışıyorum. Dün girdim.”

“O halde burada kalmaya mı karar verdin?”

“Planım o yönde. Aslında ani bir karar oldu. Asıl planım bir yıl eğitim arası verip seyahat etmektir. Şey, asıl *asıl* planım oydu. Sonrasında bir tatil köyünde çalışmayı planlamıştım ama sonra bütün hayatım altüst oldu ve şimdi buradayım. Burayı sevdim. Sizleri sevdim, yeni arkadaşlar edinmeye ve şey, kendi hakkımda yeni şeyler *öğrenmeye* başladım. Yani üniversiteye ara verme planım hâlâ geçerli ama istikametimi belirledim. Burada kendimi evimde hissediyorum.”

“Bahsi açılmışken, burada evin *var* mı?”

“Henüz yok,” dedim ama umutsuz değildim. “Tann’ın da yardımıyla kendime uygun bir yer bulacağım.”

James bir an tereddüt etti ama sonra hızlıca konuştu. “Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama biz akrabayız. Sen

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

benim yeğenimsin. Drew'un evladısın," dedi kendini buna inandırmaya çalışır gibi. "Park Caddesi üzerinde, kafeye birkaç blok uzaklıkta büyük bir evim var. Müstakil haline geri dönüştürmeye başladığım eski bir dubleks. Bunu hobi olarak yapıyorum. Evde fazladan bir yatak odası var. Banyo odanın içinde. Kendine ait alanın olur. Eve girip çıktığın saatlere de karışmam. Baban değilim, olmaya da çalışmıyorum... Demek istediğim, babalığın nasıl bir şey olduğunu bile bilmem, hem sen zaten koca kızsın ama... Öyle işte. Eğer istersen yanımda kalabilirsin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım ama bir yandan da içimi sıcacık bir duygu kaplamaya başladı. "Cidden mi? Sahi mi diyorsun? Bunu yapmak zorunda değilsin."

James başıyla onaylarken daha emin görünüyordu. "Çok ciddiym. Mobilyaları başka odaya geçirmem gerek... Şu sıralar o odayı depo olarak kullanıyorum ama kolayca halledilir. Sana ne zamana yer lazım?"

"Şey, birkaç gün sonrasına ama gerekirse otelde daha uzun..."

Başını iki yana salladı. "Gerek yok. Yarın sabah ilk iş, mobilyaları hallederim. Bana iyilik borcu olan bir arkadaşım var."

"Halloldu o zaman," dedi Betty. "Bizimle kalacak olmana çok sevindim, Meg. Bunca yıldan sonra seni tanımak çok hoşuma gitti."

"Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Ama geldin. Asıl önemli olan bu," dedi içtenlikle. "Hem özür dileyecek bir şey yok. Bizi bilmiyordun bile."

James başını salladı. "Öğrendiğinde yaşadığın şoku hayal bile edemiyorum."

Huzursuzca omuz silktim. "Senin yaşadığın şokun da aşağı kalır yanı yoktur eminim. Ben senden sadece birkaç gün önce öğrendim. Annem gerçekleri bir tek benden saklamamış. Herkesten saklamış."

"Kendi adıma ikinizden de özür dilerim ama bilhassa senden özür dilerim, James." Betty'nin çift odaklı gözlüğünün ardındaki gözleri yaşlıydı. Uzanıp James'in elini tuttu ve sıktı. "Meg'le tanışıp tanışamayacağımızı hiç bilmiyordum ama bunu bahane edemem. Ne olursa olsun sana söylemem gerekirdi. Drew'un bir parçasının bu dünyada bir yerde yaşadığını bilmek belki de bütün hayatını değiştirirdi."

James öyle güçlkle yutkundu ki âdemelmasının aşağı yukarı oynadığını gördüm. Boğazını temizleyip, "Belki değiştirirdi," diye itiraf etti, "ya da belki her şey daha kötü olurdu. Bilmiyorum. Meg'in annesinin kararına saygı duymak zorundayım. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. O yaşta tek başına anne olmak hiç kolay değil."

"Gerçekleri gizlemeseydi tek başına kalmazdı belki," dedim. Bunu söyler söylemez de vicdan azabına fazlaca benzeyen bir duygu gelip boğazıma oturdu. Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım.

"Ama bizi tanı mıyordu ki," dedi Betty, annemi savunarak. "Drew'u bile doğru düzgün tanı mıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Drew yaşasaydı nasıl tepki verirdi, hiç bilmiyorum."

James sırtını dikleştirdi. "Doğru diyor. Ağabeyime tapardım ve doğru olanı yapardı, demek isterdim. Ama ağabeyim hem çok gençti hem de bencildi. Ondan nasıl bir baba olurdu, hiç bilmiyorum. Bense daha ergenlik çağımdaydım, annenden bile küçüktüm, babaannemle oturuyordum."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Yani böylesinin daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?” Sesimi sakın tutmaya çalışıyordum. Meraklı. Ama bana yalan söylediği için annemin haklı olabileceğini düşünmek midemin kasılmasına neden oluyordu.

Betty’nin ses tonu yatıştırıcıydı. “Tabii ki hayır. Olsa olsa zor bir durumda verilen en doğru karardı, diyebiliriz.”

“Ama durum değişti,” diye devam ettim, Betty’nin beni yatıştırmaya çalışmasını da küt küt atmaya başlayan kalbimi de yok sayarak. “Tamam, başta ne yapacağını bilmeyen genç bir anneydi ama sonra en iyi arkadaşıyla evlendi. Aradan yıllar geçti. Neredeyse yirmi yıl. Ama onun gerçeği itiraf etmeye niyeti yoktu. Sırf kilisedekiler onun evlenmeden seks yaptığını öğrenmesinler diye benden bütün akrabalarımı gizlemeye razı oldu. O yüzden...” Utanarak sustum. “Neyse, siz kendinizi üzmeyin, Bayan Betty. Üzülmesi gereken biri varsa o da annem.”

James’le Betty manalı manalı bakıştılar ama onları görmemiş gibi yaptım. Bu kadar çok şey anlattığım için kendime kızıyordum, dahası kırgın ve çocukça davrandığımın farkındaydım. James’in bana evini açtığına pişman olduğundan şüphem yoktu. Kim kaprisli bir ergenle aynı evde kalmak isterdi ki? Ne zamandır içimde tuttuğum bütün saçmalıkları tek yemekte ortalığa saçıvermişim. James boğazını temizleyip soğuk çayından bir yudum aldı.

“Tanrı’ya inanıyor musun, Meg?” diye sordu konuyu değiştirerek. “Demek istediğim, annenin... kilisesinden bahsettin. Sen de kiliseye gidiyor musun?”

“Tabii ki gidiyorum,” dedim istemsizce. “Son zamanlarda biraz aksattım ama kontrol hâlâ O’nda.” Yukarıyı işaret ettim.

James sandalyesinde arkasına yaslandı. “İnanılmaz. Yaşanan... onca şeyden sonra bile mi? İmanını kışkandım doğrusu.”

“Sen inanmıyor musun?” Dua grubundaki işini ve yemeğe başlamadan önce dua edişini düşününce imanlı biri olduğunu sanmıştım.

James sırttı. “Yoo, inanıyorum. Ama benim imanım çoğu zaman pamuk ipliğiyle bağlı. Bununla beraber dinimi bilmiyorum değilim. Ne var ki Drew öldükten sonra yıllarca zorluk çektim.” Bana dikkatle bakıyordu. “Seni öğrenmiş olsaydım nasıl tepki vereceğimi bilemememin bir sebebi de bu.” Başını iki yana salladı. “Kendime tutunacak bir dal bulmuş olurum, orası kesin. Kendime tutunacak bir dal *buldum*. Drew burada. Senin içinde. Bunu görebiliyorum. Gülümsemende, gözlerinde, neşende... İnanılmaz.”

“Sanki karşımızda oturuyor gibi, değil mi?” dedi Betty yumuşacık bir sesle.

James başıyla onayladı.

“Ama?” dedim.

“Ama az evvel de dediğim gibi, zor zamanlardan geçiyordum. Uzunca bir süre kimsenin işine yaramadım. Gerçi artık bunu değiştirebiliriz. Sen ne düşünüyorsun, Meg? Bize sormak istediğin bir şey var mı? İstersen sana babanı anlatabilirim.”

Tek omzumu kaldırdım ve garson hamburgerimi önüme koyabilsin diye masada yer açtım.

“Doğrusunu isterseniz ben asıl sizi tanımak istiyorum. Babamı umursamadığımdan değil ama onu özlemiyorum. Onu hiç tanımadım ki. Ama siz? Siz benim ailemsiniz. Sizi tanıyacak fırsatım var. Buradan gidersem sizi özleyeceğim.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Annenden ya da üvey babandan haber aldın mı?” diye sordu James kibarca.

Başımı iki yana salladım. Aslında annem iki kere aramıştı ama ben telefonlarını açmayıp, *İyiyim*, diye mesaj atmakla yetinmiştim. Kendimi çok kötü hissediyordum, dahası onunla eninde sonunda konuşmam gerekecekti, hele ki burada işe girmişken, ama önce kalacak bir yer bulana kadar beklemek istiyordum. Bütün işlerimi yoluna koyup ona öyle haber vermek istiyordum.

“Babam evden ayrılıyor. Bundan böyle beni arayıp soracağını sanmam.”

Betty’nin kaşları çatıldı. “Kavga mı ettiniz?”

“Yoo, biz hiç kavga etmeyiz.” Bu konunun burada kapanmasını umarak hamburgerimi elime aldım.

James tek kaşını kaldırdı. “Anlatmadığın bir şeyler var gibi ama neyse. Şunu unutma ki bizimle her konuda konuşabilirsin.”

Hamburgerimi ısırarak dudaklarımın yukarıya doğru kıvrıldığını hissettim. “Teşekkürler. Ama ben iyiyim, gerçekten. Burada olmak, her şeyden uzakta olmak bana iyi geldi.”

James’in gözleri kısıldı ama yorumda bulunmak yerine ekmeğinden bir ısırık aldı.

“Baksana, James,” dedim lokmasını yuttuktan sonra. “Bana Dani’den bahsetsene.”

“Olur. Ne bilmek istiyorsun?”

Betty peçetesinin arkasına gizlenerek sırtırken ben de elimdeki patates kızartmasını ketçaba batırdım. “Ne zamandan beri ona âşıksın?”

O gece otele dönüp duş aldıktan sonra Andrew'un SATAY IS A NERD tişörtüyle kısa bir şort giydim. Ardından bütün eşyalarımı topladım ve yatağın üzerine bağdaş kurarak oturup gözümü telefonuma diktim. James buz pistinde çalışmamı teklif ettiğinden beri üvey babam Declan'ı ve eski günlerimizi düşünüyordum. Annem artistik buz pateniyle ilgilenmezdi. O, Declan'la benim olayımızdı. Beni sabah antrenmanlarına, akşam antrenmanlarına ve hafta sonu yarışlarına hep o götürürdü. Bunun gibi otellerde kalır, evde olmadığından kablolu televizyonların tadını çıkarırdık. Declan da çocukken buz pateni yaparmış ama ergenliğe girdikten sonra bırakmış. Çoğu kızın buz pateni yapan annesi varken benim buz pateni yapan bir babam vardı. Ve çoğu anneden daha iyi payet dikerdi.

Mesaj uygulamasını açıp yeni bir sohbet başlattım.

MEG: Selam, baba. Nasılsın diye bir sorayım dedim. Burada eğitmen arayan bir buz pisti var. Orada çalışmaya başlayabilirim.

Sil.

MEG: Merhaba, baba. Seni özledim.

Sil.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

MEG: Selam, Declan. Nasılsın diye merak ettim.

Sil.

MEG: Keşke konuşabilseydik, baba. Keşke bize ne olduğunu anlayabilseydim. Seni hâlâ seviyorum.

Telefonumun ekranına sertçe basıp durdum. *Sil, sil, sil.*

Yılgınlıkla inledim. Bir türlü olmuyordu. Günde bin kez onunla konuşmayı düşünüyor ama ne zaman denesem ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Tuş kilidini kapatıp telefonu mu şarja taktım. Sonra ışığı söndürüp yorganın altına girdim ve huzursuz bir uykuya daldım.

8

Micah

Galiba Meg'le evlenmem gerekecekti.

Babamla, "Bebekler nereden gelir?" konuşmasını yapı-
lı yıllar oluyordu ama "Kendine yemek yapmayı bilen bir
eş bul" maddesinin, Bir Eşte Aranan Özellikler listesinin en
başında geldiğini gayet net hatırlıyordum. Bu yeşil kabaklı
çikolatalı kekler enfesin de ötesindeydi.

Bu arada, beynimin yıkandığını şimdi fark ediyordum.
Bu ne saçma sapan bir seks konuşmasıydı böyle? Yanlışlıkla
bir kızı hamile bırakmamış olduğum için şükretmeliydiler.
Neyse ki okulda cinsellik eğitimi veriyorlardı.

(Şaka şaka! Cinselliği babamın dava dosyalarından öğ-
renmiştim.)

(Evet, terapiye ihtiyacım var, iyi ki söylediniz.)

Meg, insana lezzet patlaması yaşatan vıcık vıcık muffin-
lerle dolu bir tepsiyi daha fırından çıkarırken, kafede otur-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

muş, ağzımın suları aka aka onu izliyordum. Em'i ve onun sadece-arkadaşı-olmayan-erkek arkadaşlarını çoktan unutmuşum bile. Em de kimdi? Bundan böyle yeni kriptonitim, elinde birinin başına gelebilecek en güzel şeymiş gibi kokan unlu mamuller tutan bu ufak tefek, koyu renk saçlı kızdı.

Aslında *kriptonit* terimini sevmiyordum. Meg öylesine alaycı bir kelimeyle anılamayacak kadar şirindi. Zaten o yüzden ona yazılamıyordum ya. Ondan o kadar çok hoşlanıyordum ki her şeyi berbat etmekten korkuyordum. O çok... iyiydi. Ve sevimliydi. Ve akıllıydı. Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı hissediyordum çünkü Meg'in yardıma ihtiyacı vardı ve sanırım ben ona yardım edebilirdim.

Ya babam yüzünden başımıza gelen onca şey, sırf ben Meg'in ihtiyaç duyduğu arkadaş olabileyim diye olduysa?

Bu düşünce... Şu anda kaldıramayacağım kadar ağırdı.

"Kek tadımcımı gördünüz mü? Buraya bırakmıştım... Buralarda bir yerde..." dedi Meg, şaşırmış gibi yaparak. Kahve kutusu ve kurabiye tepsisi gibi olmayacak yerlere bakmaya başladı. Yanımdaki taburede oturan Noel kıkır kıkır güldü.

"Buradayımınım!"

Meg abartılı biçimde yerinden sıçrayıp kasanın yanından başını uzattı. "Aa, oradaymış! Siparişin hazır, bıcırık." Bir keki ortadan kesip hafifçe üfleyerek soğuttuktan sonra küçük kıza verdi. Ancak bana tek elini kaldırdı.

"Sana bu kadar yeter, Bay Kashi."

"Son," diye yalvardım.

"CrossFit diyetinde kek olduğunu hiç sanmıyorum."

Gözlerimi kıstım. "Ben CrossFit yapmıyorum bir kere."

Bana tek kaşını kaldırarak baktı. "O zaman ağırlık kaldırıyorsun."

Güldüm. "Daha neler."

"Dekatlon?"

"Kesinlikle hayır."

Abartılı biçimde göz kırptı. "Bekle sen. Elbet bulacağım."

"Delisin sen," dedim, içimin ısındığını hissederek.

"Büyük melekler kadar kaslısın. Nasıl oluyor bu?"

"Meg," diye araya girdi Dani, mutfak kapısından başını uzatarak. "Duyduğuma göre kalacak yer bulmuşsun!"

Meg elini beline koydu. "Evet! Acaba bunu, boyu bir seksenin üzerinde, sakallı, elinden her iş gelen bir yakışıklıdan duymuş olabilir misin?"

Dani kızardı. "Olabilir."

"Ne yalan söyleyeyim, çok rahatladım. Bana verdiği yatak odasını 'boz kahverengi olmayan' bir renge boyayıp boyayamayacağımı sorduğum için fikrini değiştirmesinden korkuyordum."

Dani sırttı. "Ona iyi geleceksin, Meg. Bu değişiklik ona iyi gelecek. James'i yıllardır tanırım, çok sevdiğim bir arkadaşşımdır. Seni temin ederim yeğeni olduğunu öğrendiğinden beri ayakları yere değmiyor. Sanki hayatla kontrat yenilemiş gibi. Sahiden diyorum."

"Bir dakika," dedim birden farkına vararak. "James dediğin bizim *James* mi?" Meg'e döndüm, yüzüne uzun uzun baktım. Mavi gözleri, gergin gülümsemesi. "Vay canına, James Arthur senin amcan mı? O zaman..."

"Andrew benim babamdı." Meg cümleyi tamamlayınca bütün taşlar yerine oturdu.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Oha.”

“Ya.”

“Vay canına. Andrew. Ünlü Drew. Drew’un çocuğu varmış.”

Meg kızardı ve Dani ona oturmasını işaret etti. Maria kasa-
saya bakmak için dönmüştü, Meg tezgâhın benim bulundu-
ğum tarafına gelip yanıma oturdu.

“Öncelikle sözlerin için teşekkür ederim, Dani. Ben de
öyle hissediyorum. James’i daha yakından tanımak için sa-
bırsızlanıyorum, ayrıca bana güzel evini açtığı için ona min-
nettarım.”

“Başka türlüüne gönlü razı olmazdı. İnan bana,” dedi
Dani. “Benim gidip nöbeti Duke’tan devralmam lazım.” Gi-
derken bir kek aldı. “Bunu yiyince sana âşık olacak, demedi
deme. Böyle şeyler pişirmeye devam edersen bütün çalışan-
larımı kaybedeceğim.” Bana anlamlı anlamlı baktı.

“Hey! Bir kere bugün benim izin günüm,” diye homur-
dandım.

“Elbette izin günün, Micah. Zaten her izin gününde bu-
raya gelirsin.”

Ne? demek için ağzımı açtım ama sonra, “Babandan söz
açılmışken,” diyerek Meg’e döndüm. O ilk gece söylediği
şeyi hatırlamaya çalıştım. “Annenle bir gençlik konferan-
sında mı tanışmışlardı?”

“Gençlik grubu konferansında.”

İnledim.

“Galiba bir de müzik grubunda çalışıyormuş?”

Omzumu silktim ama bu olasıydı. “Muhtemelen. James
kilise dua grubunun orkestrasına şeflik ediyor.”

“Öyle mi?”

“Gitar çalıyor. Şarkı da söylüyor.”

“Aa. Ben de şarkı söylüyorum,” dedi. “Kilisede. Daha doğrusu söylerdim. Annemin müzik kulağı çok kötüdür. Demek ki babama çekmişim.”

“Seni dinlemek isterim,” dedim. Neden bilmiyordum. Bu sefer omuz silken o oldu. “Olabilir. Kiliseye gidersem.” “Tabii ben de gidersem.”

Bu sözüme karşılık kaşlarını kaldırdı. Tuş olmuştu.

“Annen babana seni söylemiş mi?”

Meg başını iki yana salladı. “Hayır. Konferansta tanışmışlar, sonrasında bir daha görüşmemişler. Annem bana hamile olduğunu öğrenip de babama haber vermek istediğinde babam çoktan trafik kazasında hayatını kaybetmiş.”

“Vay be,” dedim.

“Ya. Gençlik grubu üyesi iki çocuğun tek gecelik ilişkisinin meyvesiyim ben. Bahse varım, her gün duyduğun bir şey değildir bu.”

Ağzımı büzerek önümdeki şeker paketleriyle oynadım. “Bilmem. Bahse varım, bu da diğer tek gecelik ilişkiler kadar yaygındır. Suçluluk duygusu daha yoğun yaşanıyordur sadece. Tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla kilise halkı da dünyanın geri kalanı kadar yolsuz; sadece yolsuzluklarını iyi gizliyorlar, o kadar.”

“Bilmem. Annemle tanışsan fikrini değiştirirsin.”

“Sen de babamla tanışsan fikrini değiştirirsin,” diye karşı çıktıktan sonra hızlıca ekledim. “Ama *boş ver* şimdi bunları. Amcan var ya, bu dünyada en sevdiğim insanlardan biri.”

“James çok özel biri,” diye onayladı. “Çok sevdiğin insanlar olduğunu bilmiyordum.”

“Yok zaten. Daha doğrusu çok yok. Bir Duke var. Kaskın

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

içinde dağılan saçlarımla dalga geçmediği zamanlarda Noel var. Beni mesaiye kalmaya ikna etmeye çalışmadığı zamanlarda Dani var. Bir de sen...” diyecekken tükürüğüm soluk boruma kaçtı ve öksürmeye başladım.

Meg’in gözleri ışıldadı. “Gerçekten mi? Ben mi?”

“İyi kızsın.” Sesimi normal tutmaya çalıştım ama başarılı olabildiğimi sanmıyordum. “Uçurumdan atlayacak kadar cesursun ve efsane kek yapıyorsun.”

“Tam el altında bulundurulmalı, değil mi?” diye dalga geçti.

“Kesinlikle ilgi uyandırıcısın.”

“Acil durumda kız arkadaş numarası yapmakta da iyiyimdir.”

“Hey! Yerimi çaldıktan sonra bana iyilik borcun vardı.”

“Tabii canım. Küçük ben, seni halka açık alandaki yerinden zorla kaldırdım.”

Benimle alay etmeye başlayınca konuyu değiştirdim. “Onu bunu boş ver de James’le buluşman nasıl geçti? O durumlar ne âlemde?”

Temiz bir bezle, var olmayan kırıntıları sildi. “Harika. İnanılmaz. Çığır açıcı.”

“Eminim öyledir.”

“Doğruyu söylemek gerekirse henüz bilmiyorum. Andrew’un ailesini çok sevdim. Buradayken hayatımda sadece onlar varmış gibi davranabiliyorum ve bu fikir *çok* hoşuma gidiyor.”

“Cehalet mutluluktur, diyorsun.”

Derin bir soluk verdi. “Sanırım. Ama buraya geleli daha birkaç gün oldu.”

“Haklısın.” Onu yargılayacak durumda değildim çün-

kü ben de aynı şeyi yapıyordum, hem de tam beş senedir Meg'in arkasındaki duvarda asılı duran saate baktım. "Ben artık gideyim. Yarım saat sonra dersim başlayacak."

"Gitmeden bir şey sorabilir miyim?" Koyu mavi gözleri bana dikkatle bakıyordu. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

Cevap vermeden önce bir süre düşündüm. Açıkçası Meg'in bana fikrimi sorması tuhaf bir biçimde gururumu okşamıştı. Sanki beni, güvenebileceği bir arkadaşı olarak görüyordu. Bütün bu olanlar ikimiz için de çok yeniydi ama dürüst olabileceğimi bilmesini istiyordum.

"James adam gibi adamdır. Onu yıllardır tanırım... Üvey babam Brian'ın en yakın arkadaşıdır ama son yıllarda benim de arkadaşım oldu. Kiliseyle olan sorunlarım hakkında inanılmaz anlayışlı davranmasının yanı sıra öfkeli olduğum için kendimi kötü hissetmeme izin vermiyor. Senin de görebileceğin gibi -çünkü bütün kasaba görebiliyor- Dani'ye yıllardır âşık. *Yıllardır*. Aşk karşılıksız ama öyle yapışkan âşıklardan değildir. Daha ziyade, 'Su damlatan musluğunu tamir edeceğim, işini ayakta tutacağım ve seni uzaktan seveceğim' tarzı âşıklardandır."

Meg hafifçe sırtarak bana doğru eğildiğinde baş döndürücü kokusuna fazla kapılmamaya çalıştım. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Bence o kadar da karşılıksız değil. Ne zamandır Dani'yi izliyorum, bence amcama abayı yakmış. Onun yakışıklılığından, sakallarından bahsettiğimde yüzünün aldığı hali gördün mü?"

Arkama yaslandım. "Gördüm aslında. Demek o da James'i seviyor, öyle mi?"

"Aynen. Hatta yüzde yüz eminim. Peki, *sen* neredeyse

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

hiç tanımadığım yetişkin bir adamın evine taşınmakla tehlikeli ya da fevri bir karar verdiğimi düşünmüyor musun?”

“Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor tabii. Ama hayır. Düşünmüyorum. James yabancı değil; o senin babanın kardeşi. Babanla hiç tanışmamış olabilirsin ama James’e canımı emanet edecek kadar güvenmeseydim onun yanına taşınmanı asla önermezdim. Kendi kız kardeşlerimin onun yanına taşınmasına izin veririm, o kadar diyeyim.”

Meg bütün güzelliğiyle gülümseyince ona zimba ve raptiyeden söz yüzüğü yapmak gibi utanç verici bir eylemde bulunmadan önce ayağa kalkıp sandalyemin sırtına astığım ceketimi aldım.

“O zaman yarın görüşürüz?” dedi.

“Görüşürüz. Eğer kek kalırsa...”

“Güreşçiye bir tane ayırayım mı?”

Sırt çantamı omuzlarıma astım. “İyi deneme.”

Başıyla onayladı. “Tamam. Olur. Sonuncusunu kişisel antrenör için ayırıyorum.”

“Delisin sen.”

“İyice kızardın. Git hadi.” Meg tam tezgâhın öbür tarafına geçeceği sırada içeriye bir müşteri girdi.

Bense bütün günü orada geçirmeye karar vermeden önce kafeden çıktım.

*

O gece her şey boka sarmadan önce Cash’le koşudaydık. Ridge Caddesi’ndeki dimdik yokuşun tepesine yeni varmıştım ki telefonum çaldı ve dinlediğim müzik yarıda kesildi.

Annemin onlarla yemek yiyip yemeyeceğimi öğrenmek için aradığımı düşünerek telefonu cebimden çıkardım ama tanımadığım bir numara arıyordu. Nefes nefese olduğumdan açmadım fakat hemen peşinden tekrar aradı. Üçüncü seferde telefonu açtım.

"Alo, ben Micah."

"Merhaba, Micah, ben *Detroit Free Press*'ten Dawn Blakely. Sana birkaç soru sorabilir miyim?"

İçim buz keserken yüzüm yandı. "Numaramı nereden buldun?"

"Google'dan. Micah, birkaç hafta sonra babanın şartlı tahliye duruşması var. Hapisten erken çıkma olasılığını nasıl değerlendiriyorsun?"

Cash'in kayışının ilmeğini koluma takıp iki elimi birden ıslak saçlarımın arasından geçirdim. "Yorum yok," dedim dişlerimi sıkarak.

"Duruşmaya katılacak mısın, Micah?"

"Yorum yok."

"Babanın davacılarından birçoğunun duruşmaya katılacağı söyleniyor. Baban adına o kadınların karşısına çıkmayı planlıyor musun?"

"Ne?" Olduğum yerde kalakaldım. "Hayır! O olay olduğunda ben daha çocuktum. Neden birinin karşısına çıkayım?"

"Son duruşmada babana inandığını söylemiştin."

"O zaman daha on üç yaşındaydım. O benim babam. *El-bette* ona inanmak isteyecektim."

"Babanın parasını çaldığı ailelerin tazminatı hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Tabii ki hak ediyorlar ama..."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Beş yıl öncesine ait dava dosyalarında annenin iflas davası açmayı planladığı yazıyor.”

Başım dönmeye başlıyordu. “Aç... Açtı.” Yutkundum. “Her şeyimizi kaybettik. Tıpkı o aileler gibi. Keşke paralarını geri alabilseler ama bizde para yok. Paralar babamdaydı. Bize hiç vermedi.”

“O zaman tazminat almaları gerektiğini düşünmüyorsun.”

“Ben hiçbir şey düşünmüyorum,” dedim. “Bak, numaramı nereden buldun bilmiyorum ama...”

“Google’dan,” diye tekrarladı.

“Tamam, öyle olsun.” Ben elimi hararetle sallarken Cash de etrafımda sabırsızca zıplayıp durarak kayışını ayaklarıma doladı. “Seninle yasal konular hakkında konuşmamın yanlış olacağından eminim, ayrıca bütün bunlar olduğunda ben daha on üç yaşındaydım, o yüzden pek de güvenilir bir kaynak sayılmam. Ne duruşmaya katılmayı düşünüyorum ne de babamı savunmayı. O ailelerin başına gelenlerden ben sorumlu değilim. Lütfen bizi rahat bırak.”

Telefonun ekranına sertçe basarak aramayı sonlandırdım ve uzun, titrek bir nefes verdim. O sırada annem ve Brian’dan gelen mesajlarla telefonumun ışığı yeniden yandı. Derken bir mesaj da kız kardeşim Rachel’dan geldi, hemen eve gelmemi söylüyordu. Ayrıca haber sitelerinden üç tane de e-posta gelmişti.

Neler oluyordu?

Yokuş aşağı koşmaya başladığımda Cash bunu bir oyun olarak algıladı. Eve vardığımızda annem sinekliğin arkasında bekliyordu, paniklemesine fırsat vermeden ona el ettim.

“Hemen geliyorum. Önce bir duş alayım, olur mu?”

Ona cevap verme fırsatı tanımadan basamakları üçer üçer çıktım. Cash'ın su kabını doldurdum, kendim de musluktan bir bardak su alıp hepsini içtim ve ardından duşa girdim. Otuz saniye sonra, yani insanlık tarihinin en hızlı duşunu aldıktan sonra üzerimi giyinmiş, ailemin evinin kapısını açıyordum.

"*Detroit Free Press*'ten aradılar ve..." Telefonumun ekranını yeniledim. "Gelen kutumda duruşma hakkında konuşmak isteyen farklı haber sitelerinden tam beş e-posta var. Ne oldu?"

"Mağdurlar avukat tutmuşlar. Tazminat davası açacaklarmış."

"Kime açacaklar? Adam zaten hapiste."

"Ve orada kalmasını istiyorlar. Ama eğer çıkarsa bu, onlara göre en iyi ikinci çözüm," dedi Brian usulca. Küçük kardeşlerim yatmışlardı ama Rachel'la Evie, annemin önlerine bıraktığı dumanı tüten çay fincanlarını görmezden gelecek yemek masasında oturuyorlardı.

Annem bana da çay verecek oldu ama başımı, *Gerçekten mi anne?* dercesine salladım.

"Benim için sorun yok," dedim. "İsterse orada çürüyebilir."

"Bunu isteyerek söylemiyorsun. O senin baban."

"Hayır, değil," dedim inatla.

Brian boğazını temizledi. "Micah, dahası da var. O video yine haberlerde dolaşmaya başlamış."

Donakaldım. Oda dönmeye, midem çalkalanmaya başladı.

"Henüz birkaç yerel kanalda gösterilmiş ama..."

Nefesim kesildi. "Tanrım."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Hemen kanalı aradık,” dedi annem. “Onlardan görüntüleri daha fazla yayınlamamalarını istedik. Brian avukatını aradı. O zamanlar çocuk olduğundan haberlerde yüzünü gösteremiyorlar. Ama ne yazık ki aynı şey internet için geçerli değil. Kaynak gizli ve klibi yayınlayan herkesi bulmak da neredeyse imkânsız.”

Kendimi kanepeye attığım gibi inleyerek yüzümü ellerime gömdüm. “Bu kâbus ne zaman bitecek?”

“Çok üzgünüm, Micah.”

“On üç yaşındaydım,” dedim. “Ne olduğunu anlamıyordum bile. Bana defalarca yalan söyledi, ben de ona inandım çünkü o benim babamdı!” Saçlarımı çekiştiriyor, başımı iki yana sallıyordum. “Neden beni rahat bırakmıyorlar?”

“Babanı ibret-i âlem olsun diye cezalandırmak istiyorlar. Seninle bir ilgisi yok,” diye ısrar etti annem.

“İyi de yapıyorlar ama olan bana oluyor anne, baksana, yine dini riyakârlığın simgesi oluverdim. Lise birinci sınıfta yıl sonu balosuna davet ettiğim kız bana ne dedi biliyor musun? Annesi büyüyünce sapık olabilirim diye teklifimi kabul etmesine izin vermemiş. Bunu aynen bu şekilde yüzüme söyledi. Beden eğitimi derslerinde çocuklar benden cüzdanlarını saklarılardı. Tam hepsi geride kaldı derken her şey yeniden başlıyor.”

“Çok değiştin,” dedi annem. “Seni tanıyamazlar bile.”

“Tanırlar,” dedi Evie telefonunu göstererek. “‘Azılı Papazın Oğlu Büyüdü,’” diye okudu ekranı. “Tık tuzağı bir sitede yazmışlar. Fotoğraflar kano turlarından birinde çekilmiş benziyor.” Rachel telefonu ondan alıp kendisi baktı.

“En azından iyi çıkmışsın. Yorumlarda herkes ne kadar

yakışıklı olduğundan bahsediyor.” Biraz sonra yüzünü buruşturdu. “Neyse, boş ver, yorumları okuma. Pislikler,” diye homurdanarak bir şeyler yazmaya koyuldu.

“Önemi yok. Bunları daha önce de yaşadım. Keşke zamanında teklif ettiğinde Brian’ın soyadını alsaydım.”

Annem başını iki yana salladı. Usulca konuşarak, “Onun hataları yüzünden kendini değiştirmek zorunda değilsin,” dedi.

“Artık çok geç,” diye mırıldandım. Telefonumu çıkarıp ekrandaki mesajları temizledikten sonra Duke’un numarasını buldum. “Benim gitmem lazım.”

“Nereye gideceksin?”

“Buradan başka bir yere,” dedim.

Daireme geri döndüm ve şanssızlığıma saydıra saydıra küçücük alanda volta attım. Daha sonra dayanamayıp telefonumu çıkardım ve arama motorunu açtım. Aradığımı bulmam uzun sürmedi. Birkaç tıklamanın ardından on üç yaşındaki halim karşıma çıktı; hiç hak etmeyen bir adama şuursuzca güvenen, sadık ve dürüst çocukluğum.

Kameranın ışığı pürüzsüz yüzümü aydınlatırken üzerimde Easter Sunday takımım ve kravatım vardı. Adını çoktan unuttuğum bir muhabir ağzıma bir mikrofon tutuyordu. Bu arada, bütün bu olanlar yasalara aykırıydı. Reşit değildim ve annem beni çekmelerine izin vermediğine yemin ediyordu. Acaba o muhabir sonrasında işten atılmış mıydı?

Bu videoyu seyretmeyeli yıllar olmuştu ama muhabirin sorduğu soruları hâlâ ezbere biliyordum. Videoyu en son seyrettiğimde dizüstü bilgisayarımı duvara fırlatıp ekranını kırmıştım. Neyse ki eski bir bilgisayardı. Şimdiyse kalbim

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

göğsümde düzenli bir şekilde atıyordu. Sırada ne olduğunu bildiğim halde tamamen sakindim. Viral olan kısım geliyordu. Beni, çağdaş kilisenin riyakârlığının simgesi olmaya mahkûm eden cümlelerim geliyordu.

Muhabir: "Babanın masum olduğuna inanıyor musun, Micah?"

Ben, kendinden emin bir sesle, tane tane konuşarak: "Benim babam yanlış bir şey yapmadı. O bir papaz. Onun işi insanlara yardım etmek ama insanlar tıpkı Sanhedrin'in İsa'ya sırt çevirdiği gibi babama sırt çevirdiler. Babamı aynı şekilde suçladılar."

Dahası da vardı ama en kötü kısmı buydu. Haberde kullanılan görsel çarpıtılarak değiştirilmiş, internette alaycı görselleri yapılmaya başlanmıştı: Bir sekizinci sınıf öğrencisinin zırvalıkları. Dalga konusu edilmişti. Ben dalga konusu edilmiştim.

Asıl dalga geçilecek kişi babamdı. Yalan söyleyen, hırsızlık yapan, karısını aldatan oydu. Onlarca insanın güvenini ve inancını suistimal eden oydu. Kadınları odasına götürerek konumunu kötüye kullanan oydu. Dava dosyasındaki delillere göre kimseye tecavüz etmemişti ama nüfuzunu kötüye kullandığı kesindi. Onun yüzünden nice yuvalar yıkılmıştı. Bir sürü insanın hayatı altüst olmuştu. Mantıklı düşününce, insanların ailemi neden toplumdan dışladıklarını anlayabiliyordum.

Dışarıdan nasıl görüldüğünü algılayabiliyordum.

ERIN HAHN

Ama tüm bunlar yine de aynı şekilde canımı acıtıyordu.
O videoyu bir daha izlemeyeceğime yemin ederek sayfayı kapattım ve mesaj uygulamasını açtım.

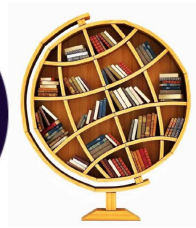
MICAH: Yirmi dakika sonra Marquette Dağı'nda buluşalım mı?

DUKE: O kadar kötü mü?

MICAH: Tahmin bile edemezsin. Var mısın?

DUKE: Tabii ki varım.

EYLÜL

9

Meg

James amcamın evi o kadar şirindi ki burada sonsuza dek kalabilirdim. Adam restorasyon konusunda ultra yetenekliydi. Bu inişli yokuşlu caddede bulunan diğer evleri de görmüştüm, gündüz gözüyle bakılacak gibi değillerdi. İki yanımızda oturan üniversite öğrencilerine kıyasla ben sarayda yaşıyordum.

Dahası, kira ödemişyordum. Bu konuda ne hissedeyeğimden emin değildim. James'in savunmasına göre, Andrew olsa benden asla kira almazdı, dolayısıyla kendisi de almayacaktı. Ben buna, biyolojik babamın ne yapacağını ikimizin de bilemeyeceğini belirterek karşı çıkmak istiyordum ama Andrew'un yirmi yaşındaki halinin, müstakbel çocuğunun kardeşine kira ödemesini kabul etmemesi daha mantıklıydı.

Madem kira veremişyordum o zaman ben de ona kafede kalan unlu mamullerden getirmeye devam ederdim. Adam

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

bir HGTV* yıldızı becerisiyle, Orta Çağ'dan kalma bir evi alıp modern bir eve çevirebiliyordu ama spagetti pişiremiyordu. Birlikte yaşamaya başlayalı henüz birkaç gün olmuş, ilk günler epey rahatsız geçmişti. James marketten sadece Hot Pockets ve mısır gevreği aldığını ve genellikle dışarıda yemek yediğini itiraf ederken ben de hayatımda hiç +18 logolu film izlemediğimi itiraf etmiştim, buna komedi türünde olanlar da dâhildi...

Ama aynı zamanda amcam olan ev arkadaşım la kendimize bir rutin oluşturmaya başlamıştık. James bu sabah market alışverişi yapmam için mutfak tezgâhının üzerine para bırakmıştı. Ben de son derece uygunsuz bir film olan *Super Troopers*'ı seyretmiş, seyrederken de karnıma ağırlar girene kadar gülmüştüm. Bulduğum her fırsatta miyav şakası yapmadan edemiyordum ama aslında James her seferinde gülüyor diye yapıyordum. Yani bu işten her iki taraf da kârlı çıkıyordu.

Herhangi bir uygunsuzluk yaşamayalım diye odalarımız evin iki ayrı ucundaydı. James benim için kapıma kilit takmıştı ve dahası, kilidi olan bir dış kapım vardı. James'e güvenmiyor değildim ama her şey çok yeniydi ve doğruyu söylemek gerekirse aramızdaki ilişkinin nasıl görünmesi gerektiğini ikimizin de bildiğini sanmıyordum. Ev sahibiy le kiracısı gibi mi? Ebeveynle çocuğu gibi mi? Amcasıyla yetişkin yeğeni gibi mi? Yoksa üçünün bir karışımı gibi mi? Kendi dış kapım olduğundan eve istediğim gibi girip çıkabilirdim. Ama James benim yakın akrabam olduğundan, nereye gitsem ona haber verme ihtiyacı duyuyordum. Neyse ki

* Ev dekorasyonu üzerine realite şovları yayınlayan bir televizyon kanalı

önceki sabah isteyken Dani bana küçük bir mıknaatıslı yazı tahtası almıştı.

“Dolaba asıyorsun,” diye açıklamıştı. “Üniversitedeyken ev arkadaşlarımla bunlardan kullanırdık. Mutfak eksiklerini, bozulan aletleri ya da nereye gittiğimizi falan yazardık... Zorunlu bir şey değil ama insanların birbirlerine karşı anlayışlı davranmalarını sağlıyor.”

Dani imdadıma yetişmişti. Sevgili ilk kez amca olan amcamın ondan tavsiyeler aldığını düşünüyordum. Yine de tahta çok işime yaramıştı. Bu sayede, hesap vermek yerine birbirimizi bilgilendiriyorduk. Ayrıca James’in, boş zamanlarında dinle ilgili soğuk espriler yapmayı seven bir inek olduğunu öğreniyordum ki bu çok tatlıydı. Ve çok şapşalcaydı. Şapşalca olduğundan bahsetmiş miydim?

O sabah yaptığı espri şuydu: *Kutsal su nasıl yapılır? GÜNAHLARINDAN ARINANA KADAR KAYNATILARAK.*

Öğle arasında eve bir şey bırakmaya gittiğimde şunu gördüm: *Yunus peygamber okyanusa neden güvenmiyordu? ÇÜNKÜ BALIK BAŞTAN KOKAR.*

Ben de ona şunu yazdım: *İsa neden kolye takmazdı? ÇÜNKÜ O, BÜTÜN ZİNCİRLERİ KIRIYORDU.* Gerçi bunu Google’dan bulmuştum çünkü yine söylüyorum, James’in ineklik seviyesi öyle yüksekti ki ömrü boyunca pazar okuluna gitmiş olan ben bile onunla aşık atamazdım.

O akşam garaj kapısının açıldığını duyunca tostumun kalanını hızlıca ağzıma atıp uzun koridordan evin bana ait olan tarafına doğru koştum. Ama çok uzaklaşmadan amcamın esprimi okuyup güldüğünü işittim ve gülümsedim. İkimiz birbirimize iyi gelecektik.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

*

Ertesi akşam güneşin son demleri Sıcak Kafe'nin göz alıcı cumbalarından içeriye vurarak her şeyi kehribarın güzel, nostaljik bir tonuna boyarken ben de gözlerimi boşluğa dikmiş, hayaller kurarak kendi kendime mırıldanıyordum. Bu kasaba inanılmaz şirindi. Ann Arbor da şirindi ama burası bambaşka bir boyuttaydı, çünkü bu köklü ve küçük kasabada insanlar hâlâ yabancılara gülümseme nezaketini gösteriyorlardı.

Tıpkı o gün kafenin önünden geçen herkesin yaptığı gibi. Çoğu Maria'nın fırından yeni çıkardığı lezzetlere dayanamayarak içeriye de giriyordu. Maria beni işe alırken şaka yapmıyormuş. Akşamları iş çıkışı gelenlerin oluşturduğu kalabalık dağıldığında ancak arka taraftan çıkabiliyor, çıktığındaysa baştan ayağa kakao ve öğütülmüş espresso çekirdeğine bulanmış oluyordu. Mutfakta ona yardımcı olmayı çok isterdim ama birinin kasaya bakması gerekiyordu.

O biri de bendim. Daha önce hiç gerçek bir işte çalışmamıştım. Komşuların çocuklarına bakmış ve pazar okulunda dersler vermişim ama hiç maaş almamıştım. Teknik olarak hâlâ almamıştım ama alacağımın sözü verilmişti. Çalışmayı sevmiştim. Kasaya bakmayı, huysuz ihtiyarları gülümsetmeyi ve küçük çocuklara tadımlık şeyler vermeyi sevmiştim.

Yapacak bir şeyimin olması hoşuma gitmişti. Bir gayem vardı. En büyük gayem değildi belki ama bana aitti.

Kapının üzerindeki zilin çalmasıyla başımı çevirip kapiya baktım, karşımda turkuaz rengi saçlar ve uçuk renkli ekoseli bir gömlek görünce bir an gözlerim kanayacak gibiydi.

“Tanrım, Duke, bir dahakine bütün renklerini gözüme sokmadan önce haber ver lütfen.” Dönüp ona bir kupa sıcak Americano doldurdum. Americano içeceğini biliyordum çünkü kafede çalışmaya başladığımdan beri her mesaimde günde iki kere –muhtemelen yan taraftaki iş yerine girerken ve çıkarken– gelir, her gelişinde de aynı içeceği sipariş ederdi. Tezgâhın önündeki sandalyelerden birini çekip oturdu ve cam kapaklı servis tabağının kapağını açıp kocaman bir tarçınlı kurabiye yürüttü. Sırtarak kasanın tuşuna bastıktan sonra ona kahvesini verdim.

“*Wicked?*” diye sordu kafenin köşesinde gizli hoparlörü işaret ederek.

“*J’adore* Kristin Chenoweth,” dedim başımı özlemle yana eğerek.

Duke başıyla onaylayarak kahvesinden içti. “Bana onu hatırlatıyorsun.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bunu iltifat olarak alıyorum.”

“Öyle zaten. İkiniz de minyon ve dobrasınız.”

Sözlerinden mutlu olarak sevinçle gülümsedim ama açıkçası bu sözleri punk-rockçı Duke’tan duymayı hiç beklemiyordum. “Beni şaşırtıyorsun.”

Kurabiyesinden kocaman bir ısırık aldı. “Tiyatro hastası bir ablam var. Büyük bir prodüksiyonda Elphaba’yı oynamış ve bütün repliklerini benim üzerimde çalışmıştı. *Behind the Scenes Wicked* gösterimini bin kere izlemiştir.”

“Ne şanslısın! Ben yalnız izlemek zorunda kalmıştım. Hiç kardeşim yok, dahası en iyi arkadaşım Vada dünyanın en büyük müzik kurdu olsa bile sadece Broadway müzikallerine katlanabiliyor, o da tamamen profesyonel anlamda.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Sen güneyliydin, değil mi? Detroit’te canlı bir şey izledin mi hiç?”

“Ay evet, birkaç kez. Geçen sonbahar *Hamilton*’ı izledim mesela.”

Heyecandan nefesi kesildi. “Yok canım!”

Saate baktım. Kapanmamıza birkaç dakika kalmıştı, ben de tabaktan bir kurabiye alıp ısırdım. Vay canına, yağlıydı ve acayip lezzetliydi. “Gerçekten izledim. Orijinal kadronunki kadar iyi değildi tabii ama yine de hayatımda izlediğim en iyi oyundu.”

Duke inledi. “Çok kıskandım şimdi. Micah’yı birlikte güneye gitmeye ikna etmek için az uğraşmadım ama okul için para biriktiriyor.”

Başımı iki yana salladım. “Ah şu sorumluluk sahibi çocuk yok mu?”

“Hiç sorma.”

“Aralıkta *Anastasia* geliyormuş,” dedim.

Başıyla onayladı. “Biliyorum. Michigan Tiyatrosu’na geliyor.”

“Birlikte gidelim mi? Mali açıdan Micah kadar sorumluluk sahibi biri değilimdir.”

“Ciddi mi diyorsun?”

“Önce bilet bulmamız gerekecek ama evet. Tiyatro arkadaşı olmamızı çok isterim.”

“Ben varım. Hem belki bu sefer doğru motivasyonla Micah da gelir.” Bana bakışlarından motivasyonun ben olduğumu anladım ama anlamazdan gelmeyi tercih ettim.

“O gelse de gelmese de biz gidiyoruz. Haset edenler kendi biletlerini kendileri bulsunlar.”

Duke güldü ve kurabiyesinin kalanını ağzına atıp kırıntıları temizledikten sonra kalktı. “Ben artık gideyim,” dedi ağzı dolu halde konuşarak. “Dani mağazayı kapatırken yardıma ihtiyacı olabilir.”

“Hadi marş marş o zaman. Ben de daha yerleri sileceğim.”

Duke uzun bacakları, sivri dirsekleriyle yaylana yaylana giderken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

*

Bir arkadaş *daha* edinmenin verdiği mutlulukla eve döndüğümde, annemi aramak için saatin çok geç olduğuna kadar verdim. Annem bugün yarın eve dönmemi bekliyordu ama eşyalarımı yeni odamdaki yeni şifonyerime güzelce yerleştirmiş olmam göz önünde bulundurulunca öyle bir planımın olmadığı apaçık belliydi.

Hayatımda verdiğim en kolay karar burada kalmak olduğu için bunu anneme söyleme cesaretini bir türlü gösteremiyordum.

Rehberden numarasını bulup açtım ve derin nefesler aldım. Yatağımın ucuna oturdum, sonra fikrimi değiştirip ayağa kalktım. Eskimiş Converselerimi çıkardım ve büyük bir rahatlamayla ayaklarımı yumuşacık halıya bastırdım. Saatlerce ayakta dikilmekten ayaklarıma kara sular inmişti. Böylesi başıma ilk kez geliyordu. Ayaklarımin yorulmasından mutlu olmam tuhaf mıydı?

Odada volta atarak yine derin nefesler alıp verdim ama bu şekilde sakinleşmeyeceğimi anlayınca dışarıya çıktım. Kapıyı arkamdan kapatıp James’in sabah biçtiği çimlerin

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

üzerinde yürüdüm. Çimler soğuktu, nemliydi ve üzerlerine mehtabın ışığı vuruyordu. Giye giye eskittiğim hırkamı sırtıma geçirip önünü sıkıca kapattım. James'in iki ağaç arasına yerleştirdiği bir bank vardı, otlarla kaplı bahçeye bakıyordu. Bankın yanına gittim ama oturmadım, sonra, fikrimi değiştirmeye kalmadan ara tuşuna bastım.

Micah telefonu ilk çalışta açtı.

"Meg?" Boğuk sesi kulağıma çalınır çalınmaz kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Annemi aramam lazım ama korkudan arayamıyorum."

"Peki. Neden anneni araman lazım?"

"Burada kalacağımı söylemek için."

"Ne?"

Ofladım. "İş bulduğumu ve amcamın yanına yerleştiğimi de söylemem gerek."

"Meg," dedi. Onu sinirle başını sallarken hayal edebiliyordum.

"Biliyorum."

"Meg," diye tekrarladı.

"Efendim?"

"Annene bunların hiçbirini söylemedin mi? Hâlâ eve döneceğini mi sanıyor?"

"Yarın. Otobüsle. Bilet bile almadığım otobüsle."

"Yarın," diye tekrarladı ifadesiz bir sesle.

"Yani. Öyle sayılır."

"Öyle sayılır?"

"Neden söylediklerimi tekrarlayıp duruyorsun? Bunun hiç yardımı olmuyor, bilesin."

Ofladığını duydum. "Çünkü ne diyeceğimi bilmiyorum. Onu araman gerektiği dışında. Hemen şimdi ara anneni."

Sana fikrini değiştirtcek değil ya. Bak, ona kızgın olduğunu biliyorum ama o senin annen. Ona söylemek zorundasın."

"Ondan değil. Ben daha çok *onun* bana kızmasını iş temiyorum." Sesimin bu kadar ürkek çıkmasına sinir olmuştum ama gercek buydu. Annemi kızdırmaktan ölesiyey korkuyordum. Ya da üzmeten. Ya da hayal kırıklığına uğratmaktan. Ya da yalnız bırakmaktan. Bunları düşündükçe mideme kramplar giriyordu ki annemi aradığımda olacaklar bunlardı.

Micah yaşadığım ikilemi fark etmiş olmalıydı ki sesi yumuşadı.

"Yanına geliyorum."

Beş dakika sonra Micah'nın bisikletinin yanardöner ışığını gördüm. Doğruca bahçeye girdi. O kaskını çıkarırken perdenin kıpırdadığını gördüm. James bulaşıkları yıkadığı lavabonun önündeki pencereden el salladıktan sonra içeriye giderek bizi yalnız bıraktı.

İşte bu kadar. Yetişkin olmak ne güzelmiş.

"Pekâlâ. Hemen şimdi anneni arıyorsun. Ben yanıdayım. Kötü geçe bile yalnız olmayacaksın. Hem söz veriyorum, sonrasında kafanı dağıtman için seni bir yere götüreceğim."

"Bisikletinle mi?" diye dalga geçtim vakit kazanmaya çalışarak.

Yan komşunun kapı lambasından vuran loş ışıktaki dudaklarının bir kenarının yukarıya doğru kıvrıldığını gördüm. "İyi geçeceğinden o kadar eminim işte. Hem Buzlu Atıştırmalıklar yürüyerek gidebileceğimiz kadar yakın."

Derin bir nefes alarak cesaretimi topladım ve telefonumu çıkarıp annemin numarasını çevirdim. Uzun uzun çaldırma-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ma rağmen açmayınca, olan biteni sesli mesajla anlatmayı düşündüm ama tam o sırada telefonu alıncaya kadar açtı.

“Alo? Meg!”

“Anne? Selam. Evet. Benim. Nasılsın?” diye sordum. Aptal gibi.

“Bildiğin gibi,” dedi. Sahiden biliyordum da. Boştaki elimi kapüşonlu kazağımın cebime sokup cebi gerdirdim.

“Anne, ben burada işe girdim.” Battı balık yan giderdi.

“Nerede işe girdin?”

“Marquette’te,” dedim. Dişlerim birbirine vuruyor, midem bulanıyordu. “Bir kafede. Bir de şey, amcam var ya? James? Bana evinde kalmamı teklif etti, hem de kira ödemedi. Evini görmelisin, o kadar güzel ki. Amcam çok becerikli, on parmağında on marifet...”

Lafımı kesti. “Bir yabancıyla mı kalıyorsun?”

“Yabancıyla değil. Babamın kardeşiyle. O benim akrabam, anne. *Amcam*,” diye tekrarladım. Bazen buna ben bile inanmıyordum. “Amcamla ve büyük babaannemle tanıştım, ikisi de harika insanlar. Onları yakından tanımak istiyorum. Onları yakından tanımaya *ihtiyacım* var. Betty’nin mor saçlı olduğunu biliyor muydun? Öyle yaşlıların kullandığı lavanta renginden de değil üstelik, sahici mor. Ne kadar harika, değil mi? James amcamsa kilisede dua grubu orkestrasının...”

Annemin kulağında çınlayan kahkahası acıydı. “Baban da kilisede dua lideriydi. Öyle olmaları erdem sahibi oldukları anlamına gelmiyor.”

Birdenbire durdum. “Ne demek şimdi bu?” diye fısıldadım Micah’ya bakarak, o da olduğu yerde donakalmıştı. “Sana saldırdı mı? Anne? Andrew sana kötülük mü etti?”

Bir an sessiz kaldı. Hayatımın en uzun ânıydı bu. Sonra,

"Hayır. İtmedi. Hormonlarımıza yenik düşerek fevri hareket ettik ama rızam vardı," dedi.

Rahatlayarak olduğum yere çöktüm. "O zaman neden öyle diyorsun? Beni ikiniz beraber yaptınız. Tek suçlu Andrew değildi."

"Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum, Meg. Belki büyüdüğünde. Ya da evlendiğinde."

Ağzım açık kaldı. "Sen ciddi misin? Şimdi bile, dünyaya nasıl geldiğimi öğrendikten sonra bile, benimle açık konuşmaktan kaçacak mısın? Adına seks diyorlar, anne. Seks yapmışsın. Evli değilmişsin. Olsun. Neden sana beni verdiği için pişman olmadığını söyleyemiyorsun? Neden kurban rolü oynuyorsun?"

"Sen neden bütün kirli ayrıntıları öğrenmek istiyorsun?"

Öfkeyle ayağa fırladım. "Ben detay istemiyorum anne, cevap istiyorum! Gerçeği istiyorum! Bana seksin korkutucu, tehlikeli ya da günah olmadığını, sırf iki parçalı bir mayo aldım ve uçurumdan atlarken giydim diye hiç tanımadığım kocamın adına leke sürmediğimi söylemeni istiyorum!"

"Sen uçurumdan mı atladın?"

"Boş versene. Belli ki henüz konuşmaya hazır değiliz. Ben sadece seni sormak ve güvende olduğumu, bir süre daha burada kalacağımı söylemek için aradım."

"Bu iyi bir fikir değil, Meg. Lütfen eve dön. Burada da iş bulursun. Kilisede öğleden sonra telefonlara bakacak birini arıyorlarmış. Bak, o iş tam sana göre."

Boğazıma bir yumru oturdu, öfkeden gözümünden düşen yaş elimin tersiyle sildim. Titrek bir nefes verdim. Yıldızlara bakarak sakinliğimi korumaya çalışıyordum. Micah

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

yanıma geldi. Bana dokunmuyordu ama sıcaklığını kazağımın altında hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. O kadar yorgundum ki kendimi onun kollarına bırakıp sonsuza dek orada kalabilirdim. Bu düşünce fazlasıyla ayartıcıydı.

“Anne, seni seviyorum. Eve dönmeyeceğim. Lütfen bana kızma.” Telefon kulağımdan kaydı ve titreyen parmağımla aramayı sonlandırdım.

“Siktiiiiitiir,” diye söylendim kendimi banka bırakarak. Micah’nın kolu koluma değdi.

Uzunca bir süre yan yana sessizce oturduktan sonra, “Konuşmak ister misin?” diye sordu bana.

Her nedense buna güldüm. Çünkü az önce kulak misafiri olduğu şeylerden daha az konuşmak istediğim başka bir şey yoktu. Ne var ki düşüncesizce davranarak onu bu olaya ben dâhil etmişim.

“Hayır. Ama teşekkürler.”

“Dondurma?”

“Lütfen.”

Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Tuttum ama kalktıktan sonra şortumu temizliyormuş gibi yaparak bıraktım. Bir yanım sonsuza dek onun elini tutmak isterken diğer yanım, sesi annemin sesine benzeyen yanım, yanımda yalnızca hayran kurgularıyla kendimi bir kuleye kapatmak istiyordu.

Hangi yanımın kazandığından emin değildim.

“Az önce konuşulanları duymama ihtimalin nedir?”

“Kulaklarım çok iyi duyar.”

“Duymasa şaşırırdım.”

“Babam hapiste,” dedi sokak lambasının loş ışığı altında yüzünü buruşturarak.

Bana babası hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştım ama sadece üvey babası Brian'dan bahsetmişti. "Ne?"

"Gördün mü? Senin durumundan aşağı kalır yanı yok."

"Birini mi..." Öldürdü diye sormak istiyordum ama bu çok... patavatsızca olmaz mıydı?

Micah, her zaman olduğu gibi, ne demeye çalıştığımı anlayarak başını iki yana salladı. "Öyle değil. Babam papazdı. Ama iki farklı hayat yaşıyormuş; cemaatin parasını alıyor, kadrosundaki kadınlarla yatıp kalkıyormuş... Korkunçtu. Bütün bunlar ortaya çıktığında ben on üç yaşındaydım. O zamanlar babam benim kahramanımdı, biliyor musun?"

Biliyordum. Bir ay öncesine kadar bu dünyada annemden daha fazla hayranlık duyduğum kimse yoktu.

"Öylesi bir hayranlık polisler kapına dayandı diye birdenbire bitmez. En azından benimki bitmedi. Polislerin yarıldığını sandım. Ona inandım. Aptalın tekiydim."

"Çocuktun."

Başıyla onayladı. "Öyleydim."

Yüzünün yandan görünüşüne uzun uzun baktım. Çatık kaşlarına. Geniş omuzlarına. Gergin oturuşuna. "Ama o olaydan sonra büyüdün, değil mi?"

Başı aniden benden tarafa döndü, bir süre gözlerimin içine baktı. "Doğru," dedi. "O günden sonra büyüdüm. O günden sonra bir daha çocuk olmadım."

"İkimiz birbirimizi tamamlıyoruz," dedim. "Eski papazın çok şey bilen oğlu sen ve gençlik grubu üyesi, hiçbir şey bilmeyen ben."

"Annen ciddi ciddi iki parçalı mayo giyersen lekeleneneğini mi söyledi?"

"Aynen."

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“O ilk tanıştığımız gün o yüzden mi iki parçalı mayo aldın?”

“Aynen,” diye tekrarladım buruk bir gülümsemeyle.

“Seni isyankâr seni.”

“O daha ne ki? Geçenlerde kahve içmeye de başladım.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı. “Bugün kahve içen yarın uyuşturucu da kullanır.”

“Babanla olanlar için çok üzüldüm,” dedim. “Hapse girmesine değil. Belli ki hak etmiş. Ama sen o kadar hızlı büyümek zorunda kaldığın için üzüldüm.”

“Teşekkürler. Ben de annenle olanlar için üzüldüm. Yararı olur mu bilmem ama iki parçalı mayo sana inanılmaz yakışmıştı.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.” Esrarlı bir ifadeyle sırttı. “Bence her gün giymelisin. Sırf anneni haksız çıkarmak için.”

“Sen de giyersen giyerim, su topu oyuncusu?”

“Bilemedin.”

“Futbolcu?”

“Hiç oynamadım.”

“O zaman beyzbolcu.”

“Bir zamanlar öyleydim ama artık değilim. Tahminde bulunmaya devam et.”

Ani bir cesaretle elini tuttum ve zifiri karanlığa doğru gülümsedim.

“Yaklaştım. Hissediyorum.”

“Ben de,” dedi usulca. Parmaklarımı bir kez sıktı ve sonra sokağın aşağısına doğru kaldırımında yürümeye başladık.

10

Micah

“Dün senin yerine kano turuna gittim ya hani? Emily’yle beraber?” dedi Duke birkaç gün sonra.

Sandviçimden ısırđığım lokmayı yutup kaşlarımı çattım.

“Evet, n’oldu?”

“İyi ki ben gitmişim. Emily internette bazı fotoğraflarını görmüş.”

İnledim. “Siktir.”

“Aynen. Bu iyi bir şey mi bilmiyorum ama fotoğrafların onu bayağı azdırmış.”

“İğrenç.”

“Evet. Böyle şeyler sadece filmlerde olur sanırdım ama kız dört gözle kasetinin düşmesini bekliyor.”

“Benim kasetim filan yok!” diye sinirle bağırmamla bahçede yan masamızda oturanlar dönüp bize baktılar.

Duke, “Olmadığını biliyorum geri zekâlı,” diyerek beni susturdu. “Herkes biliyor. Önceden seni yatağa atmaya çalışıyorsa şimdi iki katı çalışacağını bil diye söyledim.”

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Ama çok saçma. Babam şerefsizin tekiydi.”

“Kadınlar kötü adamları severler.”

“Oğlum, adam sapıktı, başkalarının parasını çalıyordu!” İnsanlar yine bizden tarafa dönünce Duke bana tek kaşını kaldırarak baktı.

“*Biliyorum* dedim ya. Peşinde koşan ben değilim.” Fanta’sından büyük bir yudum içerek yüzünü buruşturdu. “Az kalsın unutuyordum. Dahası da var. Meg’le sahiden birlikte olduğunuza inandığı için de peşinde olabilir.”

Şaşırdım. “Ne?”

“Eh, Em’in önünde Meg’e çıkma teklifi ettin, sonra onunla uçurumdan atladın, sonra onu iş yerinde ziyaret ettin, sonra...”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Em’in neden öyle düşündüğünü anlıyorum. Ama bu, bana olan ilgisini neden artırsın, onu anlamıyorum.”

“Ona göre artık ulaşılmazsın.”

“Resmi olarak değil ama olsun.”

Duke’un deniz tuzlu ve sirkeli cipse doğru uzanan eli havada kaldı. “Bu muğlak cümleye geri döneceğiz ama önce, evet, Micah, dedikleri doğru. Mesafeler özlemi artırır mıydı, nasıldı o laf? Neyse işte, belli ki bizim Emily de sahip olamayacağını isteyenlerden.”

“Önemli olduğundan değil ama biz hiç gerçek anlamda sevgili olmadık. Birkaç kez takıldık, o kadar, sonra zaten gözü dışarıya kaymaya başladı. Onunla uzaktan yakından ilgilenmiyorum, bu uzun zamandır böyle.”

Duke dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. “Güzel. Şimdi şu ‘resmi olarak değil’ konusuna dönelim.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Konuşacak bir şey yok.

Meg'den hoşlanıyorum. Hem de çok. Onunla olmak çok kolay. Yani..." Tek elimi kaldırdım. "Aslında kolay değil. Kişisel hayatlarımız çok zor ama yan yana geldiğimizde her şey kolaylaşıyor. Anlatabiliyor muyum?"

Duke başıyla onayladı. "Meg asil bir kız."

"Hem de nasıl."

"Ona babandan bahsettin mi?"

"Biraz. Hapiste olduğunu biliyor. Neden hapiste olduğunu da. Ama henüz duruşmayı söylemedim."

"Doğrusunu istersen henüz bana da söylemedin. Gerçi ben, adrenalin dolu maceralarına hız vermenden olan biteni anlayabiliyorum."

Bilmiş bir hareketle ona doğru başımı salladım. "Sen de bu maceralarda bana katılmaya dünden razısın."

Duke uzun bir soluk verdikten sonra peçetesini buruşturup sandalyesine yaslandı. "Ona asla yetmeyecek."

"Maceralar mı?" diye sordum, doğrusunu bile bile. Me-sele şu ki Duke, eski hava kuvvetleri komutanı olan babasıyla ilişkisinden hemen hemen hiç bahsetmezdi. Asker çocuğu olarak uzun yıllar boyunca her on iki ayda bir şehir ve okul değiştirmek zorunda kalmıştı, ta ki babası birkaç yıl önce Marquette'te sivil bir işte çalışmaya başlayana kadar. Ablası Kaliforniya'da üniversite okuyordu ve o gittiğinden beri Duke'un evden uzak kalmasını sağlayacak her şeye he-vesle atıldığını fark ediyordum.

Duke'un babası ona fiziksel şiddet uygulamıyordu... Sadece oğlunu kabul edemiyordu. Hem de hiç.

"Tabii. Onlar da var."

Bekledim. O da beni bekletti. Sonunda öne doğru eğildi. "Ben onun istediği oğul değilim."

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Siktir etsene. Sen daha iyisin.”

Bana kuşku dolu bir ifadeyle baktı. “Bir de ona sor bakalım.”

“Duke, sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. Sen bu hayatta tanıdığım en kabiliyetli insansın. Kötü bir şey olsa yanımda olmasını isteyeceğim kişi kesinlikle sen olurdun.”

“O öyle görmüyor işte. O beni sadece ‘bluz’ giyen ve saçlarını boyayan biri olarak görüyor.”

“North Face’in bluz sattığını bilmiyordum.”

Gözlerini devirdi.

“Beni dinle. Sen eklektik birisin. Canın ne istiyorsa onu giy, tamam mı? Evet, bazen anneanneme benzediğin oluyor ama her nasılsa onu bile kendine yakıştırıyorsun. Senin kendine has bir vibe’in var.”

Dudakları seğirdi. “Vibe mı?”

“Her ne boks. Anladın sen. Ben moda terimlerinden anlamam. Meg olsaydı o daha iyi anlatırdı.”

“Doğru,” diye onayladı. Hemen sonra, “Babam kesin eşcinsel olduğumu düşünüyor,” diye ekledi.

Kesik bir nefes aldım.

“Değilim,” dedi alçak sesle. “Yani bildiğim kadarıyla değilim. Değilimdir herhalde. Üzerini tamamen çizmeyeyim yine de ama...” İncecik omuzlarından birini belli belirsiz silkti. “Sorunumun tam olarak ne olduğunu anlayabilmek için kendime bir etiket yapıştırmamı bekliyor sanki.”

“Onun,” dedim bastırarak.

Bakışlarını masadan kaldırarak soran gözlerle bana baktı.

“Onun sorununun. Senin değil. Sen kimsen osun, onunsa tek bir görevi var: Seni karşılıksız sevmek.”

“Vay canına, Allen, terapist olmak istemediğine emin misin? Bu işte bu kadar iyi olman beni ürkütüyor.”

Gerginlik dağılınca gülerek başımı salladım. “Yok, kal. Yemeğin bitti mi?”

Duke boş tepsisini alıp çöpe gitti. “İskeledeki kanoları kayıkhaneye götürmem lazım. Biraz kafa dağıtmak ister misin?”

Düşündüm. Akşam dersim vardı ama akşama daha saatler vardı. “İkna edilebilirim.”

“Belki Meg de gelir? Küçük bir gruptu. İkimiz halledebiliriz ama üçüncü biri olsa fena olmaz.”

“Sorarım. Yanlış hatırlamıyorsam mesaisi bu saatlerde bitiyordu.” Meg’i aradım ve birkaç dakika içinde her şeyi ayarladık. “Bizimle sahilde buluşacak. Eve yeni girmiş.”

“Ben Meg’i sevdim ya. Daha önce söylemiş miydin?”

Düşünüyormuş gibi yaparak enseme kaşıdım. “Birkaç kez.”

Duke parmağıyla saymaya başladı. “Muhteşem kurabiye yapıyor, kahvemi nasıl içtiğimi biliyor, sana kafa tutmaktan çekinmiyor ve müzikal seviyor.”

İnledim. “Müzikal mi?”

“Müzikal, Micah.”

“Bana karşı birlik olacaksınız, değil mi?”

“Emin olabilirsin.”

*

Dani, Duke’tan kasaya bakmasını istemişti, benimse dersimin başlamasına daha bir buçuk saat vardı. O yüzden Meg, buz pistinin yerini sorduğunda ona söylemek yerine kendim bırakmayı önerdim.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Sana bir şey sorabilir miyim? İstersen beni hiç ilgilendirmediğini söyleyebilirsin.”

“Tabii?” diye kabul ettim tereddütle.

“Şey, fark ettim de Duke ne zaman ailesinden bahsetse geriliyor, neden?”

Anlattım. “Duke’un kendine has bir tarzı var, değil mi? O her zaman *öyleydi*. Ama babası eski asker ve oğlunun neden kendine çekidüzen verip asker çocuğu gibi davranmadığını anlayamıyor.”

“Duke olağanüstü biri. Babası bunu neden göremiyor?”

“Bir anlasak. Tek bildiğim, babası baskı yaptıkça Duke’un daha da asileştiği. Gerçi asi doğru kelime olmaya-bilir. Babasını bile isteye kızdırmaya *çalışmıyor*. Sadece... Ne bileyim. Akıl sağlığını korumaya çalışıyor? Benliğini korumaya çalışıyor? Ama babası onu delirtmek için elinden geleni ardına koymuyor.”

“Aileler bazen başa bela olabiliyorlar,” dedi. Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdükten sonra, “Sana bir şey söyleyeceğim ama kimseye söyleme. Benim sırrım değil,” diye ekledi.

“Tamam.”

“Babam... Andrew değil, *öbür* babam, yani Declan... Tam olarak emin değilim ama... Galiba eşcinsel.” İstem-sizce saçını kulağının arkasına itti. “Ama çooooook gizli. O kadar ki on sekiz yaşında hamile annemle evlenip bütün hayatını heteroseksüel bir erkek olarak yaşadı.”

“Bu korkunç bir şey.”

“Bence de. Kesinliğinden emin değilim... Bir süredir şüpheleniyorum ama henüz annemle konuşmadım. Gerçi asıl *onunla* konuşmak istiyorum. Ama Büyük Sır ortaya çık-

tığından beri ortalıkta yok. Tek bildiğim, annemin de babamın da son derece tutucu ailelerden geldikleri. Belli ki karşılıklı çaresizlikten evlenmişler. Ne acı.”

“Baban sana eşcinsel olduğunu söylese ne hissedersin?”

Meg uzun bir soluk verdi. “Onun adına üzülürüm. Kendi adıma da. Onun adına, bütün hayatını gizlemek zorunda kaldığı için üzülürüm, kendi adımaysa, onu yargılamam gibi yersiz bir korkuya kapılarak bana yalan söylediği için üzülürüm.”

“Sahiden yargılamaz mısın?”

Meg bir müddet düşündü. “Artık yargılamam. Ama birkaç yıl öncesi olsaydı yargılamam diyemezdim. Ya...” Birdenbire yanağını sildi. “Ya ona, onu olduğu gibi seveyeceğimi hissettirdiysem? O beni büyüttü, benim için her şeyden vazgeçti. Ya pazar okulunda öğrendiğim kesinliği belli olmayan söylevleri küstahça tekrarlayarak ona kendini değersiz hissettirdiysem?”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim.

“Ama şimdi kesinlikle yargılamam.” Dudakları dümdüz olmuştu, duruşuysa tüm dünyaya göğüs gerer gibi dimdikti. “Hayatım boyunca bana yalan söylediği için ona bir iki çift lafım olur, orası ayrı.”

“Elbette.”

“Baksana, Micah.”

Yürürken kollarımız yanlarımızda sallanıyor, ara ara birbirine değiyordu, erken sonbahar güneşinin ışınları kaldırma benek benek vurmaktaydı. Koşmayı ve bisiklet sürmeyi çok seviyordum ama bazen yürümek en iyisiydi. “Efendim?”

“Sence bir gün biz de normal, sıradan, sıkıcı sohbetler eder miyiz?”

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Normal, kesinlikle. Sıradan? Çok isterim. Ama sıkıcı? Seninleyken imkânsız.”

“Çok tatlısın, biliyor musun?”

Yüzümü buruşturdum. “Bunu kimseye söyleme.”

“Hayatta söylemem. Bana güvenebilirsin. Asık suratının diğer kızları korkutup kaçırmayı işime gelir.”

Yanaklarımın yandığını hissedince utanarak konuyu değiştirdim. “İçinde anne babanın, kilisenin ya da herhangi bir dramatik olayın olmadığı en sevdiğin anın hangisi?”

Başını yana eğdi. “Bir keresinde Küçükler Eyalet yarışmasında teknikte neredeyse tam puan alıyordum. Üçlü lutz hareketimi yapmıştım, bitireceğim sırada son derece karmaşık bir oturarak dönüş yapınca bir anda listenin tepesine tırmandım. Buz pisti oyuncak ayılarla doldu. İnanılmaz muhteşem bir andı.”

“Artistik buz pateni mi yapıyorsun?”

“Eskiden yapardım. Ama artık,” dedi ve birkaç blok ötemizde yükselen dev kubbeyi işaret etti, “öğretmek istiyorum.”

“Eminim harika öğretirsin. Çocuklar sana bayılıyorlar.”

Yüzü sevinçle aydınlandı. “Her iddiasına varım, onlarla hemen hemen aynı boyda olduğumdandır. Şimdi sen söyle. Senin en sevdiğin anın hangisi?”

“Cash var ya?”

Ellerini dramatik bir şekilde kalbine koydu. “Hayatımın aşkı Cash mi?”

“Ta kendisi. Onu tesadüfen buldum, daha doğrusu o beni buldu. Bir gece göl kenarında koşuyordum, hava telefonumdan müzik dinleyemeyeceğim kadar soğuktu, ilk kez koşarken müzik dinlemiyordum. Derken çalılar arasında

bir inilti duydum. Cash'ti, yapayalnızdı ve ölmek üzereydi. Onu tişörtümün içine sokup göğsüme bastırdığım gibi eve koştum. Haftalarca biberonla beslemem gerekti ama hayatta kalmayı başardı. Asıl şaşırtıcı olan ne, biliyor musun? O sıralar berbat durumdaydım. Yapayalnızdım. Duke'la henüz tanışmamıştım. Okuldaki herkes beni dışlamıştı. Annem elinden geldiğince benimle ilgilenmeye çalışıyordu ama kendisi de iyi durumda değildi... Sonra birdenbire karşıma bu armağan çıktı. Cash'in bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı. O zamandan beri beraberiz."

"Ne güzel anıymış," dedi Meg.

"En iyilerinden biri."

"Peki, şunu da söyle. En sevdiğin şarkı hangisi?"

"Red diye grup var, onların şarkısı 'Pieces'."

Başıyla onayladı, "O grubu biliyorum. Yalnız bu çok açıklayıcı bir şarkı, Micah."

Ensemi kaşıdım. "Muhtemelen fazla açıklayıcı. Senin en sevdiğin şarkı hangisi?"

"Eski bir şarkı. Jimmy Soul'dan 'If You Wanna Be Happy.'"

Şaşkınlıkla kahkaha attım. "Çirkin bir kadın bulmakla ilgili olan şarkı mı?"

"Bildiğine inanamıyorum! Evet, o!"

"O şarkı aşırı cinsiyetçi!"

İncecik omuzlarını silkti. "Beni mutlu ediyor."

"Doğrusunu istersen beni de. O şarkıyı dinlerken mutlu olmamak elde değil."

"Annemle babam bayılırlardı. Ben çok küçükken evde bu şarkıyı açıp dans ederdik."

Bu dediğini bir müddet sessizce düşündüm. Meg'le ebeveyninin arası şimdilerde kötüydü ama belli ki her zaman

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

öyle değilmiş. Buna sevinmiştim. Hiç değilse bir sürü güzel anısı vardı.

“En sevdiğin mevsim?” diye sordum.

“Kış.”

“Sahi mi?”

“Evet. Eldivenlere bayılırım.”

“Ben de en çok kışı severim ama eldivenlerden değil.”

“En sevmediğin yemek?” diye sordu.

“Somon. Senin?”

“Bezelye.”

“Kabuğundan dolayı mı?”

“Midemi bulandırdığından dolayı.”

“Not alınmıştır.”

“Bana yemek yapmayı mı planlıyorsun?” diye sordu sırtarak.

“Ya planlıyorsam?”

“O zaman tatlı benden.”

“Kakaolu kek mi?” diye sordum umutla.

“Beeeeeeelki.”

Yanımda sallanan elini tuttum. Dudağını ısırarak bakışlarını kaçırdı.

“Sorun olur mu?”

“Ben böyle şeylere hiç alışık değilim, Micah. Daha önce hiç...”

“Biliyorum. İleri mi gittim?”

“Yok.”

“Senden gerçekten hoşlanıyorum, Meg.”

Yüzünü bana çevirdi. Gözleri iri iri açılmıştı, merakla bakıyordu. “Ben de senden hoşlanıyorum. Hatta birbirimizi ne kadar kısa süredir tanıdığımız düşünülünce biraz fazla

hoşlanıyorum ama elimde değil. Hakkında öğrendiğim her yeni bilgi senden biraz daha hoşlanmamı sağlıyor. Kulağa inanılmaz şanslıymışım gibi geliyor, değil mi?”

“Evet.”

“Ama bu gerçek olmadığını göstermez.”

“Hayır, göstermez.”

“Elimi tutman hoşuma gidiyor.”

“Peki.”

“Seni öpmek istiyor da olabilirim.”

Yutkundum. Göl kenarındaki bir parkın girişinde, bir koruluğun altında durduk. Meg dudaklarını ıslattı. Benimse ağzım sulandı.

“Daha önce kimseyi öpmedim.”

“O zaman ben seni öpsem? Öylesi daha iyi olur mu?”

“Beni öpmek istiyor musun?”

“Tanrım, evet.”

Meg başıyla onaylayınca ona doğru yaklaşıp yüzünü avucumun içine aldım ve parmaklarımı ensesindeki saçlarına doladım. Teni yumuşacıktı, gözleri masmaviydi, nefesi çok tatlıydı. Daha fazla düşünmeme gerek kalmadan eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım, üst dudağını dudaklarımın arasına alıp bir, iki, üç saniye öptüm ve sonra geri çekilip tepkisine baktım.

“İyi miydi?”

“Çok iyiydi. Bir daha yapabilir miyiz?”

“Ne zaman istersen.”

Bana doğru uzandı. “Şimdi. Yolluk niyetine.” Bu kez o beni öptü.

11

Meg

MEG: VADA.

MEG: Aman tanrım NEREDESİN BE KADIN.

MEG: BURADA HAYATIMIN OLAYINI YAŞIYORUM.

MEG: Tamam, öyle olsun. Ben burada bir çocukla öpüştüm diye sessiz sedasız, kendi başıma can veririm, ne olacak? Çocuk da çocuk ama, çok yakışıklı, hareket eden göğüs kasları var. Şu Luke'a söyle, seni ayartmaya bir dakika ara versin de ağız tadıyla çıldırayım lütfen ya...

VADA: Tanrı aşkına, Meg, buradayım. Yazdıklarını okumaya çalışıyorum. Bir sakın olur musun?

MEG: Teşekkürler. Yalnız acele et, varoluşsal bir kriz yaşıyorum.

VADA: Bir dakika. Göğüs kaslarının hareket ettiğini nereden biliyorsun? Amma da hızlıymışsın!

MEG: *gerçekten* hareket ediyorlar. Ama ben uçurumdan atladığımızda gördüm. O kadar da hızlı değilim.

VADA: Ama öpüşmüşsünüz! Onu öpmüşsün! İlk öpücüğün! Aferin kız sana. Bir de bütün bunları sana sarılamayacağım kadar uzağa gitmeden önce yapsaydın keşke!

MEG: Ann Arbor'da Micah yoktu.

VADA: Öyleymiş baksana. Ee, nasıldı?

MEG: *ayılıpbayılır* İnanılmaz tatlıydı.

VADA: Orasını anladık ama dil var mıydı dil?

MEG: Yoktu.

VADA: Olmasını istediğine eminim.

MEG: BELKİ.

VADA: Bir dahaki sefere?

MEG: Ağırdan alıyor. Benim için. Çok da iyi ediyor ama BANA FRANSIZ ÖPÜCÜĞÜ VERMESİNİ NASIL SAĞLAYABİLİRİM?

VADA: *kısısgüler* Yazdıklarını Luke da okuyor ve şöyle dedi (alıntı yapıyorum): "Dilini ağzına sok gitsin, Hennessey."

MEG: Aman Tanrım. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ya istemezse?

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

VADA: Luke yazıyor: İSTİYOR, BANA GÜVEN.

MEG: Selam Lukas, seni özledim. Ama gerçekten soruyorum, ya kötü öpüşürsem?

VADA: (hâlâ Luke) Öyle bir şeyin imkânı yok. Ama yine de ondan sana öğretmesini isteyebilirsin. Vada'ya ben öğrettim, bak, şimdi ne kadar iyi.

VADA: LUKAS AARON GREENLY SENİ YALANCI HERİF.

MEG: Pekiiii. Sakin olun, çocuklar. Benim şimdi gitmem lazım. Sonra ararım.

VADA: Facetime'dan ara. Yüzüne hasret kaldım.

MEG: Anlaştık, bebek.

Ertesi gün James'le erkenden kiliseye gittiğimizde gerginlikten düşüp bayılacak gibiydim. Kiliseye girmeye henüz hazır değildim. Bunun birçok sebebi vardı ama en çok da kurumla aramdaki bu yeni toksik ilişkiyi keşfetmek istemiyordum. Doğrusunu isterseniz bu durum bayağı tuhafıma gidiyordu çünkü hayatımın hiçbir döneminde Tanrı'nın evine girerken rahatsızlık duymamıştım. İsterseniz buna heteroseksüel beyaz kız ayrıcalığı deyin (ben öyle diyordum) ama oraya ait değilmişim gibi hissetmeme neden olacak bir durum hiç olmamıştı.

Gerçek şu ki, bunun asıl sebebi hiç yanlış bir şey yapmamış olmamdı. En azından dini açıdan. Yani, elbette günah işlediğim olmuştu. Ama onlar beyaz yalanlar gibi önemsiz günahlardı. Mesela bir keresinde, sırf Stevie Nicks'in neden

sigara tiryakisi gibi şarkı söylediğini milyonuncu kez dinlememek için Vada'ya, ben de Fleet Mac'ten nefret ediyorum, demiştim.

Onun dışında son derece sıkıcı biriydim. Ne ağzıma içki sürmüştü ne de herhangi bir uyuşturucu maddesi kullanmıştım. Bakireydim. Asla küfretmezdim. Annemin mutfak tezgâhının üzerine koyduğu kurabiyelerden bile çalmamıştım. Erkeklerin aklını çelmek için omuzlarım hep örtüktü. Her Noel'de Kurtuluş Ordusu kutusuna sadaka atardım.

Ama bütün bunlar Marquette'ten önceydi. Micah'dan, James'ten, Dani'den ve ebeveynimle ilgili gerçek ortaya çıkmadan önceydi. O zamandan beri iki parçalı mayo giymiş, sesli olarak *siktir* demiş, bir oğlanı öpmüş, bir oğlanı öpmekten çok daha fazlasını düşlemiş ve hislerim hakkında bir sürü kişiye yalan söylemiştim. Annem babam hakkında aklımdan korkunç düşünceler geçirmiştik. Kendimi alkole vurmadıysam bile bir gece geç vakitte, bir şeyler içmek çektiğim acıları dindirir belki, diye düşündüğüm olmuştu.

İşlediğim bütün bu günahlardan ötürü ben kiliseden içeri girerken kapılar alev alacak diye korkuyordum. Değiştiğimi anlarlar mıydı? Yaşadığımı ikilemi yüzümden okuyabilirler miydi? Şüpheyi? Samimi yetersizliği?

Kilise müdavimleri hep, “Ne olursan ol yine gel”, “Hiç birimiz mükemmel değiliz” ya da “Kapımız günahkârlara açık,” gibi beylik laflar ederlerdi ama açıkçası ben bunların sözde olduğunu düşünüyordum. Böyle düşünmek için şahsen bir nedenim olmamıştı ama şu vardı: Kilisenin kapısı günahkârlara açıktı. Hatta kiliseye gelmeleri için cesaretlendirilirlerdi. Ama tanınmış bir günahkâr herhangi bir sıfatla gönüllü olmak istesin, geri çevrilirdi. Buna onlarca kez ta-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

nık olmuştum. İyileşen alkolikler gönüllü olabilirlerdi. Onlar günahkârdılar ama artık onları günaha iten dürtüleriyle hareket etmiyorlardı. Yani dışarıdan bakıldığında günahkâr değillerdi. Sadece kendi yüreklerinde günahkârdılar.

Ama oldu da şeytana uydular diyelim. Kötü bir olay yaşadıktan sonra bir kadeh içki içtiler. Ya da yıllar öncesinde dışarıya çıktıkları bir gece sarhoşken çekilmiş bir fotoğrafları yeni gün yüzüne çıktı. Veya biri onları, önlerinde şüpheli bir içecek ve bir barda otururken gördü ve papaza bildirdi.

İşte bu gibi durumlarda, ertesi hafta sonu lobide bedava kahve kuponu dağıtmalarına izin verilmezdi. Çünkü nahos gerçek şuydu ki kilise günahkârları içeriye almayı sevse bile onları kalabalık önüne çıkarmayı sevmezdi. Kabul etmekle hoşgörü göstermek arasında fark vardı ve diğer türlü bu fark ortadan kalkabilirdi.

Tanrı korusun.

Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Ama artık ortada bir yanlış olduğunu bildiğim için hiçbir şey olmamış gibi davranamıyordum. Marquette'ten önce ben sadece yüreğimde günahkârdım. Ama şimdi... Dışarıdan bakıldığında da öyleydim. Kabından boşaltılmış diş macunu gibiydim adeta. Tekrar kabıma konulamazdım. Konulmak istediğimden de emin değildim.

Micah'yı öpmek günahsa Tanrı neden öpüşmeyi icat etmişti? İçimdeki bu onunla öpüşme *arzusunu* neden yaratmıştı? Beni bu kadar iyi anlayan Temel Reis kollu çocuğu neden yaratmıştı? Temel Reis kollarını sevdiğimden habirim bile yoktu ama seviyormuşum.

Yani tüm gerginliğime bir de kabaran hormonlarım eklenmişti. Yıllardır görmediğiniz amcanızın kilisesine gi-

erken böyle bir imaj çizmek istemezsiniz ama işte ben buradaydım.

Asıl gerçek şuydu ki amcama hayır diyememiştim. Ona hayır demek, üzerinde İKİLEMDE VE İKİLEMDE OLDU. GÜ İÇİN KENDİNİ SUÇLU HİSSEDİYOR yazan kocaman, ışıklı bir okla kendimi işaret etmek olurdu.

Ayrıca bu konuda konuşmak istemiyordum. Karşılaştırsak, tek bir ayine katlanmak daha kolaydı.

Bilindiği üzere, James kilisenin dua şefiydi. Genellikle hazırlıklar için erken gelir, çoklu ayinlerden dolayı geç vakte kadar kalırdı. Ama o hafta sonu beni cemaatle tanıştırmak için yerine başka birini bulmuştu. James'in o kilisede ne kadar sevildiğini ve sayıldığını hemen anlamıştım. Orada evinde gibiydi. Betty geldiğinde beni yanağımdan öperek selamladı, ben de ona yanımda yer açtım. Gelmesine sevinmiştim. O bana iyi geliyordu. Onun yanındayken kendimi kabul edilmiş hissediyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse buradaki herkes nazik ve candan görünüyordu ama tam bir fikir edinecek vaktim olmadı. Ön sıranın ortasında bulunan bej rengi konforlu sandalyeye oturalı daha dakikalar olmamıştı ki müzik başladı ve kendimi ayine kaptırdım.

Çünkü kendimden ve dünyadaki yerimden emin olmasam bile *bundan* emindim. Tam buradan. Müzik benim için her zaman önemliydi. Yaratıcımla aramdaki bağıdı. Benim O'na olan adağımdı. Kalbimdi. Tanrı'yla arama hiçbir şeyin giremeyeceği yerdı. Kilisenin bile.

Gözlerimi yumdum ve ellerimi, ayaları yukarı bakacak şekilde iki yana açtım. İlginçtir ki bu âna hazırdım. Hatta bu âna susamıştım. Dünyayı susturarak kalbimi bütün evrene açtım. Açılış piyanosundan çıkan basit melodiler o kadar

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

tanıdık ki... Tenim sabırsızlıktan üzerinde minik elektrik kabloları dolaşıyormuşçasına karıncalanıyordu. Ancak ilahiyattan bu kadar etkilenebilirdiniz. Tanrı'nın gerçek olduğunu nasıl mı biliyordum? İşte *bu şekilde*.

Huzur tüm benliğimi sarmalayarak beni rahatlatmıştı. Sevgi beni baştan ayağa zarafete boyamıştı. Mutluluk bütün kuşkularımı yerle bir etmişti. Başka nasıl açıklayabilirdim bilmiyordum ama bütün bunlar G-E-R-Ç-E-K'ti. Sonuna kadar gerçektir.

Şarkıya eşlik ediyordum ama sesimi duymuyordum bile. Sesim, sesler deryasının içinde kaybolmuştu. O anda hepimiz birdik. Amacımız aynı ve tekti. Bütün sesinizi ibadet etmek için kullandığınızda başka şeylere harcayacak nefesiniz kalmaz. Belki de bu kısmı bu kadar çok sevmemin sebebi buydu.

Üç şarkı sonra enstrümanlar sustu ve gözümü açtığımda James'in yerine bakan şarkıcının içten gülümsemesiyle karşılaştım.

"Günaydın, kilise ahalisi!" dedi, bir eliyle gitarının penasını, diğeriyle de mikrofon standını tutarak. Üzerindeki polo tişört ve Dockers pantolonla eskiden bir grupta çalmış bir babaya benziyordu. Herkes coşkulu bir "Günaydın"la karşılık verince gülümsedi.

"Beni burada görmeye alışkın olmadığınızı, James ön sırada otururken benim burada ne aradığımı merak ettiğinizi biliyorum ama bu geçici bir durum, içiniz rahat olsun."

Gülüşmeler.

"Beni tanımayanlarınız için, adım Brian Lundgren. Normalde pazar sabahları ses tablasının arkasında olurum ama James bugünlük gitarımı kapıp yerine bakmamı istedi çünkü

sizlere *yeğenini* tanıştıracakmış. O hikâyeyi ben anlatmayacağım. James anlatacak, sonra da bize vaaz verecek.” Sözlerini doğrulaması için James’e baktı, James de bana döndü.

“Önce sana sormak aklıma gelmedi, kusura bakma. Bir sorun olur mu?”

Başımı hayır anlamında salladım, duygulanmıştım. James omzumu sıkıp üç adımda sahneye çıktı.

Sahnedeki Brian’ın yanında gayet rahat görünüyordu. Kollarını dirseklerine kadar kıvrıdığı kareli gömleği ve kot pantolonuyla gündelik bir tarzda giyinmişti. Betty ya da benim kadar frapan değildi. Sakalı düzgündü ve görünürde dövmesi yoktu (görünürde diyordum çünkü bir akşam televizyon seyrederken bana kolunun üst kısmına Andrew için yaptırdığı dövmeyi göstermişti). Ama ayaklarında dibimin düştüğü kardinal kırmızısı Vans ayakkabıları vardı. Kendine has bir tuhaflık. Tıpkı benim peri kanatlarım gibi.

“Çoğunuz geçmişimi biliyorsunuz ama özet geçecek olursam... Daha on altı yaşında bile değilken korkunç bir trafik kazası geçirdim. Ağabeyim Drew beni ve kız arkadaşımı bir konserden eve getiriyordu ama sarhoştı. O, olay yerinde öldü. Candace hastaneye giderken yolda öldü. Bense kırık bir kol ve yaralı bir ruhla kurtuldum.

Yıllarca depresyon ve sağ kalma suçluluğuyla savaştım. İçki içmeye, başımı beladan belaya sokmaya başladım. Ağabeyimin yokluğuna dayanamıyordum. Benden dört yaş büyük olan ağabeyim benim kahramanımdı. Onun bastığı toprağa bile tapardım. Candace’ı bulmamla kaybetmem bir olmuştu. Onunla ilişkimiz sevgi dolu ve mutluydu. Drew, içkili araba kullanmayı seçtiği için ölmüştü. Candace ise

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

benim yüzümden ölmüştü. Daha doğrusu, ben öyle düşünüyordum,” dedi kati bir sesle.

“Her yıl kazanın yıl dönümünde uçurumdan atlarım. Başlarda bunu ağabeyimi onurlandırmak için yapıyordum ama üniversite üçüncü sınıftan sonra benim için bir kaçış yolu haline gelmeye başladı. *Yirmi bir* yaşına basmak üzereydim.” James bir elini kısa saçlarının arasından geçirdi ve sakalını kaşdı. “İlk kez ağabeyimden büyük olacaktım. Bu bana...” Titrek bir nefes verdi. “Bu bana imkânsız ve yanlış geldi. O gün Black Rocks’ı es geçmeye karar verdim. Onun yerine Ölü Nehir Şelalesi’ne gittim. Orası teknik olarak artık yok, buradan ne kadar yaşlı olduğumu anlayabilirsiniz.”

Birkaç kişi güldü. Ama ben gülemedim. Bahsettiği yeri bilmediğimden değil, anlattıkları komik olmadığından. Aksine, hassas ve korkunç şeylerdi. Yürek burkucuydu ve devamında ne olduğunu öğrenmek istediğimden pek emin değildim. Canlı kanlı karşımda duruyor olması, hikâyesini dinlemeye devam etmemin tek sebebiydi.

“Karda şelalenin zirvesine çıktım. Şelale donmamıştı ama su buz gibiydi. İnsanların oradan atladıklarını biliyordum fakat kışın atlayan hiç olmamıştı. Black Şelalesi gibi atlanabilir bir yer değildi. O gece orası tamamen ıssızdı. Uçurumun kenarına oturup saatlerce sigara içtim. O kadar uzun süre oturdum ki sonunda titremeye, uyuşmaya başladım. Giysilerim kardan sırlıklam olmuştu. Yaşamaktan çok yorulmuştum ve suyun soğukluğuna bakarak eğer atlasam oradan sağ çıkamayacağımı biliyordum.”

Dönüp Brian’a baktı. “Sonra bir ses duydum. Dedi ki...” Mikrofonu Brian’a tuttu.

Brian sırttı ama gözleri kızarmıştı. “Sen atlarsan ben de atlarım.”

James dalgın dalgın başını salladı. Yeniden bize doğru döndü. “Ben de ayağa kalkıp Brian’la beraber eve döndüm.”

Amcamın yanındaki adama daha dikkatli baktım. Brian? En iyi arkadaşım dediği Brian o muydu? O halde o, Micah’nın üvey babası olmalıydı.

James devam etti. “Benim yüzümden birinin daha ölmesini kaldıramazdım. Oraya bir daha hiç gitmedim. O ilkbahar Ölü Nehir taşı, şelale kurudu. Ama benim için bir önemi yoktu. Ben bu adamla beraber her hafta İncil kursuna gidiyor, Tanrı’nın bana bahsettiği hayata âşık oluyordum.”

Sırtını dikleştirdi. “İçinde sizleri ve burayı barındıran hayata. Doğrusunu isterseniz, şu âna kadar harika bir hayat oldu. Son on beş yılım, önceki yirmi yılımdan çok daha güzeldi. Hiçbir eksiğim yok sanıyordum. Ta ki Meg gelene kadar.” Beni işaret ettiğinde ona yaşlı gözlerle bakıyordum.

“Meg, Drew’un kızı. Yıllardır ağabeyimin hasretini çekerken birdenbire karşıma böyle bir hediye çıkıverdi çünkü ağabeyim kızının içinde yaşıyor. Eğer o kazada ölmüş olsaydım Meg’e babasını anlatma fırsatım olmayacaktı. Ve eğer o gece uçurumdan atlamış olsaydım, ağabeyimin gözlerine bir daha bakma fırsatım olmayacaktı.”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı, sonra alçak bir sesle konuşmaya devam etti. “Tanrı neler yaşayacağımıza ya da kimin ölüp kimin kalacağına nasıl karar veriyor bilemem, aklım ermez. Ama şunu yüzde yüz kesinlikle söyleyebilirim ki Tanrı bize en doğru insanı en doğru vakitte gönderir. Yıllar önce bana Brian’ı gönderdi, geçen

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

hafta da bize Meg'i yolladı. Tanrı'ya binlerce kez şükürler olsun. Teşekkürler."

James, kilise ahalisinden kopan alkış tufanı eşliğinde Brian'a sarıldı. Bense yaşlı gözlerle onları izlerken düşüncelerimi kontrol edemiyor, bir sorudan diğerine atlayıp duruyordum ama hiçbirinin cevabı yoktu.

Madem Tanrı, annemle babamı sırf beni yapmaları için bir araya getirmişti ve bu, O'nun bir lütfuydu, o halde nasıl günah olabilirdi? Yoksa günahlar, Tanrı'nın upuzun oyunundaki lütuflar mıydı yalnızca?

12

Micah

Hepsi Eve'in suçuydu. Pazar okulundan bana panikle mesaj atıp kilise çıkışı doğruca Panera'daki işine gitmesi gerektiğini ama önlüğünü evde unuttuğunu söylemişti. Evde olduğumu, muhtemelen uyuduğumu –tabii ki uyuyordum– biliyordu ve ayin başlamadan önlüğünü getirebilir miyim diye soruyordu. Ama sonra benden içeriye girmemi istedi çünkü kendisi, anne babası ilkokul sınıfında hizmet veren bir bebekle kreşte kalmıştı. İlkokul sınıfındaki çocukların anne babaları gecikince onlar da gecikmiş, dolayısıyla o da gecikmişti.

Biraz sonra elimde önlükle kimselere görünmemeye çalışırken müziğin başladığını duydum. Ancak mikrofonun başındakinin James olmadığını hemen anladım. Ama bu çok tuhaftı. Bildiğim kadarıyla dua grubunda şarkılarını her hafta James söylerdi.

Üvey babamın sesini tanıyınca arka kapıdan sessizce içe-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

nı girip en son sıraya, yer göstericilerin yanına oturdum ve dinledim. Brian şarkı söylemeyeli yıllar olmuştu. Annemle evlenmeden önce her pazar söylermiş. Ama evlendikten ve annem hamile kaldıktan sonra pazar sabahları sebep olduğu stresten dolayı bırakmış. Yalnız başına üç çocuğu kiliseye hazırlamak fazlasıyla zorken altı çocuğu hazırlamayı düşünemiyordum bile.

Brian'ın sesini seviyordum. Yumuşak ama kuvvetliydi. Tıpkı Vance Joy'un ki gibiydi, bilmem anlatabildim mi? Çok geçmeden şarkı bitti. Eve'in eşyalarını almak için kalktığım sırada Brian'ın James'i sahneye çağırdığını ve "yeğeninin" orada olduğundan bahsettiğini duydum. Meg orada mıydı? Kilisede?

Birdenbire içimi tuhaf bir his kapladı. Kıskançlığa benziyordu ama tam olarak kıskançlık değildi. Sanki dışlanmışlık gibiydi. Ama bu çok saçmaydı çünkü ne o kiliseyle ne de bir başka kiliseyle ilgileniyordum.

James sahneye çıkıp mikrofonu Brian'dan devralarak Andrew'la Candace'ın hikâyesini anlatırken farkına bile varmadan tekrar yerime oturmuştum. Ölü Nehir Şelalesi'nin zirvesine çıkmasını ve hayatını Brian'ın kurtarmasını anlatırken onu ağzım açık dinledim.

Hikâyenin bu kısmını hiç duymamıştım. Hiç bilmiyordum. Yakın olduklarını biliyordum ama "Sen atlarsan ben de atlarım" diyebilecek kadar yakın olduklarını bilmiyordum.

Sen atlarsan ben de atlarım.

Yok artık.

Nefesim kesilmeye, gözlerim yanmaya başladı. Görüşüm yavaştan kararıyor, midem kasılıyordu.

Sen atlarsan ben de atlarım.

Meg'le birlikte uçurumun kenarında durduğumuz güne geri döndüm. İlk ben atlamıştım, peşimden de o atlamıştı. Yüzünde kararlı, güven dolu bir ifade vardı.

Bu kadarı çok fazlaydı. Bu hikâye ve sembolleri, bütün bunlar benim için çok fazlaydı. James, Tanrı'nın en doğru kişiyi en doğru zamanda hayatımıza sokmasından bahsederken babam yakalanmasaydı ne olurdu diye merak ettim. Hâlâ ona körü körüne inanmaya, taparcasına saygı duymaya devam eder miydim? Hep şöyle düşünmüştüm: Eğer başımıza bunlar gelmemiş olsaydı ailemiz hâlâ toplum tarafından seviliyor, sayılıyor olurdu. Ama bu doğru değildi, öyle değil mi?

Duke'la o çocuk tanışsaydı ne olurdu? Duke'a önce, ondan kendisine bir etiket yapıştırmasını isteyen, sonra da o etiketi kınayan babasından daha farklı davranır mıydı? O çocuk, tek gecelik bir ilişkinin meyvesi olan Meg'e karşı nasıl bir tutum sergilerdi? Bunlar ne Duke'un ne de Meg'in kontrolünde olan şeylerdi ama eski Micah bunu umursar mıydı?

Babamın şerefsizliği *beni kurtarmış* olabilir miydi? Onun yakalanması, hayatımı iyi yönde etkilemiş olabilir miydi? Annemin hayatını? Çünkü bu sayede annem Brian'la evlenmiş, gerçek evliliğin nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Meg buraya yalnızca ailesini değil, beni de bulması için gönderilmiş olabilir miydi?

Bütün bunlar çok fazlaydı. Öyle ki kafam almıyordu. Zaten tam da bu yüzden kiliseye gelmiyordum. Her gelişimde manevi dengem bozuluyordu.

James'le Brian'ın, gözleri yaşlı halde birbirlerine sarılmalarını ve James'in bir baba şefkatiyle cemaatin arasında

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

oturan Meg'e baktığını görünce oradan çıkmak istedim. Oradan çıkmam gerekiyordu.

James'in söyledikleri doğruysa, başımıza gelen kötü şeyler Tanrı'nın bize bahsettiği güzelliklerin bir parçasıysa, demek ki Tanrı babamın annemi üzmesini planlamıştı. Beni üzmesini. Herkesin bize sırt çevirmesini ve babamın onca insana zarar vermesini. Ama neden?

Bütün bu kötülüklerden nasıl bir iyilik doğabilirdi? Ve ben buna nasıl layık olabilirdim?

*

Ertesi sabah sonbahar gelmişti. Kulağa inanılmaz geliyor ama burası böyleydi işte. İşçi Bayramı'nın ertesi günü birdenbire sonbahara girmiştik. Yapraklar hâlâ yeşildi ama birkaç haftaya kalmadan sararıp döküleceklerdi.

"Kazak mevsimi resmi olarak başlamıştır," dedi Duke neşeyle ve bana köpük bardakta, muhteşem kokulu bir şey uzattı. "Deniz Feneri Hediyelik Eşya Mağazası bedava elma sırası ve kurabiye dağıtıyordu. Bugün, yılın en sevdiğim günü olabilir."

"Kurabiyeler nerede?"

"Kusura bakma," dedi ama pek de mahcup görünmüyordu. "Yolda gelirken yedim."

"Asıl bütün şırayı içmemiş olmana şaşıyorum," dedim, şıradan büyük bir yudum alarak.

Yüzünü buruşturup çizelgeye imza atmak için arka tarafa gitti. "Şıradan nefret ederim."

"İnsan şıradan nasıl nefret eder?" diye sordum ve bardağın kalanını kafama dikip bardağı çöpe attım.

* ABD'de İşçi Bayramı, eylül ayının ilk pazartesi günü kutlanır. çn.

“Alt tarafı sıcak elma suyu, abi.”

“Ama mis gibi kokuyor.”

“O yüzden getirdim zaten. Güzel kokuyor. Tadı sıcak elma suyuna benziyor. Kıymetimi bil. Nefretimden faydalanıyorsun.”

“Şıradan nefret ettiğin için sağ ol. Neyse, erkencisin Toplantıya daha yirmi dakika var.”

“David olsaydı, ‘Zamanında geldiysen geç kalmışsın demektir,’ derdi.” Duke’un sesinde, sözcüklerine kattığından daha derin bir anlam vardı. Bir tabure çekip uzun boyu müsaade ettiğince oturdu ve organik keçi sütü dudak balmı reyonunu düzenlemeye koyuldu.

“Peki.”

“Dahası, doğru izlenim bırakmak istiyorsan yumuşak renklerden ve sorumluluk sahibi görünümlü saç stillerinden şaşmamalısın. İstedığın iş için giyin, yaptığın iş için değil.”

“Sorumluluk sahibi görünümlü nasıl oluyor?”

Duke elindeki balmı reyona öyle sert koydu ki balm plastik kaba çarpıp yere düştü ve oradan tezgâhın altına yuvarlandı. Sinirle homurdanıp, “Ben nasılsam tam tersi işte,” diye mırıldanarak balmı yerden aldı.

Sessizce bir başka balmı alıp ona verdim. Mırıldanarak teşekkür etti. Aslında bu saç zırvalıkları, bluz yorumları, profesyonellik konuşmaları yeni şeyler değildi. Yeni olan, Duke’un bunlara takılmasıydı. Bu zamana kadar hiç takılmamıştı. En azından “keçi sütü ürünleri agresif bir şekilde düzenleyecek” kadar takılmamıştı.

İyiden iyiye terapistle bağlamak istemiyordum ama üçüncü balm yere düşünce kendime engel olamayıp, “Konuşmak ister misin?” diye sordum.

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Konuşacak bir şey yok ki,” dedi. “Bizimkilere, David belki sevinir diye ekip liderliğine terfi ettiğimi söyleyecektim. Bir rehber ekibine liderlik yapacağım. Bu, benim için büyük bir başarı.”

“Öyle tabii. Dani o kararı öyle pat diye vermedi.”

“Değil mi? Ama,” diye devam etti, “ben daha ağzımı açmadan turkuaz saçlarımdan girdi, onları ne zaman normal bir renge boyayacağımdan çıktı.”

Yüzümü buruşturdum. Duke ise tezgâhın üzerindeki, insanların görünce satın aldıkları ürünlerden bir avuç toplayıp çöpe attı. Bu seferki kurbanı, üzerlerinde SAY YA TO DA UP, EH yazan el yapımı rozetlerdi.

“Ne zaman *normal* renge boyayacakmışım,” dedi dişlerini sıkı sıkı. “Alttan alttan ‘Ne zaman normal *olacaksın*, Duke?’ diye soruyor aslında. Cevabı basit, ‘Ne kadar normal olursam olayım onun için asla yeterli olmayacak.’”

Nihayet başını kaldırıp bana baktı, saçlarını alnından çekti, gözleri hüznüydü. “Benim buradan defolup gitmem lazım. Bu şekilde daha fazla yaşayamam.”

“Nereye gideceksin?” Fikrini değiştirmeye çalışmadım. Gitmek istemekte haklıydı.

Omzunu silkti. “Henüz karar vermedim. Ama Michigan Üniversitesi’ne başvurmayı düşünüyorum.”

Dudağımın kenarı seğirdi. “Ann Arbor’a ineceksin yani, ha?”

“Meg’le resmi olmayan bir değişim programına katılmış gibi olacağız. O kendi ailesini bulmak için buraya gelebiliyorsa ben de kendi ailemden kaçmak için güneye inebilirim.”

“Dokuz saat yeterince uzak mı peki?”

“İdare eder işte,” dedi. “En azından Traverse City’den

daha uzak. Notlarım gayet iyi. Üstelik orası buraya çok benziyor. Sadece daha büyük ve daha... kabullenici."

"Ben beğendim."

Birden rahatladı. "Sahi mi?"

"Tabii. Hem kim bilir? Belki seneye ben de güneye inmek isterim. Gezme amaçlı."

Pis pis sırıttı. "Gezme amaçlı, ha?"

"Duyduğuma göre orada büyük bir kano kiralama merkezi varmış," dedim. "Yüz elli şehir parkı büyüklüğünde."

"Bunu tesadüfen duydun yani, öyle mi? Kendin araştırmadın."

Geçenlerde Google'da aratmış olabilirdim. Aslında yüz altmış üç park büyüklüğündeydi ama Duke'un bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sonuç olarak, oraya taşınmak sana iyi gelir. Kendin gibi North Face tutkunlarıyla tanışırsın."

"Orada büyük bir kuir nüfus da varmış," dedi sessizce.

Duke'un kendine bir ad koymaya belki de hiçbir zaman bundan daha yakın olamayacağını bilerek başımla onayladım. "O da var."

"Ann Arborlu Meg'den söz açılmışken," dedi, insanlar toplantıya gelmeye başlayınca konuyu değiştirerek. "Dün gece iskeleye giderken çok ilginç bir şey gördüm."

Tam suratımın kızarmaya başladığını hissettiğim anda Em sallana sallana yanımıza geldi. "Ben de gördüm!"

Duke'a ters ters baktım, zamanlaması berbattı. Özür diler gibi yüzünü buruşturdu. "Doğru. Kanolarla dönerken Meg'le seni gördük. Parktaydınız."

"Dilin kızın boğazındaydı. Bizi fark etmedin bile,"

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

dedi Em alıngan bir tavırla. Bu kızın ikiyeüzlülüğü beni öldürüyordu.

“Öyle olmadı,” dedim. Çünkü birincisi, öyle olmamıştı. Kimsenin dili kimsenin boğazında değildi, ağzında bile değildi. Olsaydı hatırlardım. İkincisi, Em’in ses tonu hoşuma gitmemişti.

“Bana sorarsan keyfiniz gayet yerinde gibiydi,” dedi Em. “En azından biz takılmak istediğimizde kendimize karanlık yerler bulurduk. Senin yeni hatun biraz teşhirci galiba.”

“Em...” diye uyardı onu Duke.

Em sırttı. “Halka açık alanlardan tahrik olduğunu bilseydim...” Sustu, birden neşelendi. “Aha, iti an çomağı hazırla.”

Meg’i karşımda beti benzi atmış bir halde görünce kalbim duracak gibi oldu. Elinde, yan taraftan getirdiği bir tepsi taze pişmiş kekle ağlayacak gibi görünüyordu. Ya da kusacak gibi. Ama en çok da kutsal suyla yıkanmak istiyor gibiydi.

Siktir.

Hemen ayağa fırladım, Duke benden de hızlıydı. Tepsiyi Meg’in titreyen ellerinden alıp ona sevinçle gülümsedi. “Meg, hayatımın aşkı! Bu kekler enfes kokuyor!”

“Dani toplantınız için özel olarak sipariş etti. Günü tamamlamak için en az yetmiş beş gram beyaz şeker ihtiyacın olduğunu bildiğimden fazladan bir tepsi daha yaptım.”

Duke, Meg’i şap diye yanağından öpünce Meg şaşırarak geri çekildi. Duke’a özür dilercesine gülümseyip gitmek için arkasını döndü. Tam Meg’in peşinden çıkacağım sırada Dani kapıya geldi.

“Aa, harika, kekler gelmiş. Hay ellerine sağlık, Meg.”

Meg tek kelime etmeden Dani’nin yanından geçip kapı-

dan çıkınca Dani bana gözlerini kısarak baktı. “Kusura bakma, Dani, ben gitsem olur...”

Dani beni eliyle kışkırttı Meg’in arkasından koştum. Ona nihayet kafenin mutfağında yetiştiğimde ellerini tezgâhın üzerine koyarak eğilmişti, omuzları titriyordu. Buraya koşarak gelmiştim ama ona ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Neyse ki Meg beni bu zahmetten kurtardı. Başını iki yana sallarken dudaklarının arasından bir hıçkırık kaçtı.

“Şansa bak,” dedi, “hayatım boyunca toplamda üç kez biriyle öpüştüm, üçüncüsünde eski sevgiline yakalandık, bu kaç kişinin başına gelir?” Bir elini kaldırıp başını iki yana salladı. “Cevap verme. Halka açık alanda öpüşüyorduk. Teşhircilik yapıyordum. Bunu hak ettim.”

“Birincisi, kimsenin bir şey hak ettiği yok. Emily, seni ona tercih ettiğimi düşündüğünden bana gıcıklık yapıyor. Dürüst olmak gerekirse öyle de yaptım.”

“İlişkinizin ciddi olduğunu bilmiyordum.”

“Bizim bir ilişkimiz yoktu. Yani o şekilde bir ilişkimiz yoktu. Sadece cinsel ilişkimiz vardı.”

Meg’in yaşlı gözleri irileşti, yüzünün rengi attı. “Ben... hiç öyle... ama düşünmem gerekirdi. Sen elbette... Sonuçta sen, sensin... Şu kollara bir baksana...”

“Meg.” Lafını kesmek zorundaydım ama kollarım hakkında söylediği şeyden ve aptal çenem yüzünden suratım domates gibi kızarmıştı. “*Ben bakırım.* Onu lafın gelişi söyledim. Densizlik ettim, kusura bakma. Biz, şey, hiç *o kadar* ileri gitmedik. Em denemedi değil tabii ama bana doğru gelmedi.”

Meg’in dudaklarından sessiz bir *Ya?* çıkıverdi.

“O yüzden böyle ters davranıyor. Normalde çok iyi kız-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

dır. Onu reddettiğim yetmiyormuş gibi bir de ulu orta yerde seninle öpüşmem tepesini attırmış olmalı.”

“Aman Tanrım. Ondan özür dileyem mi?”

“Ne? Neden?”

“Gözüne soka soka seni öptüm diye?”

“Haa.” Ne yalan diyeyim, *bunu* görmek isterdim. “Yo... Yok. Boş ver gitsin. O diyeceğini dedi zaten. Hem Duke’u tanırıysam, şu anda ona iyi bir fırça çekiyordur.”

Meg ikileme düşmüş gibiydi, dudağını ısııyordu, bu kadar şirin ve düşünceli olduğu için onu öpesim vardı zaten, bir de dudağını ısırması hiç yardımcı olmuyordu.

Bir de bu kadar güzel olduğu için. Tanrım, çok güzeldi.

“Hiç gereği yoktu. Ben iyiyim.”

“İyi misin sahiden?” diye sordum. “Çünkü pek iyi görünmüyorsun.”

Yüzü asıldı. “Şey... vicdanım hiç rahat değil. Dün kiliseye girerken yanarak öleceğim sandım.”

Yüreğim cız etti. Ben de bundan korkuyordum. “Beni öptüğün için mi?”

“Seni öptüğüm için, evet.” Ellerini iki yana açtı. “Ama daha çok gece gündüz seni öpmeyi düşündüğüm için.”

Bu sefer de yüreğim hopladı. *Sakin ol, oğlum*. Bu konuşma beni duygudan duyguya sürüklüyordu.

“Ama yanmadın,” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Öyle görünüyor.”

Yanına yaklaştım ve titreyen ellerini ellerimin arasına alarak onu sakinleştirmeye çalıştım. “Meg, ne kadar sürerse sürsün, ben seni beklemeye razıyım. Aramızda başka hiçbir şey olmasa bile önemli değil. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Sanırım.” Ürkekçe de olsa başıyla onayladı.

“Ayrıca ben yanlış bir şey yaptığımızı düşünmüyorum.”

Koyu mavi gözleri hafifçe irileşti. Ama geri çekilmedi, hatta ellerinin titremesi durdu. “Ben... Yavaş yavaş açılıyorum. Kafamın içindeki sesi susturmak kolay değil.”

Bana doğru yaklaşıncaya yutkundum. Ne yapacağımı bilemeyerek ellerimi iki yanıma indirdim, onu zorlamak istemiyordum.

“Tamam,” dedi. “Seni öpmek istiyorum.”

“Ne zaman istersen,” dedim, bana gittikçe yaklaşmasına rağmen. Bakışlarım kapıya kayınca gergin bir ifadeyle gülümsedi.

“Mesaim bitti. Son işim Dani’nin sipariş ettiği kekleri yapmaktı.” Bana dikkatle baktı. “Tadını öğrenmek istiyorum, Micah.”

Yine yutkundum ama dilim damağım kurumuştur. “Peki.”

Yüzümü minicik ellerinin arasına alıp dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu, sonra dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru kaydırды. İnleyip de onu korkutmamak için dilimi ısırдыm. Sıcak nefesi içimi bir hoş ediyordu, ona fark ettirmeden vücutlarımızın alt kısmına biraz mesafe koydum.

Dilini uzatıp kulağımla köprücük kemiğimin arasındaki boşluğun tadına baktığında onu kalçalarından tutup kendime çekmemek için ellerimi yumruk yaptım.

Meg geri çekildi, bakışları şaşkın ve açtı. “Daha önce hiç...” Yutkundu. “Bunu en iyi şekilde yapmak istiyorum. Bana yardım eder misin?”

Kaşlarım havaya kalktı. “Elbette. Ama sen zaten çok iyisin.”

Yüzümü kendine doğru çektiğinde bu sefer onu belinden

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

kavradım. Dolgun dudaklarını dudaklarıma bastırdı, her seferinde biraz daha yumuşak öpüyordu beni ve sonunda dilini uzattı.

Tadı muhteşemdi.

Başta kendimi geri çekerek kontrolü ona bıraktım. Dilimle dans etmesine ve beni gitmek istediği yere kadar götürmesine izin verdim. Böyle geçen ateşli bir dakikanın ardından daha fazla dayanamayarak kollarımı beline doladım ve tişörtünü sıkıca tutup onu kendime çektim. Dudaklarımız öylesine kenetlenmişti ki o nerede bitiyor, ben nerede başlıyordum belli değildi.

Yıllar sonra ilk defa gardımı düşürmüştüm ve bu, hayatımın en muhteşem ânıydı.

Nihayet ayrıldığımızda Meg kızaran yüzünde büyüleyici bir gülümsemeyle bana baktı. O anda kalbimin durduğuna yemin edebilirdim.

“Seni sonsuza dek öpebilirim,” dedi.

“Ne yazık ki bir toplantıya katılmam lazım.”

Gözleri kocaman açıldı. “Aman Tanrım. Tamamen dağılmış görünüyorsun.”

“Dağılmış?” diye sordum sırtarak.

“Tamamen. Toplantıya katılırsan birbirimizi Fransız öpücüğüne boğduğumuzu anlarlar.” Dudaklarımı silmek için uzandım ama elimi tutarak beni durdurdu. Gülümsüyordu. “Diyorum ki...” Başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. “Ya da bırak görsünler. Utanmıyorum.”

“Emily de görsün mü?”

Umursamıyormuş gibi yaparak omzunu silkti ama ben gerçeğin farkındaydım. “Özellikle o görsün.” Yüzünü buruşturdu. “Ah, vay canına. Amma da alçakmışım.”

Güldüm. “Hiç de bile. Hem deminki laflarından sonra hak etti. Sonra görüşürüz.”

Meg bana bir öpücük atıp arka kapıdan çıktı ama beş dakika sonra Duke beni almaya geldiğinde ben hâlâ tezgâha yaslanmış salak salak sırtıyordum. Duke yüzünde bilmüş bir ifadeyle homurdanarak gözlerini devirdi.

“Yürü hadi.”

13

Meg

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiçbir şeye bağımlı olmamıştım. Bana Lay's patates cipsinden bir tane verseniz yarısını kırıp size geri verirdim. Her zaman, *her zaman* bir taneyle yetinebilirdim.

Ama Micah'nın tadını aldığım günden beri ben, ben olmaktan çıkmıştım. Alexander Hamilton'la ilk kez aşık atan Angelica Schuyler gibiydim... Asla tatmin olmayacaktım.

Emily olayı bile beni çileden çıkarmıştı. Ona kızdığım-dan değil. En azından artık kızmıyordum ama Micah'yı onun gözünün önünde "benim" diye damgalamak gibi tuhaf bir arzu duyuyordum. Parkta öpüşürken ona yakalanmamız tamamen tesadüf eseriydi. Micah'yı alenen sahiplenme yönündeki bu yeni dürtüye göre hareket etmeyecektim elbette, çünkü öylesi çok aptalca olurdu...

Ama artık anlayabiliyordum. İnsanların neden böyle bir *arzu* duyduklarını anlayabiliyordum. Bir gün bu durumda olacağım hiç aklıma gelmezdi.

Duygular insanın dünyasını altüst eder.

Bu sözün doğruluğuna geçen bahar Vada'yla Luke sayesinde ilk elden tanık olmuştum. Ama bizzat kendi başıma gelmesi çok tuhaftı. Birinden hoşlanmaya başlayan herkes mi böyle hissederci yoksa Micah'yla ben özel miydik, düşünmeden edemiyordum. Yani özel olmadığımızı biliyordum ama insan bundan daha azıyla neden yetinsindi ki? Elektrik yüklü bakışmalar, midede uçuşan kelebekler olmadıktan sonra ne anlamı vardı? Ten yakan dokunuşlar, ayakları yerden kesen yakınlaşmalar olmadıktan sonra ne anlamı vardı?

Bunlar olmadıktan sonra ne anlamı vardı?

Bazen beni başka erkeklerden önce kirletip kirletmediğini merak ediyordum. Eğer öyleyse, ben yanmışım demekti. Birincisi, henüz resmiyete dökmediğimiz ilişkimiz başlayalı daha günler oluyordu. Ağır ol bakalım, Hennessey. İkincisi, bir tek insanın üzerinizde bu kadar güce sahip olması, bir tek öpücükle sizi diğer bütün erkeklerden soğutabilmesi, ahlakınızı bozabilmesi, bütün benliğinizi lekeleyebilmesi iğrenç bir şeydi.

Böylesi bir güç kimseye verilmemeliydi. Bir keresinde bir kızın kolunda BENİ BOZ yazan bir dövme görmüş, kızı kolundan tuttuğum gibi kiliseye götürmek istemiştım. O kızın İsa'ya ihtiyacı vardı. Hayır, efendim. Kimse kimseyi bozmayacak. Aptal olma. Hem bana sorarsanız bu tür şeyler hiç de romantik değildi.

O yüzden bu "Beni kirletmiş olabilir mi?" zırvalığını bir kenara bıraktım. Beni kimseden önce kirletmiş falan değildi.

Yine de kesin olarak öğrenmek zorunda kalmamayı bütün kalbimle umuyordum.

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Gecenin bir yarısı elimde fenerle bir dağda yürüyüş yapmanın sebebi bu olmalıydı.

Onu gerçekten seviyor olmalıydım. Yoksa bu deliliğin başka açıklaması yoktu.

Bir ağaç köküne takılıp düşecek gibi olduğumda Micah sıcacık elini belime koyarak beni doğrulttu.

“İyi misin?”

“Harikayım,” dedim nefes nefese. “Kaç merdiven kaldı?”

“Altı tane daha var,” dedi. Sesinde kahkaha duyduğuma yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım. Son-derece-net-ve-hiç-de-nefes-nefese-olmayan sesinde. “Yolu yarılalık sayılır.”

Yine takılarak çılgılık attım, bu sefer Sugarloaf Dağı’nın yamacına çıkan ahşap merdivenlerden birinin en alt basamağına takılmıştım. Micah bana buranın yanlış adlandırıldığını söylemişti. Aslında dağ değilmiş. Deniz seviyesinden aşağı yukarı üç yüz metre yükseklikte bulunan çok ama çok büyük bir tepeymiş. Aman çok fark etti.

“Fenersiz daha rahat yürürsün demiştim,” diye hatırlattı. “Gözlerin alıştıktan sonra ay ışığı yetiyor da artıyor bile, hem böylece önüne çıkan her ağaç köküne takılmazsın.”

“Önüme çıkan her ağaç köküne takılmamak için gündüz gözüyle yürüyüş yapmam yeterli olur aslında ama sen bilirsin,” diye hayıflandım.

“Hadi ama, Meg, macera anlayışına ne oldu? Eğitim arasında değil miydin sen?”

“Hatırlatmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Senin de sızlanmak hoşuna gidiyor.”

“Bak, LeBroncuğum, hepimiz sen ve oyun kurucu arkadaşların gibi sporcu değiliz.”

“Öncelikle LeBron James oyun kurucu değil forvettir.

Ayrıca ben hayatımda hiç basketbol oynamadım. Top atmakta berbatımdır.”

“Neyse ne. Terlemedin bile, değil mi?”

“*Sen terledin mi?*” diye sordu inanamayarak. “Hava yedi derece, artistik buz patenci.”

Cevap vermeme gerek olduğunu sanmıyordum. Gerçi formsuzluğum beni bayağı utandırmıştı. Karar vermiştim, yarından itibaren bu durumu düzeltmeye çalışacaktım.

Merdiveni çıktıktan sonra iri kaya parçalarının ve çam ağaçlarının etrafından dönerek bir başka merdivenin önüne geldik. Asla bitmiyordu. Bastığım yere odaklanmaya karar vererek son dört merdiveni başım yerde, yine zorlanarak çıktım ama hiç değilse artık bir köpek gibi solumuyordum. Buz pistindekiler beni önümüzdeki dönem kesinlikle işe alabileceklerini söylemişlerdi. Anlayacağınız bir ay içinde form tutmam gerekiyordu yoksa Tanrı’nın ve tüm yeni öğrencilerimin gözü önünde rezil rüsva olacaktım.

Zirveye vardığımızda Micah geriye doğru düşme arzu- ma karşılık beni doğrulttu ve feneri tuttuğum elime uzandı. Işığı kapatıp feneri bana geri verdi ve beni seyir terasına doğru çekti.

Orada rüzgâr sertti ve terden enseme yapışan saçlarımı havalandırarak beni serinletiyordu. Micah beni korkuluklara kadar götürdü ve oradan Marquette ve Superior Gölü’nün bu mehtaplı gecedeki silüetini seyrettik. Şehir merkezinde parıl parıl ışıklar yanıyordu ama tepemizde göz kırpan binlerce yıldızın yanında onların lafı bile olmazdı. Böylesi bir geceyi hiç görmemiştim. İnanılmazdı.

“Vay canına, çok güzel,” dedim.

“En sevdiğim manzara,” dedi nefesi ağzından duman gibi

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

çıkarak. Kollarımı sıvazladım, öyle yaptığımı görünce sırt çantasını indirdi. Çantanın fermuarını açıp içinden bir kayak şapkası çıkardı ve başıma taktı, takarken de burnumun ucundan öptü. Sonra bir atkı çıkarıp boynuma doladıkça doladı, öyle ki hareket edemez hale geldim. Ama atkı onun gibi kokuyordu, hem zaten hareket edip ne yapacaktım? Mezar taşıma MUTLU ÖLDÜ, İÇİNDE SADECE İYİLİK VARDI, SON yazmanız yeterliydi.

Micah beni nazikçe döndürerek terasa yerleştirilmiş güzel ahşap banklardan birini işaret etti, gidip oturduk ve birbirimize sokularak rüzgârı dinledik. Bir müddet sonra çantasından bir termos çıkarıp kapağını açtı. “Sıcak çikolata?” diye sordu.

“Sen nasıl gerçek olabilirsin?” dedim uzattığı bardağı alarak.

“Hep sıcak çikolata içiyorsun, Meg. Tahmin etmek zor olmadı.”

“Şşşt,” dedim. “Bırak da mükemmel olduğuna inanayım.”

“Mükemmellikten çok uzağım,” dedi.

“O zaman her dakika biraz daha yaklaşıyorsun.” Sıcak çikolatanın tadını aldığım anda gözlerimi yumdum.

“Sadece sana karşı böyleyim, inan bana. Gerçi benden sadece kaslarım için hoşlandığını düşünüyorum ama olsun.”

Ay ışığında belli belirsiz gülümsediğini görünce onu omzumla dürttüm. “Ben mükemmelin derdinde değilim, Micah. Mükemmelle aşık atamam.”

“Bir kere sen zaten mükemmelsin, Meg.”

Güldüm. “Sadece sana karşı,” dedim onun lafını kullanarak. Kolunu omzuma dolayınca göğsüne sokuldum. O anda tamamen yalnız olduğumuzu fark ettim. Fiziksel yalnızlık-

tan bahsetmiyordum. O da vardı ama benim bahsettiğim zihinsel yalnızlıktı. Ya da duygusal yalnızlık. Orada sadece ikimiz vardık. Aile, arkadaşlar, kilise, hiçbiri yoktu. Yalnızca Micah ve Meg vardı ve bu benim çok ama çok hoşuma gitmişti. Onunla yalnız kalmak rahat ve kolaydı. İçimden, ta derinlerimden bir ses hâlâ “kutsal ruha yer bırak” diye başımın etini ediyordu ama onu duymazdan geldim. Çünkü bu çocukla arama boşluk koymak bana yanlış geliyordu.

“Babamın şartlı tahliye duruşmasına çok az kaldı.”

Yüzünü görebilmek için doğrulup oturdum. “Gidecek misin?”

Başını iki yana sallıyordu ama, “Bilmiyorum,” dedi. “Annem gidecek, Brian da benden onunla gitmemi istedi. Gerçi James gitmek zorunda olmadığımı söylüyor.”

“Gidersen onun adına konuşman gerekecek mi?”

“Hayır, konuşmama gerek yok. Ama orada olmam... Basın ve olayla ilgisi olan aileler tarafından bunca zaman sonra bile onu destekliyormuşum gibi algılanacak.”

“O zaman gitme. Ona bunu borçlu değilsin.”

Bana baktı, bakışları çaresizdi. Alçak bir sesle konuştu. “Annem ne olacak? Babamın karşısına çıkarken onu yalnız başına mı bırakacağım?”

Soluk verdim. “Hay aksi. Ama...”

“Evet?”

“Yetişkinleri bir arada tutmak neden *senin* görevin olsun, anlamıyorum. Annen yalnız değil, Micah. Brian var. Dani var, başka arkadaşları var ve pazar günü gördüğüm kadarıyla yeni bir cemaati var. Bununla beraber...”

“Bununla beraber?”

Sözlerimi dikkatle seçtim. “Acaba sen babanla yüzleş-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

mek *istiyor* olabilir misin? Belki ona söyleyeceklerin vardır ve fırsat ayağına gelmiştir.”

“Onu affetmek gibi mi?”

“Tam olarak değil. Yani, ihtiyacın olan şey buysa elbette. Ama benim kastettiğim, yaptığı seçimlerle sana ve ailenize ne kadar zarar verdiği konusunda onunla yüzleşmen.”

Uzun bir soluk vererek başını arkaya yasladı ve gözlerini göğe dikti.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Bunca zaman sonra dürüst olmanın ne yararı olacak ki?”

“Ne bok olacaksa,” dedim, Vada gibi konuşarak. Birden-bire gülen Micah bana şaşkınlıkla baktı. “Evet, küfrettim, ne olmuş yani?” Neyse ki karanlık, pancar kırmızısı suratımı gizliyordu. Devam ettim. “O adama karşı dürüst olmandan daha iyi bir şey düşünemiyorum. O senin kahramanıydı. Ve seni olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Micah, onun yaptıkları yüzünden kiliseye gitmeyi bıraktın. İncil’de de böyle şeyler yazmıyor mu zaten? ‘Tanrı münafıkların yardımcısı olsun, zira onlar cehennemde yanacaklar’ mıydı, neydi? Onun yaptıkları sözde cemaatiyle Tanrı’nın arasını bozmakla kalmadı, aynı zamanda biricik oğluyla inancı arasına da set çekti. Oğlu olarak, bir erkek olarak, onun aklını başına getirmelisin. Af dilemeye gelince, bana göre af dilemesi gereken kişi o; affedersin, affetmezsin, orası senin bileceğin iş. Ama aklındakileri söylemeyi hem kendine hem de ona borçlusun.”

“Annemi üzmem istemiyorum,” dedi usulca.

“Evet, anlıyorum. Ama yine söylüyorum, senin suçun değil.”

“Kiliseye gitmemem seni rahatsız ediyor mu diye merak edip duruyorum.”

“Pek sayılmaz. Kilise hakkındaki hislerim çok karıştı. Ben asıl Tanrı’yla aranın açılmasından korkuyorum.”

“Tanrı’yla aram gayet iyi,” dedi.

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. “Benim de.”

“Ama kiliseyi sevmiyorum, bir daha sevebileceğimden de şüpheliyim.”

Derin bir soluk verdim. “Doğrusunu istersen son zamanlarda ben de bayılmıyorum. Şu işe bak ki James bana bir genç kız grubuna İncil dersi vermek isteyip istemediğini sordu.”

“Sen ne dedin?”

Omzumu silktim. “Kabul ettim. Çünkü ben, söz konusu İsa olduğunda elinden gelenin fazlasını yapmaya çalışan, iflah olmaz bir memnun etme hastasıyım.”

“İyi ama sen karışık hisler içindeyken nasıl olacak?”

“Bakacağız artık. Gerçi James’in karışık hisler içinde olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Bunu senle Vada dışında kimseye söylemedim.”

“Vada ne diyor?”

“İncil dersi için mi?”

Başıyla onayladı. “Evet. Gerisi için de.”

“Ateşle oynadığımı söylüyor.”

Bakışlarını ufka doğru çevirip uzun uzun baktı. “Olabilir. Ama olmayabilir de. Belki o kızların tam da sana ihtiyacı vardır. Şimdilerde o küçük gruplarda neler olup bittiğini pek bilmiyorum ama senin gözlerinin açılmış olması belki onlar için de bir fark yaratır.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Yanlarına gidip, ‘Kızlar, kesinlikle oğlanlarla oynaşmalısınız, bu haaaaarika bir şey’ mi diyeyim mesela?”

“Hımmmmmm. Ben daha çok, ‘Kızlar, erkekler bazen omuzlarınızı görüp onlar hakkında şehvet dolu düşler kurabilirler ama bu sizin suçunuz değil; onların suçu. Dışarıda hava sıcaksa ince askılı bluz giyebilirsiniz,’ demenden bahsediyordum.”

“Hı?”

“Ya da onun gibi bir şey.”

“Omuzlarım hakkında şehvet dolu düşler kurduğunu mu söylüyorsun, Micah?”

“Tabii ki kuruyorum. Ama bu benimle alakalı, seninle değil. Benim günahım, senin değil.”

“Sence günah mı?”

Uzun uzun iç geçirdi. “Bence biz insanlar sürekli günah işliyoruz. Tanrı bunu bile bile bizden lütfunu esirgemiyor. Bizler de Tanrı’nın rahmetine sığınıyoruz. İşte bu, ömür boyu sürecek bir anlaşma. O rahmeti bir kez kabul ettin mi bütün benliğini sarmalıyor. Tanrı, aklımdan geçireceğim bütün şehvet dolu düşünceleri ben daha doğmadan biliyordu. Yine de beni yaratmaktan vazgeçmedi. Bu düşüncelerden dolayı lekелendiğime inanmıyorum. Bu düşünceler beni cehenneme yollamayacak. Tanrı beni çoktan affetti bile.”

Başımla onayladım. “Yaşadığım yerdeki en yakın iki arkadaşım, Cullen ve Zack, yıllardır birbirlerine âşıklar. Onlar için tanıdığım en iyi iki insan diyebilirim. Aşkları, şahit olduğum en sağlıklı aşk. Bunun günah olmasına imkân yok.”

“Ann Arbor’dan söz etmişken Duke, Michigan Üniversitesi’ne başvuracağını söyledi. Buradan gitmek istiyor.”

ERIN HAHN

“Ann Arbor onunla daha güzel bir yer olur.”

Micah iki parmağını çenemin altına koyarak başımı kaldırdı. “Marquette seninle daha güzel.”

“Ahh. Peki. Gecenin bir yarısı beni bu aptalca güzel yere sürüklediğin için seni affediyorum.” Dudaklarımız buluştuğunda gülümsüyordum.

*

MEG: Selam, baba. Yoksa Declan mı demeliyim? Artık sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama merhaba.

Sil.

MEG: Baba. Selam. Seni özledim. Yani eski seni özledim. Bana peri kanatlarımı veren, benimle oturma odasında dans eden seni. Gece geç vakitlere kadar çalışmaya başlamadan önceki babamı, benden saklanmaya

Sil.

MEG: Merhaba, baba. Seni özledim. Aslında çok tuhaf çünkü seni gerçekten tanımıyorum bile. Yani gerçek seni tanımıyorum. Benden başka sırlar da sakladığını düşünmem delilik mi

Sil.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

MEG: Selam, baba. Eşcinsel misin? Eğer öyleysen sorun değil, ben sadece

Sil. Telaşla iç geçirdim. Meg, bunu yapabilirsin.

MEG: Merhaba, baba. Sana, seni sevdiğimi söylemek istedim. Benimle her şeyi konuşabilirsin. Bana kendinle ilgili her şeyi anlatabilirsin. Seni yine de severim. Erkeklerden hoşlanıyor olsan bile. Öyle olsa bile. Aman tanrım, bu konuşmayı yapmak çok garipmiş. Ama... Şunu bil ki seni seviyorum ve çok özlüyorum. Bana yalan söylediğiniz için sana da anneme de hâlâ kızgınım. Ama olsun. Seni seviyorum. Şu anda Marquette'teyim, Andrew'un ailesiyle kaynaşıyorum. Gerçi annem sana söylemiştir. Bana yaz, olur mu? Ya da ara. Telefonda konuşmaktan nefret etsem bile açarım.

Gönder.

14

Micah

Bizimkilerin James'i yemeğe davet etmesi şaşılacak şey değildi. Sırf donmuş pizza ve Fanta'dan oluşan bekâr diyetinden ötürü aç kaldığını düşünen annemin vicdanını rahatlatmak için bile yıllardır bize yemeğe gelirdi. Asıl şaşırtıcı olan, yanında kız arkadaşımı da getirecek olmasıydı.

Gerçi annemle Brian bizim sevgili olduğumuzu bilmiyorlardı. Aslında James de bilmiyordu ama geçen gece Meg'i bırakırken beni gözleriyle sürekli takip etmişti, yani bilme bile şüphelendiği kesindi.

Dani'nin bildiğinden emindim. Kafede ve mağazada gördüklerinden anlamış olmalıydı ama kimseye söylediğini sanmıyordum. İşte bu yüzden bir yandan sakın kalmaya çalışırken bir yandan da kendimi akşamki yemeğe davet ettirmeye çalışmak oldukça zordu.

Bizimkilerle önceden konuşmam gerekirdi. Ama staj dönemim gittikçe yaklaşıyordu ve Cash'le arama kurtarma

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

eğitimimizi tamamlayacağım derken... Eh, meşguliyetten unutmuştum.

Ayrıca henüz ilişkimize bir isim koymak istemiyordum.

Bir de daha muhafazakâr Hristiyan ailelerin, çocukları liseden mezun olur olmaz yaptıkları bir şey vardı ki o da yanlış yollara sapmasınlar diye hemen başlarını bağlamaktı. Annem bunun yanlış olduğunu biliyordu. O, babamla liseyi bitirir bitirmez evlenmiş, sonucunda ne olduğunu görmüştü. Ama eski alışkanlıklardan zor vazgeçilirdi ki Hristiyanlık da iki bin yıldır vardı. Evet, on sekiz ve on dokuz evlenmek için çok genç yaşlardı ama evlilik dışı seksle ve küçük yaşta içki içmekle karşılaştırıldığında birkaç senenin lafı mı olurdu?

Benim ebeveynimle Meg'in ebeveyni birbirinden son derece farklıydı ve ikimizin durumunu asla kıyaslamazdım. Bununla beraber, bazı bakımlardan birbirlerine çok benziyorlardı. Bir anlığına, acaba yemeğe katılmasam mı diye düşündüm. Zaten gerilim yüklü olan ilişkimizin üzerinde daha fazla baskı oluşsun istemiyordum.

Ama Meg'den uzak duramadığım gibi onu ailemin karşısında bir başına bırakma düşüncesine de katlanamıyordum, işte o yüzdendir ki iki elimde de birer hazır elmalı turta, spor ayakkabımın ucuyla kapıyı çalıyordum.

Kapıyı ikizlerden Rachel açtı. "Hayrola?" dedi, başını telefonundan kaldırıp bana bilmiş bilmiş sırıtarak.

"Yemeğe geldim. Turta getirdim." Turtaları onun eline tutuşturdum ve ayakkabılarımı Meg'in ayakkabılarının yanında çıkarıp içeriye girdim. James'le Meg, ben koşu sonrası duş alırken gelmiş olmalıydı.

"Anne?" diye seslendim, seslerin geldiği mutfığa doğru koşarak. Meg'i Lizzy'nin başına eğilmiş görünce olduğum

yerde kaldım. Can ciğer kuzu sarması gibi gülüşüyorlardı. Birdenbire oradan gitmek istedim. Derken biri sırtıma pat diye vurdu, dönüp baktığımda James'in gülen gözleriyle karşı karşıya kaldım.

"Seni gördüğüme sevindim, Micah." Meg'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama dönüp bakmadım.

"Şey," dedim ıslak saçlarımı kaşıyarak. "Karnım acıktı." Neden açıklama yaptığımı bilmiyordum. Sonuçta ben de burada yaşıyordum. Kısmen.

"Gelmene çok sevindim, canım," dedi annem beni yanımdan öperek. "Hımm," dedi. "Ne güzel kokuyorsun."

"Sabun kokusu," diye savundum kendimi. "Koşudan sonra duş aldım."

"Tatlı da getirmiş," dedi Rachel, tatlımı mutfak tezgâhının üzerine bırakarak.

Annem kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Harika. Bu akşam maaile olacağız anlaşılan. Micah, James'in yeğeni Meg'le tanışmış mıydın?"

"Tanıştık," dedim nihayet Meg'den tarafa bakarak. Meg'in yanakları al al olmuştu ama gözleri bana gülüyordu. "Bizim mağazanın yan tarafındaki kafede çalışıyor."

"Ve bir de çıkıyorsunuz," dedi Brian, mutfığa girerken.

Yavaşça başımla onayladım. "O da var. Evet." Meg'e baktım. "Affedersin. Şey yapmak istemedim..."

"Bizi bir çırpıda bütün ailene söylemek istemedin mi?" diye güldü başını sallayarak. Siyah saçlarını açık bırakmıştı, pembe tutamları cüretkâr ve eğlenceli görünüyordu. Tıpkı kendisi gibi.

"Evet. Henüz hazır olup olmadığını bilemedim."

Omzunu silkti, herkesin gözü üzerimizde olduğundan

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

kızarmıştı. “James amcam henüz kimseye söylemediğimizi bilmiyormuş,” dedi kısaca.

“Ya,” dedim. James utanmışa benziyordu, omzuna hafifçe vurdum. “Önemli değil. Ben de söyleyecektim zaten.” Muhtemelen. “Millet, kız arkadaşım ile tanışın, Meg Hennessey.”

“Meg.” Ona doğru dönüp sakinleştirici bir nefes aldım ve bütün mutfağı işaret ettim. “Bunlar da benim ailem.”

*

Yemek genel anlamda iyi geçiyordu. Şükür ki ne çeyiz bahsi açan ne de Meg’e İsa sevgisini nasıl kazandığını soran oldu. Sadece kız kardeşlerim turtalar yüzünden benimle alay ediyorlardı.

“Elinin altında hazır elmalı turta olması sence de garip değil mi, Micah?” dedi Rachel, annem turtaları fırından çıkarıp eşit dilimlere bölerken.

“Belli ki yağmurlu bir güne saklıyormuş,” diye atıldı Evie.

“Beğenmiyorsanız yemek zorunda değilsiniz,” dedim. Rachel ağzının fermuarını çekiyormuş gibi yaptı. Evie kendi dilimini önüne almıştı bile, hevesle ağzına bir lokma attı.

Yanımda oturan Meg, “Elmalı turta en sevdiğimdir,” dedi usulca.

“Öyle mi?” diye sordum.

“Hı hı. O yüzden teşekkür ederim.”

“Umurunda olacağını sanmam ama benim de öyle,” diye mırıldandı James.

“Bir dahaki sefer için istek alıyorsan ben balkabaklısını tercih ederim,” dedi Brian, pek bir keyifliydi.

“Almıyorum.”

Turtalar silinip süpürüldükten sonra Brian’la James ailenin küçüklerini garajın önünde basket oynamaya götürdü. Onlara katılmak üzere masadan kalkacakken annem boğazını temizledi. “Micah, seninle konuşmak istediğim bir şey vardı. Bana birkaç dakikanı ayırabilir misin?”

Meg’e baktım. Sandalyesini geriye iterek kalktı. “Ben gidip amcama yardım edeyim.”

Ben de kalktım ve anneme masayı toplamasında yardım etmek için birkaç tabak aldım. “Tabii, anne.”

Mutfak boşaldıktan sonra annem bana doğru döndü ve tezgâha yaslanarak gülümsedi. “Meg çok tatlı.”

“Öyledir.”

“Akli başında birine benziyor.”

“Sahiden öyle. Maria’yla Dani’nin kafesinde çalışıyor. Kafede her işe yetiştiğini söylüyorlar.”

Annem arkasını döndü ve bulaşıkları yıkamak için lava-boyu suyla doldurmaya başladı. Ben de elime kuru bir bez alıp yanına geçtim. Bu, alışkın olduğum bir şeydi ama tuhaftı da. Alışkındım çünkü yemekten sonra hep burada dururdum. Yıllarca her akşam burada, annemin yanında durdum. Ama şimdi tuhaftı çünkü başımı yana çevirdiğimde, annemden tamı tamına bir kafa boyu uzundum. Başının tepesindeki koyu kahverengi dalgalı saçlarının arasına karışmış yeni küçük beyaz telleri görebilecek kadar uzundum.

“James’e de iyi gelmiş,” dedi annem. “James onun üzerine titriyor. Onunla şifa buldu.”

“Hı hı.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Şifa demişken,” dedi bana bir tabak uzatarak. Ben inleyince musluğu kapatıp bana doğru döndü. “Yanımda gelmene gerek yok. Brian var sanıyor ama yok. Benim için gelme. Ben iyi olacağım.”

“Peki.” Dahası da vardı.

“Ama bence *kendin* için gelmelisin, Micah. Babanla konuşman gerek. Erkek erkeğe.”

“Bence gerek yok.”

“Sana yaşattıklarından dolayı onunla yüzleşmelisin.” Sözleri ürkütücü derecede Meg’in sözlerine benziyordu.

“Herkesi yaşattıklarından dolayı demek istiyorsun herhalde? Babamın ağzına sıçtığı tek kişi ben değildim ama onca insanın sözcüsü olmak gibi bir arzum yok.”

Annem küfrettiğimi duyunca yüzünü buruşturdu. Yine inlememek için kendimi zor tuttum. “Özür dilerim, anne. Sinirlenmek istememiştim. Özellikle de sana. Ama ben artık öteki yanağını uzatan sabırlı ve sorumluluk sahibi kişi olmaktan çok yoruldum. Çünkü *aslında* bunu yapmamı istiyorsun. İsteddiğin onunla yüzleşmem değil. En azından *benim* istediğim şekilde değil. Öfkemi sineye çekip oraya gitmemi ve herkesin gözü önünde o şerefsiz, sevdiğim herkese yaptıklarından dolayı onu affettiğimi söylememi istiyorsun. Büyüklük bende kalsın istiyorsun.”

Devamını söylemek istemiyordum. Çünkü üzülecekti. Ama beş yıl oluyordu, artık söylenmesi lazımdı. Bir ebeveynimle yüzleşmeye hazırdım ama o, herkesin yüzleşmemi istediği ebeveynim değildi. “Bence sen ondan bu şekilde *intikam almak* istiyorsun. Beni ondan daha iyi yetiştirdiğini görmesini istiyorsun, sırf başına kakabilmek için. Kılıseye gitmemem seni kahrediyor çünkü benim her şeyden çok

örnek bir Hristiyan olmamı istiyorsun. Her şeye rağmen kazanan senmişsin gibi hissetmek istiyorsun. Son üç yıldır etrafa İncil üniversitesinin broşürlerini bırakıp durduğunu fark etmedim sanma. Ben senin ikinci şansın değilim, anne Ben arızası onarılmış babam değilim. Ben bozuğum. Beni o bozdu.” Annemin yanaklarından yaşlar süzüldüğünü görünce sustum.

“Özür dilerim,” dedim ama bu, yeterli değildi.

Annem başını hızlıca iki yana sallayarak gözyaşlarını sil-di. “Hayır. Asıl ben özür dilerim. *Çok özür dilerim*, Micah. Ben...” Bana dokunmak için uzandı ama sonra elini geri çekti. O anda içimde bir yarık açıldı sanki. “Kalanını ben hallederim,” dedi bulaşıkları kastederek. “Sen git de Meg’i Brian’la James’in elinden kurtar.”

Başka bir şey söylemedim. Annem burnunu çekiyordu ama onu teselli edecek ne *söyleyebilirdim*, bilmiyordum. Söylediklerimden pişman değildim ama mutlu da değildim. Vücudum tef gibi gerilmişti. Sanki buz kesmiştim, moleküllerim küçülüp sertleşmişti. Bir darbe daha yesem tuzla buz olacaktım.

Ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım. Meg kameriyede oturuyordu, dönüp beni görünce gülümsemesi soldu. Hemen ayağa kalktı.

“Micah? Ne oldu?”

Başımı iki yana sallayıp benim daireyi işaret ettim. Peşimden gelmesini isteyip istemediğimi sormadı. Direkt geldi.

Birkaç dakika sonra sırtımı kanepeye yaslamış halde yerde oturuyordum. Meg bir yanıma, Cash de öbür yanıma kıvrılmıştı. Cash’in çenesi kucağımdaydı, Meg onun kulaklarını okşuyordu.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Meg konuşmak isteyip istemediğimi sorduğunda ona, “Bu gece değil,” dedim. Karanlık çöküp de duvardaki gölgeler kaybolana ve kapım çalana kadar öylece oturduk. Gelen James’ti, Meg’e onunla dönmek isteyip istemediğini soruyordu.

“Biraz daha kalmamı ister misin?”

Başımı iki yana salladım. Karanlıkta eve yürümesini istemiyordum. “Ben iyiyim.”

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra eğilip Cash’in kulağına fısıldadı, “Ona iyi bak.”

Böylesine düşünceli bir harekette bulunması beni çok etkilemişti çünkü birinin bana göz kulak olmaya çalışmasına alışkın değildim. Ama Meg o gece tam da bunu yapmıştı. Tek kelime etmeyerek benimle en iyi şekilde ilgilenmişti.

*

Birkaç gün sonra babam şartlı tahliye edildi. Avukatları onun ıslah olduğunu savundular, babamsa pişmanlığın vücut bulmuş hali gibiydi. Durum böyle olunca da mahkeme onun artık toplum için bir tehdit olmadığına karar verdi. İyileşmişmiş. Mağdurlar ellerinden geleni yaptılar. Annem de söylenmesi gerekenleri söyledi. Yine de bir işe yaramadı. Açıkçası buna hiç şaşırmadım. Adamın ikna kabiliyeti çok yüksekti. Sonuçta işi kelimelerleydi. Konuşarak bir oda dolusu insanı cennete girmeye ikna edebiliyordu, yine konuşarak kendini cehennemden kurtarmasına şaşmamalıydı.

Ben duruşmaya katılmamıştım. Brian o sabah giderlerken bir kez daha beni ikna etmeyi denemişti ama ben kapıyı bile açmamıştım. Cash havlayıp dururken ben kafamı yas-

tığın altına gömüp Brian'ın gitmesini beklemiştim. Araba garaj yolundan çıktıktan sonra kalkıp üzerimi giyinmiştim. Marquette Dağı'na gidip birkaç saati kaybolmaya, birkaç saati de yolumu bulmaya çalışarak geçirmiştim. Bazen koşmuşum. Bazen de yoluma çıkan yosun kaplı ağaç kütüklerini tekmelemiştim. Ama sessizce oturup yüz elli kilometre ötede neler olup bittiğini düşünmemiştim. Northwoods'un dört bir yanında anıları kovalamaya çalışmak yeterince zorken bir de her şeyin boşa olduğu gerçeğiyle, onun hiçbir şey olmamış gibi yeniden hayatımıza girecek olması gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Çünkü *bir sürü* şey olmuştu. Annem yeniden evlenmişti. Biz büyümüştük. İstersem onunla konuşmazdım. Ama kapıma geldiğinde onu geri çevirebilir miydim? O kadar güçlü müydüm?

Daha da kötüsü, gelmezse ne yapardım?

O son kısım yüzünden kendimden nefret ediyordum.

Eve döndüğümde hava kararmaya başlamıştı. Açlıktan karnım gurulduyordu, Cash'se içeriye girer girmez yatağına koştu. Ailemden ve Duke'tan gelen mesajlar yüzünden telefonumun ışığı sönmek bilmiyordu ama hiçbirisiyle konuşmak istemiyordum.

MEG: Haberi duydum. 6'da çıkıyorum.

MICAH: Kusura bakma, ormandaydım. Şimdi geldim.

MEG: Tahmin ettim zaten. Bana gelmek ister misin?

MICAH: Bilmem ki?

Meg'i görmek istiyordum ama...

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

MEG: James dışarı çıktı. Ben de tam Meg usulü quesadilla* yapıyordum.

MICAH: Yirmi dakikaya oradayım.

Ve sonra, o gün ilk defa derin bir oh çektim.

*

James döndüğünde orada olduğumu anlasın diye bisikletimi kameriyelerinin yanına bıraktım. Meg kapıyı göz kamaştıran bir gülümsemeyle açtı. “James randevuda!”

İşte bu haber beni kendime getirdi. “Kiminle?”

Meg bana manalı manalı sırttı.

“Hadi canım.”

“Gerçekten,” dedi beni kolumdan tutup içeriye çekerek. “Hatta bu üçüncü ya da dördüncü randevuları olmalı.”

“Ne? Sahi mi?”

“Sahi ya. Ketum davranmaya çalışıyor ama giderken ısıklık çalıyordu, hatta çiçek almıştı! Çok tatlı.”

“Çiçek mi?” Meg’e hiç çiçek almamıştım. Daha doğrusu hiç kimseye almamıştım. Meg’e çiçek almalı mıydım?

“Acayip renklerde gerbera çiçekleri almış ama olsun. Önemli olan düşünmesi.”

“Sen çiçek sever misin?”

Meg ocağın başına gitti ve aralarından seçmem için iki paket rendelenmiş peyniri alıp havaya kaldırdı. Monterey Jack’i seçtim, o da peyniri cızırdayan bir tortilla ekmeğinin

* Meksika mutfağı kökenli, tortillanın içine başlıca peynir olmak üzere birçok malzemenin doldurulmasıyla yapılan bir yiyecek çeşidi. çn.

üzerine serpti. Peynirin üzerine önceden pişirilmiş tavukları koyup onun da üzerine başka bir tortilla ekmeği kapattı ve çarpık bir gülümsemeyle bana döndü. "Hem severim hem de sevmem. Nihayetine bu konularda pek tecrübem yok."

"Doğru."

"Doğru ya," diye tekrarladı başını sallayarak. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ama ensesi ince tellerle kaplıydı. "Alegirli ilgi gösterilerini sevdiğim pek söylenemez. Öyle şeyler bana gösterişçilik gibi geliyor. James'e gösterişçi demiyorum tabii. Onun yaşı büyük. Orta yaşlı, yakışıklı bekâr tarzına uyuyor. Ama ben doğal şeyler severim."

"Çalıntı çiçek gibi mi?"

Hafifçe güldü. "Aynen. Mümkünse bir başkasının bahçesinden toplanmış olsun."

"Anlaşılmıştır."

Meg tavaya geri döndü ve quesadillayı çevirip kalçasını tezgâha yasladı. Spatula hâlâ elinde, kollarını göğsünde kavuşturarak bana dikkatle baktı.

"O konudan konuşmak zorunda değiliz."

"Teşekkür ederim."

"Ama konuşmak istersen seni dinlerim."

"Biliyorum ama bu gece olmaz, teşekkürler."

Yüzüme uzun uzun baktıktan sonra tavaya dönüp ocağın altını kapattı ve dolaptan bir tabak aldı. Quesadillayı tabağa kaydırды, tabağı da bana verdi. Sonra kendi tabağını aldı ve birlikte küçük kahvaltı köşesine geçtik. Meg hazır guacamole ve salsa sosunun paketini açıp bana uzattı.

"Meg usulü quesadilla, ha?"

"Tarifim çok gizlidir. Birine söylersen seni öldürmek zorunda kalırım."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Hayatta söylemem.”

Bir ısırık alınca, Meg’in tortilla ekmeklerinin arasından enmiş peynir aktı. Üzerinde, gözlerini ortaya çıkaran mavi, kalın bir örgü kazak vardı; erimiş peyniri yakalayabilmek için başını yana yatırdığında kazağı omzundan kaydı. Böylece küpe dolu kulağı, boynu, köprücük kemiği ve omzu ortaya çıkıverdi. Seksi değildi. Kesinlikle *değildi*. Gayet masum bir görüntüydü. Yemeğimi yemeliydim. Kurt gibi açtım.

“Aç değil misin?” diye sordu, onu izlediğimi fark edince.

Zihnime hücum eden düşüncelerden sıyrılmak için yemeğimi alıp yemeye başladım. İlk ısırıktan sonra birden iştaha gelerek quesadillamı sessizce bitirim. Suyumdan büyük bir yudum içtikten sonra Meg’e quesadillanın ne kadar lezzetli olduğunu söyledim.

Gülümseyerek boş tabağımı aldı ve lavaboya koydu. “Beğenmene sevindim. Peynirle bir şeyler kızartmakta üstüme yoktur. Ama aşçılık becerim bu kadarla sınırlı maalesef. Asıl ilgi alanım pastacılık.”

“Bu tak tak şakaları ne böyle?” diye sordum buzdolabının üzerindeki beyaz tahtayı görünce.

Meg utandıysa da güldü. “Çok şapşalca, değil mi? Dani bu tahtayı bana buraya ilk taşındığımda, birbiriyle kan bağı olan yetişkin ev arkadaşları olmamızın garipliğini biraz olsun gidermek için vermişti. Üzerine nereye gittiğimizi falan yazmamız gerek ama biz onu daha çok dinle alakalı soğuk espriler yapmak için kullanıyoruz.”

“Hoşuma gitti. Size uymuş. Bu arada, amcanla yaşamak nasıl?”

“Güzel. Basit. İnanılmaz derecede özgürleştirici.” Meg

bana doğru gelirken şampuanının, parfümünün ya da belki başka bir şeyin kokusu etrafımı sardı, harika bir kokuydu. Ellerini uzatıp benimkileri tuttu ve beni masadan kaldırdı. “Amcam dönene kadar birkaç saatimiz var.” Atkuyruğundan kurtulmuş bir tutam saçını kulağının arkasına itti. “Ama ben televizyonun o alengirli kumandasını nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Kanepede oturmak ister misin? Boş boş duvarlara bakmak? Sessiz sinema oynamak?”

“Sessiz sinema mı? İki kişiyle mi?”

“Şaşırmış gibi yapmakta ne kadar iyisin?”

“Pek değil.” Gülümsüyordum. Bir şekilde beni gülümsetmeyi başarmıştı. Bu kız mucizenin ta kendisiydi.

“Şey...” Numaradan kızmış gibi yaparak ofladı. “Konuşmak istemiyorsun. Şaşırmış gibi yapamıyorsun. Geriye bir tek duvarları seyretmek kalıyor... ya da...”

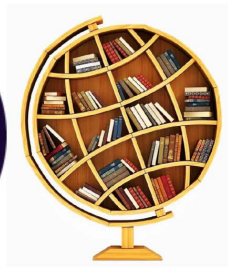
Kaşlarımı kaldırdım. “Ya da?”

Ellerimden tuttu ve geri geri yürüyerek beni oturma odasına götürdü. Kanepeye oturdu ve beni de yanına oturttu. “Ya da,” dedi gergin bir gülümsemeyle, “bu kanepenin üzerinde öpüşme alıştırmaları yapabiliriz.”

“Bu. Bunu seçiyorum.”

Heyecanına gülerek kollarını boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

EKİM

15

Meg

Elma ve tarçın kokusuna uyandım. Önümde bütünüyle bana ait olan, upuzun bir gün vardı. Cumartesi günüydü ve cumartesi günleri çalışmıyordum. Banyoya girip yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve sutyenimi taktım. James evdeydi, uyanmıştı, lezzetli bir şeyler pişiriyordu.

Ne var ki salına salına mutfağa girdiğimde amcamın yalnız olmadığını gördüm. Misafiri vardı. Şirinlik abidesi, minyon, sarışın bir misafir. Dahası, sadece lezzetli bir şeyler pişirmiyorlardı, amcam tezgâhın üzerinde oturan Dani'nin bacaklarının arasındaydı ve onu şevkle öpüyordu. Ağzım bir karış açık vaziyette mutfağın eşiğinde donakaldım.

Dani'nin amcamın omzunun üzerinden bana bakan gözleri fal taşı gibi açılınca kendime geldim. "Ah, pardon." Eli mi gözlerime siper ederek arkamı döndüm. "Çok affedersiniz! Hiçbir şey görmedim. Hemen odama dönüyorum."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Meg!” James, Dani’den uzaklaştı. Ama hafif kızarması dışında yakalanmaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu; o ne yere bakan yürek yakandı o. “Gitmene gerek yok,” dedi Dani’nin arkasındaki dumanı tüten kupayı alıp bir yudum içerek. “Dani bize kahvaltılık getirmek için uğramış.” Bir tepsi simidi işaret etti.

“Sadece kahvaltılık getirmeye gelmiş yani?”

James kupası elinde, gülümseyerek tezgâha yaslandı. “Aynen. Yirmi dakika sonra dua grubu alıştırmasında olmam gerek.”

“Noel hâlâ annemde,” dedi Dani saçlarını düzelterek. “O yokken ev çok sessiz.”

Utangaçlığını atması için, “Buraya kokuyu takip ederek indim,” dedim. “Bir şey mi pişiriyorsun?”

Dani doğruldu. “Evet! Daha doğrusu pişirdim. Bu akşam Stomp’ın Elma Bahçesi’nde verilecek kilise yemeği için kırırlı elma yaptım. Benim fırın bozuk olduğundan James sizinkini kullanabileceğimi söyledi. Akşam sen de gelecek misin?”

James’e göz attım. “Benim yemekten haberim yoktu.”

James şaşırdı. “Yok muydu? Benim hatam. Biliyorsun sandım. Bu akşam saat altıda. Şenlik ateşi yakacak, römorkla gezintiler yapacağız. Bana sorarsan çok banal...”

Dani, James’in göğsüne vurunca James hafifçe inledi. “Hiç de banal değil,” dedi Dani. “Yılın en sevdiğim günü. Hem bugün hava tam sonbahar havası olacakmış. Bizimle gelmek ister misin?”

Römork gezintilerini ve şenlik ateşlerini düşününce heyecanlanmadım desem yalan olurdu. Acaba Micah’yı da

gelmeye ikna edebilir miydim? Hatta Duke da gelse ne güzel olurdu.

“Bu yemeğe sadece kiliseye gidenler mi katılabiliyor? Yoksa herkese açık mı?”

“Herkes açık,” dedi James bastırarak. “Çoğunlukla kiliseye gidenler *katılacaktır* ama öyle vaaz falan verilmeyecek. Sadece toplanıp yemek yiyeceğiz.”

Başımla onayladım. “Şey... İyiymiş o zaman. Çok iyiymiş. Sizinle gelip gelemeyeceğimi sonra söylesem olur mu? Micah’yı da ikna etmeye çalışacağım.”

James fikrimi beğendiğini belli edercesine gülümsedi. “Harika olur. Benim aklıma gelmediği için kusura bakma. Son zamanlarda Micah’yı davetlere çağırmayı hep unutuyorum.”

Masadan bir sandalye çekip oturdum. “Kiliseyle ilişkisini kendisi kestiği için dışlanmış hissettiğini sanmıyorum ama sana çok saygı duyuyor. Onu yanında görmek istediğini bilirse bence çok sevinir. Kendi ağzıyla söylemedi ama bana öyle geliyor.”

“Anlaşılmıştır. Öğleden sonra ona mesaj atıp davetini tekrarlarım.”

“Süper.”

Sessizlik olunca kalktım. Öpüşme seanslarını bölmüş gibi hissediyordum. “Belki akşam görüşürüz,” dedim omzumun üzerinden onlara imalı bir bakış atarak.

Eski hayatımı geride bırakarak ailemi bulmaya karar verdiğimde bütün bunların olmasını beklemiyordum. Sadece birkaç ay içinde amcamın yanına taşınmış, işe girmiş ve Micah’yla tanışmıştım. Son görüşmemizde kanepede

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

tam bir saat öpüştüğüm Micah'yla. Sadece öpüşmüştük ama olsun. O konuda çok iyiydik. Hatta o kadar iyiydik ki öpüşürken ellerini güvenli bölgelerden hiç ayırmasa bile ben bütün bedenimde geziniyorlarmış gibi *hissediyordum*. Gecenin sonunda onu kapıya kadar geçirirken yeni doğmuş bir boynuzlu at gibi sendeliyordum. Ama ateşe dönüşen bir boynuzlu at gibi. Mitolojik bir ateşten boynuzlu at gibi. İçten dışa yanan türden.

Tahrik olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum elbette. Hayran kurgularında okumuştum. Ama hiç yaşamamıştım. Biraz acı vericiydi. Ve *acayip* tüketiciydi. O gece saatlerce uyuyamamıştım. Micah'ya mesaj atıp o da benim gibi kıvranıyor mu diye sormak istedim... Ama sonra böylesinin cinsel içerikli mesajlaşma olabileceği aklıma geldi ve henüz buna hazır olmadığımı karar verdim.

Sonra İncil okumayı düşündüm. Ama bu, tam da annemin önereceği şeydi. Günaha mı girdin? İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu unutana kadar Ağıtlar'ı oku. Baskıla, baskıla, baskıla. Ama ben baskılamak *istemiyordum* çünkü inanması imkânsız gerçek şuydu ki yaşadığımı hissediyordum. Capcanlıydım ve bir çocuğa deli oluyordum, görünüşe bakılırsa o da bana deli oluyordu.

İncil okumak yerine soğuk bir duş aldım (alternatif evrende geçen hayran kurgularındaki kadın kahramanlar hep öyle yapardı) ama o da işe yaramamıştı. Ta ki duş başlığını masaj ayarına getirene kadar.

Sorun çözülmüştü. Sonrasında bebekler gibi uyumuştum.

Ama şimdi yine oluyordu. Sabah amcamla Dani'yi (gayet +13 bir vaziyette) yakaladıktan sonra yine aklım başım-

dan gitti. Daha bu kadarcık şeyde aklım başımdan gidecekse yanmıştım ben. Acaba bu kadar özenle korunmam geri mı tepmişti? Küçükken (ekranda ya da ekran dışında) herhangi bir fiziksel sevgi gösterisi görmem engellenmemiş olsaydı belki de bir gece kanepede öpüştüm diye cinselliğe karşı bu kadar duyarlı hale gelmezdim.

Ama artık çok geçti. Vücudumu ateş basınca eski koşu ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip koşuya çıkmaya karar verdim. Çok uzaklaşmadım ama döndüğümde kendimi daha iyi hissediyordum. Yorulmuştum ama daha kendimde gibiydim. Koşmak zorunda olmamama rağmen koşmuştum, böyle devam edersem Micah bir dahaki sefer beni dağ yürüyüşüne götürdüğünde kendimi rezil etmezdim belki. Ben kan ter içinde, nefes nefese garaj yoluna döndüğümde James de arabasıyla çıkıyordu. Saatime baktığımda dua grubu alıştırmalarına geç kaldığını gördüm. Noel'den önce Dani'ye evlenme teklifi etmezse benim de adım Meg değildi. Micah'yla Betty'ye göre en az beş yıldır Dani'ye yanıktı.

Dani'nin arabası hâlâ garaj yolundaydı, derken kendisi ön kapıdan başını uzattı. "İçeriye gelebilirsin, Meg! Saklandığını anlamadım sanma. Hem tadına bakılması gereken bir tepsi kırırlı elmam daha var."

Kameriyenin yanından geçerek açık tuttuğu kapıdan içeri girdim. "Amcamın işine çomak sokmak istemedim."

Dani kapıyı kapatarak gidip kanepeye oturdu, bana da yanına oturmamı işaret etti. Ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye yerine halının üzerine oturdum. Çok terlememiştim ama yine de güzel mobilyalara oturmak istemiyordum. Hem içimden bir ses, o kanepeye oturmanın beni koşudan önceki hâlime geri döndüreceğini söylüyordu.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Bir bacağımı uzatarak esnettim, Dani de elinde kupası, arkasına yaslanıp ayaklarını altına kıvırdı. “Amcanla işleri ağırdan alabileceğimi sanmıyorum. Ona fena vurgunum.”

Başımı geriye attım. “Sonunda!”

Kıkırdadı. “Daha birkaç aydır buradasın.”

“Biliyorum. Ama Betty sağ olsun, yıllardır süren bakışmalarınızı ve amcamın senin için yaptığı abartılı jestleri bir bir anlattı.”

“James çok tatlı.”

“Sana âşık.”

“Tek taraflı değil,” diye itiraf etti kızarak.

“Bu harika bir haber, Dani.”

“Eski sevgilimden sonra... Noel’in doğumundan sonra beni terk edip ortadan kaybolması erkeklere olan güvenimi sarstı. James başından beri sağlam karakterliydi ama ben hazır değildim.”

“Seni bekledi,” dedim.

Başıyla onayladı. “Onu çok beklettim ama yine de vazgeçmedi. Tanrı’ya şükür.”

Bacak değiştirerek diğerini esnettim. “Amcama sorarsan çok beklettiğini söyleyeceğini sanmam. Onun da kendi içinde halletmesi gereken mevzular vardı. Bu sırada ikiniz de olmanız gereken kişiler oluyor, gerçek benliğinizi keşfediyordunuz.”

“Ne kadar bilgece konuştun, Meg.”

Başımı yana eğdim. “Öyle mi? Aslında aklıma geleni söyledim. Ama bence doğru.”

“Micah’yla böyle mi hissediyorsun?” Dani kupasını kucığına indirdi. “İşine burnumu sokmak istemem ama sızı sürekli beraber görüyorum.”

“Ben de sabah sizi öpüşürken yakalamıştım, kısasa kısas Bu arada, özür dilerim. Kapıyı tıklatmam gerekirdi.”

Utanarak elini salladı. “Teknik olarak burası *senin* evin, Meg. Asıl ben özür dilemeliyim.”

“Ama istemiyorsun,” diye fark ettim.

Başını iki yana salladı. “Sevdiğim adamı öptüm diye özür dilemeyeceğim, tabii seni gücendirmediysem.”

Bir müddet düşündükten sonra, bunu daha sonra yeniden gözden geçirmek üzere aklımın bir köşesine kaldırdım. “Hiç gücenmedim.”

“Güzel. Biz kadınlar her şey için özür diliyoruz.”

“Micah’yla,” dedim önceki konuya geri dönerek, “gerçek benliklerimizi keşfederken birbirimize yardım ediyorsunuz gibi hissediyorum. Birbirimizi düzeltmeye çalışmıyoruz, sadece destek oluyoruz. O beni anlıyor, ben de onu anlıyorum. Yüklerimiz eş ağırlıkta.”

“O senin ilk erkek arkadaşın mı? Daha çok gençsin.”

Bacaklarımı geri çekip ayaklarımı birleştirerek oturdum ve dizlerimi sallamaya başladım. Dani bunu iyi niyetle soruyordu, o yüzden ona kızmadım. Sonuçta birine çok erken ve çok genç âşık olunca ne olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. “Evet. Ve sahiden çok *genciz*. Marquette’e ilk geldiğimde bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Bir sene eğitim arası verme hayalleri kurduğumda bile aklıma gelmemişti. Kendimi bulmak için yollara düşmüştüm, onu buldum.”

Dani dudaklarını birbirine bastırdığında ne söylemek üzere olduğunu anladım.

“Ama,” dedim, iyi niyetle söylemek üzere olduğu şeyi söylemesine fırsat vermeden, “bana varlığından haberdar

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

bile olmadığım yanlarımı gösterdi. O gün yüzüne çıkarmasaydı belki de asla keşfedemeyeceğim yanlarımı. Anlatabiliyormuyum?”

“Kesinlikle. Beni yanlış anlama. Amacım hislerinin gerçek olmadığını ima etmek değildi. Sadece önünüzde uzun yıllar olduğunu, omuzlarınıza daha çok yük bineceğini söylemek istedim.” Buruk bir şekilde gülümsedi.

İnledim. “Ay, Tanrı korusun. Daha şimdiden bir ömür yetecek yükümüz var zaten.”

Dani kahkaha attı. “Amin, amin. En azından birbirinizin yanındasınız.”

“İki katı yük,” diye mırıldandım.

“Ama aynı zamanda iki katı güç.”

*

Micah, şaşırtıcı biçimde şenliğe gelmeyi kabul etti. Daha da şaşırtıcı biçimde, bunu Duke da kabul etti. Gerçi o akşamüzeri yaptığım elma soslu baharatlı keklerle onlara rüşvet yedirmiş olabilirdim de olmayabilirdim de.

Bunu asla bilemeyeceksiniz.

Ama Duke dört tane yemişti.

Çiftlik genelinde birçok şenlik ateşi yakılmıştı ve römorklu traktörler durmaksızın tur atıyordu. Kilisede tanıştığım gençlik grubundan birkaç kızın yanına uğrayıp ailelerine selam vermiştim. Ergenlik çağındaki kızlardan oluşan küçük bir gruba liderlik etmekten pek emin değildim ama kızlar çok tatlılardı, aileleri de bana sevgiyle kucak açmışlardı, gerçi bunun asıl sebebi James’in yeğeni olmamdı muhteme-

len. Annelerden birinin Marquette'e gelmeden önce ne yaptığımı sorup da evde öğrenim gördüğümü işittiğinde verdiği tepkiyi görseydiniz, İsa'nın bizzat kendisinin beni kutsamış olduğunu sanırdınız.

Onu düzeltme zahmetine girmedim.

Hava, kazaklarımızın yanında şapka takmamızı, eldiven giymemizi gerektirecek kadar serindi ve çoktan kararmıştı. Ben bir kütüğün üzerine oturmuş, aşırı sıcak sıcak çikolatamı yudumlarken Micah da James'e nasıl odun kıracağını öğretiyordu.

Ne yalan söyleyeyim, oturup onu izlemek çok zevkliydi.

Duke, sıcak çikolatamı dökmemeye dikkat ederek beni omzuyla yavaşça dürttü. "Micah iyi çocuk, değil mi?"

"En iyisi," dedim.

"Yakışıklı da."

"Hı hı."

"Ben gidince ona iyi bakarsın, değil mi?"

Ateşin ışığında gözlerinin içine baktım. Kaygısı içtendi.

"Bakarım tabii. Söz. Sahiden yapacaksın demek?"

"Ann Arbor'a gitmeyi diyorsun, değil mi?" diye sordu. Ben başımla onaylayınca, "Evet. Geçen hafta başvuru yaptım. Buradan gitmem lazım," dedi. "Ama..." Yüzünü buruşturdu. "Kendimi korkak gibi hissediyorum. Micah'yla aramızda, burada kalacağımıza dair sözsüz bir anlaşma vardı. Onun babası pisliğin tekiydi, benim babam pisliğin tekiydi. Fakat birlikte üstesinden gelebiliyorduk. Sonra sen geldin..."

"Ve her şeyi berbat ettim."

"Hayır!" Duke başını iki yana salladı. "Tam tersi. Sen

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

geldin, Micah artık her şeyin üstesinden seninle gelebilir. Ben de buradan kaçıp gidebilirim çünkü artık buradaki *hiç-bir* şeye katlanamıyorum.”

“Tamam ama şunu sakın unutma, orada ya da burada... nerede ihtiyacın olursa biz hep yanındayız. Seneye burada mı olurum yoksa Ann Arbor’a geri mi taşınırım bilmiyorum ama yanındayız.”

“Biliyorum.”

“Bir gün buraya geri dönüp babanla yüzleşmeye karar verirsen o zaman da yanında olacağız.”

“Peki.”

“Bir daha asla dönmemeye karar verirsen de yanında olacağız.”

“Sürekli *biz* dediğinin farkında mısın?”

“Öyle mi diyorum?” dedim gülümseyerek, sıcak çikolatamdan bir yudum içtim.

“Evet. Tanışalı daha birkaç ay olduğunu biliyorum ama seni çok özleyeceğim, Meg.”

“Ben de senin için dua edeceğim, arkadaşım. Sorun olur mu?”

Duke şaşırmışa benziyordu ama başını iki yana salladı. “Olmaz herhalde?”

“Bütün dualarım, Tanrı’nın seni olman için yarattığı kişiyi keşfetmen yönünde olacak.”

Köpük bardağını havaya kaldırdı. “Şerefe, Hennessey.”

*

Herhangi bir kiliseye düzenli olarak gitme konusunda hâlâ

kararsız olduğumdan, her salı öğleden sonra Betty'nin kart oyunlarına katılmaya başlamıştım, hem böylelikle onu daha sık görebiliyordum. Şu kadarını söyleyeyim, Betty ve arkadaşlarının Uno oyununda hiç şakası yoktu. Biliyorum. Ben de şaşırmıştım. Huzurevlerinde briç oynuyorlar sanıyordum. Ya da en azından euchre*. Ama Betty, rengârenk kartları takip etmenin daha kolay olduğunu ve uyanık kalmalarını sağladığını söylemişti. Benden daha iyi ruj süren seksen dokuz yaşındaki güneyli güzel Mabel tarafından büyük bir hezimete uğratıldıktan sonra Betty beni kendi dairesinde çay içmeye davet etti. İtiraf ediyorum, oraya gitmemin asıl sebebi de buydu zaten. Sanırım o da bunu bildiğinden beni davet ediyordu. Betty'yle anlaşmak kolaydı. Çok tatlı, çok esprili ve de çok zeki bir kadındı. Ya da ben hiçbir şey gizleyemiyordum. Söylediğine göre babam da hiçbir duygusunu gizleyemezmiş... Açıkçası bunu duymak kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Hayır, biraz değil, çok daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Marquette'e Andrew hakkında bilgi edinmeye gelmemiştim. Kendime, onu merak etmediğimi söyleyip duruyordum. Ama Betty'nin anlattıkları sayesinde, benim şimdi olduğum yaştan çok da büyük olmayan bir yaşta bu dünyadan göçüp giden o genç adamın hayatını öğrenme arzusu duymaya başlamıştım.

“Belirli bir tipten hoşlanırdı,” dedi Betty, Darjeeling çayından bir yudum alıp sırtıttı. “Minyon, koyu saçlı güzellere hiç dayanamadığından onunla dalga geçer dururduk.”

Ben de sırtarak fıstık ezmeli kurabiyemden bir ısırık al-

* Bir tür iskambil oyunu. – çn.

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

dım. “Hiç şaşırmam. Annem o zamanlar uzun, siyah saçları olan ufak tefek bir kızmış. Fotoğraflarını gördüm. Babam onu gördüğünde küçük dilini yutmuş olmalı.”

Ebeveynimle ilgili pek çok şey canımı sıkırsa da Micah’ya âşık olduktan sonra onları daha iyi anlamaya başlamıştım.

“Kesinlikle. Görür görmez âşık olmuştur.”

“Öyle olmalı, Bayan Betty. Birlikte sadece bir iki gün geçirebilmişler.”

“Ne tuhaf, değil mi?” İçini çekti. “Aslında çok romantik. Yıldırım aşkı.” Yüzümdeki tiksinti ifadesini görünce kahkaha attı. “Sence öyle değil mi?”

“Pek sayılmaz. Belki. Hayal etmesi zor. Annem, tanıdığım en romantik olmayan kişidir. O çok... çok...” doğru kelimeyi aradım.

“Gerçekçi mi?”

“Katı,” dedim. “Soğukkanlı. Kuralcı.”

“Tahmin edebiliyorum. Şöyle düşün, Meg. Hayatında ilk defa kalbinin sesini dinliyorsun ve sonucunda kucağında bir bebekle yapayalnız kalıyorsun. Eminim her zaman öyle biri değildi. Olsaydı, şu anda bütün kurabiyelerimi yiyor olmazdın.” Sesi kızgın değildi, hatta bana iki kurabiye daha verdi. Bu seferkilerin üzerinde renkli draje şekerler vardı.

“Bunların geldiği yerde daha fazlası varmış gibi hissediyorum, Bayan Betty,” dedim.

Gözleri ıslıl ıslıl, kahkaha atarak bana zulasını gösterdi. “Devam et sen. Ben sadece eve giderken amcana da götürebileceğin kadar kaldığından emin olmak istedim.”

Kurabiyelerimi sessizce yiyerek Betty’nin söylediklerini düşündüm. Doğru olabilir miydi? Annem bir zamanlar, şım-

di olduğu kadar muhafazakâr biri olmayabilir miydi? Seçimleri –ve seçimlerinin sonuçları– onu bugün olduğu kişi haline getirmiş olabilir miydi?

Bu kulağa mantıklı geliyordu ki durum sahiden buysa anneme ikiyüzlü diyemezdim... Ancak tedbirli diyebilirdim.

“Belki eskiden öyle biri değildi,” diye kabul ettim. “Ama artık öyle. Ben doğduğumdan beri öyle.”

“Yakınlarda onunla konuştun mu?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece burada kalacağımı söyledim. Bunu pek iyi karşılamadı.”

“Hayal edebiliyorum,” dedi Betty nazikçe. “Kendini dışlanmış hissediyordur. Anneler evlatlarını çok severler. Evlatlarının yanlarından ayrılmasını hiç istemezler.”

“Beni yıllarca sizden sakladı. Bunun için ona kızmıyor musun?”

Betty çayından içmek üzereyken bardağını geri bıraktı. “Kızmıyorum. Ama biraz kırgınım. Hem kendim hem de James adına. Andrew büyüleyici biriydi ama çocukken başı beladan kurtulmazdı. Ciddi şeyler değildi –son olay hariç tabii– ama ağabeyle kardeş arasında büyük bir çekişme vardı. Bazen, sen büyürken James yanında olsaydı acısı daha kolay diner miydi diye düşünmeden edemiyorum. Ama,” dedi doğrularak, “böyle düşünmenin kimseye bir faydası yok. Olan oldu. Sen artık yanımızda olduğuna göre acılarımız şimdi dinebilir.”

“Sen benden daha bağışlayıcısın. Ben kırgınım,” diye itiraf ettim. Micah hariç, Betty, ebeveynlerime öfkeli olduğumu açık açık söylediğim tek kişiydi. James’le ilk tanıştığımızda yaptığım çıkıştan sonra bütün öfkemi kendime sak-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

lamaya özen gösteriyordum. Sanırım bu haftalık ziyaretleri bu kadar sevmemin bir sebebi de buydu. Betty'nin yanında kendim olabiliyordum.

“Bütün bunlar senin için hâlâ çok yeni, Meg. Ama eninde sonunda annenle konuşman gerekecek. Babanla da.”

“Öyle galiba.”

Betty çayından içti ve bana da kendi çayımı içmemi işaret etti. “Bu kadar gevezelik yeter. Şu arkandaki desteyi al da gel bakayım. Alıştırma yapmamız lazım. Mabel, Uno'da kazandığında hiç çekilmiyor.”

16

Micah

Babam serbest kalalı günler oluyordu ve ben hâlâ bekliyordum. Bekliyordum ama neyi beklediğimden emin değildim. Belki kötü bir şeyin olmasını. Belki önüne gelenin fotoğrafını kullanarak yalan yanlış haberler yapmayı bırakmasını. Belki babamın bana ulaşmasını. Belki annemin benim yanımda acı içinde kıvranmayı bırakmasını. Belki Brian'ın her sabah beni "kontrole" gelmeyi bırakmasını. Hiçbir şeyin çözümlendiği yoktu ve ben, bir şeylerin olmasını dilemekle asla olmamalarını ummak gibi boktan bir ikilemin arasında sıkışıp kalmıştım. Sonunda kiliseye gitmeye karar verdim.

Daha doğrusu baterime. Dünkü ayinin ardından bateri konser salonundaydı ama beleş atın dişine bakılmazdı. Taburemin tepesindeki tek sahne ışığını yakıp halı kaplı koridoru arşınladım. Saat henüz erken olmasına karşın kilisede kimse yoktu. Kilise ahalisi pazartesi günleri tatil yapardı. Telefonumu çıkarıp yüksek baslı bir müzik açtım ve kulak-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

lığımın sesini yükselttim. Sonra bir o kadar daha yükselttim. Bagetleri sımsıkı tutuyordum. Şarkı, piyano ve belli belirsiz duyulan bir bas davulla başlıyordu. Tam da şu anki duruma uygun bir şarkıydı. Şu anda kendimi her zamankinden daha çok baskı altında hissediyordum. Çok gerilmiştim. Sanki kendimi bırakmaya korkuyordum çünkü bir bırakırsam içimden ne çıkacağını hiç bilmiyordum. Beş yıl sonra ilk defa mırıldanarak şarkıya eşlik ettim. *Oysa ben asla şarkı söylemezdim.*

Çünkü içimde, göğsümde kaynayıp duran bir his vardı, ağzımı açarsam yıllardır içimde tuttuğum çığlık serbest kalacak ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Ama bunu bir başkası için yapmıyordum. Kendim için yapıyordum.

Şey. Belki biri için olabilirdi. Tanrı için. Belki de beni duymasına ihtiyacım vardı. Belki de nihayet konuşmaya hazırdım. Bağırmaya. Neyse ne. Aramızdaki anlaşmazlığı çözenin vakti gelmişti. Çünkü Tanrı'yı her zaman sevdiysem bile şu anda ondan pek hoşlanmıyordum.

Derken bir ışık daha yandı, başımı kaldırıp baktığımda James yüzünde kararlı bir ifadeyle sahneye doğru geliyordu. Gitarı elindeydi. Akustik gitarı da değildi üstelik. Elektrogitarıydı. Hiçbir şey demeden gitarını amfiye bağladı. Sonra önümde duran mikrofonu başıyla işaret etti. Açılış melodisini hemen tanıdım, tanır tanımaz da bütün soğukkanlılığımı yitirdim.

James şarkıyı söylemeye başladığında, bu ânı benim kadar onun da beklediğini fark ettim. Son birkaç haftayı ve olanları düşündüm. Ne yalan söyleyeyim, onun da buna ih-

tiyacı olduğunu bilmek bana iyi geldi. Yalnız olmadığımı bilmek bana iyi geldi.

Bu parça bateri ağırlıklıydı. Çalması epey zordu. Ritmi kaçırmamak için var gücümle çabalıyordum. Aynı anda hem sert hem de pervasızdı. James melodik ve öfkeli sesiyle nakarata girerken bana düşen kısmı fark ettim. Yükseliyor ve yükseliyorduk, James gırtlığını patlatıyordu, derken bağır-maya başladım. *Avazım çıktığı kadar* bağırıyordum.

"Boş ver gitsin!" diye bir daha, bir daha bağırıyordum.

Sözcükler boğazımı yakıyor, ses tellerimi yırtıyordu. Göğsümden kopup geliyorlardı. Harcadığım efordan omuz-larım titriyordu. Gözlerimden istemsizce yaşlar boşalıyordu ki nakarat bir daha geldi. Ve bir daha.

Defalarca bağırdım.

Şarkının sonuna doğru James yavaşladı. Bu kısmın yu-muşak olması gerekiyordu. Metal grubu Red'in icra ettiği orijinal versiyonunda sadece senfonik müzikler çalıyordu. Ama bizim versiyonumuzda son kısım bütünüyle James'e aitti. Onun acısına, onun melodilerine ve benim karmaşık davullarıma. Ben öfke denizinde boğulurken onun sesi çaresiz ve bitkindi.

Korkusuz olmaktan bahsediyordu. Değişmekten. Sonun-da vazgeçmekten ve hayata kaldığı yerden devam etmekten.

Ben öyle değildim. Ben suçlayıcıydım. Ben yorgun ve kırgındım. Kendimi geri çekiyordum. Artık bitmişti. Vazge-çiyordum. Babamdan. Kalbi kırık on üç yaşındaki halim-den. Her zaman sorumluluk sahibi olan kişi olmaktan.

Üzerlerini çiğneye çiğneye vazgeçiyordum.

Ben şarkının son nakaratını bağırıp dururken James ken-di versiyonunu dolu dolu söylüyordu. Ben boğuluyordum, o

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

yas tutuyordu. Şarkı bittiğinde geride sadece kulaklarımızda çınlayan bir sessizlik kalmıştı. İkimiz de başka şarkı çalmak istemedik.

Başka şarkıya ihtiyacımız yoktu. Bitmişti artık. Bu sondu. James gitarını yere bıraktı, ben de taburemden kalktım.

“Başardın,” dedi.

“Efendim?” Sesim güçlkle çıkmıştı. Boğazım yırtılmış gibiydi.

“Vazgeçtin.”

Kuşkuyla göğüs geçirdim. “Sanırım.” Boğazımı temizledim. Daha doğrusu temizlemeye çalıştım. “Burada olduğumu nereden bildin? Dur, tahmin edeyim. Brian mı söyledi?”

Dudaklarının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. “Hayır. İçime doğdu. Ama Brian sana nasıl destek olabileceğini anlamak için elinden geleni yapıyor. Annen de öyle. Gerçi sen bunu zaten biliyorsun.”

Ben başımla onaylarken o da sahnenin kenarını işaret etti. Bacaklarımızı sarkıtarak oturduk.

“Ben ebeveyn değilim, ebeveynlerimle de büyümedim, Betty dışında,” dedi. “Ama...” Bana göz ucuyla baktı. “Evladının acı çektiğine tanık olmak bu hayattaki en korkunç şey olsa gerek.”

“Ben acı çekmiyorum.”

“Peki.”

Ofladım. “Onlardan beni düzeltmelerini istemiyorum.”

“Elbette istemiyorsun.”

Ona ters ters baktım, o da bana tek kaşını kaldırarak karşılık verdi.

“*Elbette* kimsenin sana yardım etmesini istemiyorsun. Çünkü düzeltilemez olduğunu düşünüyorsun. Ama öyle ol-

masaydın bile, ki zaten *değilsin...*” Son kısmı üstüne basa basa söylemişti. “Hayatta yardım istemezdin. O yüzden şunu deneyelim. Ebeveynliğin benim alanım olmadığını zaten söyledik, hem sen de bir ebeveynin yardımını istemiyorsun zaten. Sen *bana* içini dök, ben de sana lanetli olup olmadığını dürüstçe söyleyeyim.”

“Kilisede kötü söz söyledin.”

James abartılı biçimde etrafına bakındı. “Ama hâlâ buradayız. Demek ki konuşmamızda bir sakınca yok.”

Dudaklarımın kenarları seğirdi ama gülümsememi bastırdım. “Beni görmeye gelmedi.” James başıyla bir kez onaylayınca anlatmaya devam ettim. “Kafam çok karışık çünkü aslında onunla hiçbir alakamın olmasını istemiyorum. İstemiyorum. O benim hayatımı mahvetti, annemle kız kardeşlerimi ortada bıraktı, sanırım nihayet bunun için ondan nefret etmeye başladım.

Ama hapisten çıkalı neredeyse bir hafta olmasına rağmen benimle konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Beni görmek için. Şimdi nasıl biri olduğumu bilmiyor bile. Neler yaptığımı bilmiyor. Dönüştüğüm kişiyi tanımıyor. Neredeyse altı yıl hapis yatmış bir insanın ilk işi evladını görmeye gitmek olmaz mı? Biz birbirimizin en iyi arkadaşıydık, James. Ben onun gibi olmak istiyordum ya. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Ama o beni aramadı bile.”

Son kelimedede sesim çatallaştı, James güçlükle yutkundu, âdemelması yukarı kalkıp indi.

“Vay canına,” dedi bir müddet sonra. “Sorunun bu olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Kızgın olduğumu sanıyordun.”

“İtiraf ediyorum, evet.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Kızgınlım,” diye kabul ettim. “Ama daha çok...”

“Kırgınsın.”

İçimi çektim. “Evet. Anneme anlatamam çünkü bunu duyarsa çok üzülür. Babamdan farklı olmamı istiyor, farklıyım da. Farklı olduğumu biliyorum. Onun kanı bozuk. O iğrenç, çıkarıcı, yalancı herifin teki. Ama ben de onun tam tersi değilim. Annem onun tam tersi olmamı istiyor. Öyle olmama *ihtiyaç duyuyor* ama olamam. Mükemmel değilim ve içimde hâlâ ondan parçalar var. Brian tanıdığım en iyi adam ama onun önceliği annem ve ikisinin çocukları. Ya beni onların yanına yaklaştırmazsa? Ya sen benim Meg için yeterince iyi olmadığımı karar verirsen? Aman Tanrım.” James’in yüzüne dikkatlice baktım, benimkinin bütün kanı çekilmişti, hissediyordum.

Ama James başını iki yana salladı. “Pekâlâ. Dur bakalım. Sana lanetli olmadığını söylemek için burada devreye girmem gerekiyor. Tam burada. Sen baban değilsin, onun hataları senin hataların değil.”

“Biliyorum ama...”

“Sırf onu görmek istiyorsun diye kimse seni ayıplayamaz. Micah, o senin baban. Drew’u bir dakika daha görebilmek için her şeyimi vermem mi sanıyorsun? Çocukken yüzüme bakmayan ve kazara hem kendini hem de sevgilimi öldüren adamı? On yıllardır yasını tuttuğum adamı? Sırf bir dakika için?” Kendini küçümsercesine güldü. “Ona sarılabilmek, onu sevdiğimi söyleyebilmek için.”

“Benim babam ölü değil ama. O hapisteydi. Bir sürü insanın hayatını mahvetti.”

James başıyla onayladı. “Evet. Korkunç şeyler yaptı.

Hem seni hak ettiğini de söylemiyorum. Çünkü hak etmiyor. Ama bunda senin hiçbir suçun yok.”

“Video hâlâ internette dönüyor.”

James, hangi videodan söz ettiğimi sormadı. Herkes biliyordu. “Evet, dönüyor. Ama sen artık o çocuk değilsin.”

“Onu affetmeye hazır değilim,” dedim.

“Bu konuda ne düşündüğümü zaten biliyorsun.”

“Ona vurabilirim.”

James güldü. “İki dakikam olsaydı Drew’u hayalarından tekmelerdim.”

“Pek de iyi bir papaz değilsin,” dedim.

“Ben de bunu söylüyorum ama nafile. Sanırım bedavaya çalışacak dua grubu şefi/gençlik papazı bulamıyorlar.”

“Dani’yle evlenecek misin?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“Yeğenimle çıkıyor musun?” diye karşılık verdi.

“O benden vazgeçmediği sürece.”

Sırıttı. “Aynen.”

Ayağa kalkıp eliyle etrafı işaret etti. “Benim buraları toparlamam lazım. Sen istersen benim eve git; Meg endişelenmiştir.”

“Burada olduğumu Brian’dan öğrendiğini söylemiştin.”

“Hayır, o söylemedi, demiştim. Ama Meg söyledi. Bisikletini görmüş.”

“Sonra da seni yolladı öyle mi?”

“O söyledi, ben kendim geldim. Biliyorum. Yeğenim kadar tatlı değilim ama o gitar çalamıyor.”

“Aslında çalışıyor olabilir. Hiç sormadım. Ama Ann Arbor’dayken gençler dua grubunda şarkı söylüyormuş.”

James olduğu yerde kalakaldı. “Gerçekten mi?”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Sakin ol, Papaz Efendi. Sana söyledim diye bana kızabilir. Henüz hazır değil.”

Ensesini kaşıdı. “İkilemde olduğunu fark ettim zaten.”

“Öyle mi?” Daha fazlasını söyleyip söylememekte kararsız kalmıştım ama bütün bu açığa dökülen duygular korumacı hissetmeme sebep oluyordu. “Bak, James. Meg sana ne kadar ikilemde görünüyorsa muhtemelen gerçekte onun yüz katı daha ikilemededir.”

James düşünceli görünüyordu ama yanıt vermedi.

“Ee, ne yapacaksın?”

Başımı salladım. “Hiçbir şey.”

“Babanı kendin arayabilirsin.”

“Sanmıyorum.”

James’in ifadesi kederliydi. “Belki seninle konuşmaktan korkuyordur. Senin onu reddetmenden.”

“Belki. Ama ben bu kadarına değerim. Onu kovalayan ben olmayacağım.”

“Haklısın. Senin için dua edebilir miyim?”

Şimdi dua etmekten bahsediyordu. Sıralardan birine oturup birlikte başlarımızı eğmekten bahsediyordu. Kapılara doğru gidip ilkinin açtım, yüzüm hâlâ James’e dönüktü. Güneş gözlüğümü takıp anahtarımı elime aldım. “Tabii,” dedim. “Teşekkürler.” Ve çıkıp gittim.

17

Meg

“Tamam ama İsa’nın kız arkadaşı var mıydı?”

“Şey, yoktu.”

“Mary Magdalene kim o zaman?”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Dan Brown’ın kitaplarını okudun, değil mi?”

Carolyn tam da on dört yaşında bir kızın yapacağı şekilde gözlerini devirdi. Ona bir Oreo verdim.

“Al bunu, bu saçma soru için barış hediyesi olsun.”

“Gençlik grubunda saçma sorular olmaz sanıyordum,” diye dudak büktü Maddy. Ona da bir Oreo verdim.

“Yok zaten,” deyip bir parmağımı kaldırdım. “Yüz kere cevap verdiklerim dışında.”

“Bizi daha bir aydır tanıyorsun,” diye hatırlattı Nicole, uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurarak. Bir an yüreğim cız etti, Vada’yı çok özlemiştim.

“O yüzden o soruya o kadar kez yanıt verdiğime inana-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

mıyorum ya zaten. Neyse, bugünkü konumuz o değil. Bugünkü konumuz, Yakup'un Mektupları. Benim en sevdiğim. İsa'nın kız arkadaşı yoktu ama bildiğim kadarıyla erkek kardeşi vardı. Düşünebiliyor musunuz?" dedim kızlara. Eski kanepelerin üzerine dizilmiş, yeni bir şeyler öğrenme hevesiyle beni dinliyorlardı. "Kardeşiniz Tanrı'nın oğlu! Eminim Hamursuz Bayramı yemekleri hep harika geçmiştir."

"Ben ağabeyime hiç katlanamıyorum," diye mırıldandı Maddy. Sırıttım.

"Başta Yakup da öyleydi. Hatta İsa çarmıha gerilene kadar onun Tanrı'nın oğlu olduğuna inanmadı bile. Sık sık Kuşkucu Tomas'tan bahsederiz ama Yakup, üvey kardeşi Yakup, onun en büyük kuşkucularından biriydi. O yüzden onun kitabına bayılıyorum. Sözünü hiç esirgemiyor. Pragmatik, doğrucu, açık sözlü. Kendi kanına inanmayan, onu inkâr eden biriyken erken dönem kilisesinin önde gelen liderlerinden biri oldu. O kadar gönülden inandı ki inancı yüzünden onu şehit etmelerine müsaade etti."

Notlarıma göz attım. "Yakup'la ilgili başka ne anlatabilirim? Ah!" En sevdiğim ve en eskimiş İncil'imi çıkardım. "Yakup Kitabı'nda 1:19'u açın. En sevdiğim pasajı okuyacağız. 'Sevgili kardeşlerim, şunu aklınızda tutun: Herkes dinlemekte çabuk, konuşmakta yavaş, öfkelenmekte de yavaş olsun.'"

İncil'imi pat diye kapattım. "Görüyor musunuz? Ne kadar güzel bir öğreti. 'Nasıl düzgün insan olunur' ilkesinin en temel açıklaması. Siz ne düşünüyorsunuz bakalım?"

"Ben öfkelenmekte hiç yavaş değilim," diye itiraf etti Nichole. "Annem kolay öfkелendiğimi söyler."

"Aynen," dedi Carolyn. "İnsanlar bazen çok aptal oluyor-

lar. Ben de onlara aptal olduklarını söylemeyi seviyorum.” Diğerleri de ona katıldılar.

Parmak kaldırdım. Tanrım, genç kızlara bayılıyordum. Acayip dürüst oluyorlardı. Hele bu dördü; Carolyn, Maddy, Nichole ve Becca, bu kızlar çok tatlıydı. Büyümüş de küçülmüş, hatta biraz da acımasızlardı ama bütün kalpleriyle seviyorlardı ve ben buna bayılıyordum. Hâlâ kiliseye düzenli olarak gitmiyordum ama gençlik grubunun bir haftasını bile atlamamıştım. Bu küçük grup beni çok mutlu ediyordu.

“Bir dakika. Tam da böyle yaparak sözümü kanıtlıyorsunuz. Yani benim ve Yakup’un sözünü. Cevap vermeyin, sadece düşünün. Hiç bütün ayrıntıları bilmeden birine kızdığınız oldu mu? Başlığı okuyup haberin linkine tıklamamak gibi bir şey bu. O haberi okumadan retweet ettiğinizi ya paylaştığınızı düşünün. Habere yorum yapıyorsunuz, başkası da gelip haberin içeriğini bilmeden sizin yorumunuzu okuyarak sinirleniyor. Bir de bakıyorsunuz, bir yabancıyla kavga etmeye hazır, öfkeli bir kalabalık birikmiş.”

Hiçbiri gözüme bakmıyordu. Harika. Demek ki sözlerim yerine ulaşmıştı.

“Peki ya *bunun yerine* dinlemekte çabuk olsak? Önce onları dinleyip tüm hikâyeyi öğrensek... Tabii onlar da anlatmak isterlerse?” Annem yanlışı orada yapmıştı. Babamla ilgili tüm hikâyeyi anlatmaya hazır değildi. İkisi de değildi.

“Konuşmakta yavaş olsak? Tesadüf eseri bir dedikodu duyduk diyelim, hemen telefonumuza sarılıp bunu bir başkasına söylemek yerine –şaşırtıcı, biliyorum ama– önce doğruluğunu kontrol etsek? Ya da bizi ilgilendirmediği için hiç buluşmasak? Çünkü seslerimizin gücünün farkındayız. Çünkü bir yalanı yaymanın sebep olabileceği zararları biliyoruz.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Ama ne önemi var ki, Meg? Biz yaymasak bile başka biri yayacak. Hakkında yalan söylenen kişiye yardım etmek için gerçeği öğrenmemiz gerekmez mi?”

Maddy’ye burukça gülümsedim. “Bizi bekçi ilan eden kim?”

“Tanrı.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Tanrı sana dedikoduların doğruluğunu kontrol etmeni mi söyledi?” Cevap vermeyince hafifçe üstüne gittim. “Yoksa kendi işine bakmanı mı söyledi?”

“Kendi işime bakmamı söyledi,” diye homurdandı belli belirsiz sırıtarak.

“‘Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir’ sözünü hiç duydunuz mu?”

Cehennem dememe şaşırarak başlarıyla onayladılar. Sınırle gözlerimi devirmedim. Onların bir suçu yoktu. Ama içlerinden biri beni şikâyet edecekti, bundan emindim. James bana, annelerden birinin, sevgilim olduğu ve bu sevgilinin adı Micah Allen olduğu için endişeli olduğunu söylemişti.

James de o anneye kendi işine bakmasını söylemişti.

Canım amcam.

“İşte o söz bu konuşmaya tam uyuyor. Niyetiniz iyi olabilir. İsa’yı seviyorsunuz ve İsa sizin yanınızda diye kendinizi haklı görüyor bile olabilirsiniz. Doğru, İsa yanınızda. Ama bu, başkalarının işine karışabileceğiniz anlamına gelmez. Ya da,” dedim yüzümü buruşturarak. “*Karışmak* doğru kelime olmadı. Her zaman, her zaman insanların haklarını savunmalısınız. İnsanları sevmelisiniz. Onlara elinizden geldiğince yardım etmelisiniz. Ama kimse sizden acı döngüsünü sürdürmenizi beklemiyor. Durun. Bekleyin. Soluklanın. Sonuçları tartın.

James, 'Konuşmayın,' ya da 'Sinirlenmeyin,' demedi. 'Konuşmakta ve sinirlenmekte *acele etmeyin*,' dedi. Farkı anlıyor musunuz?"

"Koyuver gitsin."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım ve bunca zamandır sessiz sessiz oturan Becca'ya, o lafı nereden duyduğunu sordum.

Omzunu silkti. "Bir tişörtün üzerinde görmüştüm sanırım."

"Tamamdır. Haftaya üzerinde bu lafın yazdığı, birbirinin aynı tişörtler yapacağız."

Bunun üzerine hepsi kulak kabarttı. Sekizinci sınıf öğrencilerinin sevdiği bir şey varsa o da tişört yapmaktı.

Kapı çaldı, gelen James'ti. Saate baktım. "Aa! Vaktimiz dolmuş."

Kızlar inleyince gülümsedim, bu tepkileri hoşuma gitmişti. Eşyalarımızı topladık, ben de İncilleri alıp sehpanın üzerine koydum, sonra en üsttekini aldım. "Becca! Bekle!"

James diğer kızları ailelerinin beklediği üst kattaki giriş salonuna çıkarırken ben elimdeki İncil'i Becca'ya uzattım. "Senin hiç İncil'in var mı?"

Başını iki yana salladı. Yerdeki kahve kutusunun içinden sarı fosforlu kalemi alıp az önce konuştuğumuz pasajın altını çizdim. Ardından kitabı Becca'ya verdim. "Artık senindir. Oku, not yaz, elinde tut. Ne yapmak istersen onu yap. İnsanlar seni hayal kırıklığına uğratacaklar. Kilise seni hayal kırıklığına uğratacak. *Ben* eninde sonunda seni hayal kırıklığına uğratacağım. Ama bu? Bu asla uğratmayacak. Tanrı uğratmayacak. Sen her şeyi ona anlat. En rezil, en sinir bozucu, en iğrenç şeyleri bile. O seni asla geri çevirmez. Anlaştık mı?"

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Becca utangaç bir ifadeyle gülümseyerek kitabı kolunun altına koydu. “Sahiden üzerine not yazabilir miyim?”

Başım la onayladım. “Yaptığımız en büyük hata, Tanrı’yı düzenli tutmaya çalışmaktır. Sonuçta kokarcaları da O yarattı. Tanrı düzensizliği umursamıyor. Aksine, düzensizliği güzel buluyor.”

Becca birdenbire boynuma atılınca ona sımsıkı sarıldım. “Hadi artık, annen seni kaçırdığımı düşünmeye başlamadan çık yukarı.”

Şaka yapmıyordum. Becca’nın annesi, bana Micah’yı soran kişiydi. Saç rengimin kalıcı mı yoksa tekrar boyanabilir mi olduğunu soran da oydu.

Ona *teknik olarak* boyayabileceğimi söylemiştim.

“Tık tık,” dedi amcam. Odayı toparlamayı bitirerek içeriye girmesi için ona gülümsedim.

“Bu seferki kim, patron?”

Gözlerini devirerek kanepeye oturdu. “Bayan Sanderson.”

Ben de karşısına oturdum. O sırada telefonum, gelen bir mesajla titredi. Mesaj Micah’dandı, otoparkta beklediğini söylüyordu. İçeriye gelmekten korkuyor değildi ama ona Becca’nın annesini anlattıktan sonra sessizleşmiş, bundan böyle beni otoparkta bekleyeceğini söylemişti.

Bu çok saçmaydı.

“Lisede okula yeni başlayacak olan birinci sınıf öğrencilerine güvenli cinsellik konferansı verilecekmiş, Bayan Sanderson da gençlik kulübünde cinsel riyazeti ne zaman konuşacağımızı öğrenmek istiyor.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. “Hiçbir zaman?”

“Meg.”

“James. Olmaz. Bunu yapamam.”

“Dini görüşü aktarmak zorundayız. Kızlar sana bayılıyorlar. Onlarla harika işler yapıyorsun.”

“James, ben ciddiym. Yapamam. Kiliselerin cinsel riyazeti tanımlama şeklinden nefret ediyorum. Hem sana karşı dürüst olacağım, son zamanlarda o konudaki görüşlerim değişmeye başladı.”

James arkasına yaslandı. “Benim *sana* cinsel riyazet konuşması yapmam gerekiyor mu?”

Onu duymazdan geldim. “Yapamam, James. En azından Bayan Sanderson’ın istediği şekilde yapamam. O kızlara ilişkilerinde iffet, bekâret ve masumiyetin tek taşıyıcıları olduklarını söylemek istemiyorum. Giydikleri kıyafetlerle ve bu kıyafetlerin çevrelerindeki erkekleri ya da kızları günaha sokmasıyla alakalı yorumda bulunmak istemiyorum.”

“Onlara ne anlatırdın peki? Varsayımsal olarak?”

Öyle bir ofladım ki kâküllerim havalandı. “Bedenlerinin, onları seven Tanrı tarafından onlara bahşedilen kıymetli bir armağan olduğunu ve o şekilde davranmaları gerektiğini söyledim. Ama bunu yaparken aldırılmış fetüs fotoğrafları, demode metaforlar ya da ayıplayıcı kelimeler kullanmazdım.”

“Peki ya sana evlilik dışı seksi sorarlarsa?” Ben sızlanınca elini kaldırdı. “Sormak zorundayım, Meg. Sana güveniyorum ama bunu soracaklar, o yüzden hazırlıklı olman lazım. Sana hayranlar, dolasıyla *senin* görüşünü öğrenmek isteyecekler.”

Yüzümün yandığını hissettim. “Demin dediğimi derdim. Bedenimin beni seven Tanrı’nın bana kıymetli bir armağanı

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

olduğunu ve o şekilde davrandığımı.” Boğazım düğümlendi, hemen devam edemedim. Bir müddet sonra çantamı alıp kalktım. “Bu armağanı, onlar için özel olan biriyle ne zaman paylaşacaklarına ve bu özel kişinin kim olacağına kendilerinin karar vermesi gerektiğini söyledim.”

Gideceğimi anlayan James ayağa kalktı. “Peki.”

“Yeterli mi?”

Bir an duraksadıktan sonra içini çekti. “Sanırım yeterli olmak zorunda.”

*

Micah’nın arabasının yanına vardığımda gözlerim yeniden yaşarıverdi. Akşamın bu saatinde hava serindi. Nefesim bulgulanmıştı ve titriyordum. Gerçi bunun asıl sebebi, az önce yaptığım konuşmaydı muhtemelen.

Micah arabadan inip kapımı açınca kendimi daha fazla tutamayarak ağlamaya başladım.

Micah şaşkınlık ve endişe içinde bana baktı. “Ne oldu?”

Aptalca olduğunu düşünerek başımı iki yana salladım. “Hiç. Her şey çok iyi gidiyordu. Ama sonra Bayan Sanderson...” Micah homurtuya benzer bir ses çıkardı. “James’e ne zaman cinsel riyazet konusunu anlatacağımızı sormuş. Amcama öyle bir şey yapmayacağımı söyledim ama bahsi bile bütün o iğrenç hisleri uyandırmaya yetti, of!” diye söyledim.

Micah rahatsız olmuş ve ne diyeceğini bilemez gibiydi. Bir süre sonra arabayı çalıştırdı. “Bu, burada konuşulacak konu değil. Önce buradan çıkalım.”

Ara ara burnumu çekmem dışında arabanın içi tamamen sessizdi. Micah beni eve bırakmak yerine kendi evine götürdü. Merdiveni çıktık ve kapıyı açtı. “Bana biraz müsade eder misin? Cash’i dışarı çıkarmam lazım.” İçeriye işaret etti. “Sen rahatına bak. Hemen dönerim.”

Kapıyı arkasından kapattı, hemen ardından onun ve Cash’in merdivenden inen ayak seslerini duydum. Küçük odada volta atmaya başladım. Micah son iki ayda buraya yeni eşyalar yerleştirmişti. Bir sehpa, iki de lamba. Kanepenin üzerine bir battaniye. Küçük bir düz ekran televizyon ve DVD oynatıcı. Köşedeki iki kişilik yatağı yapılıydı. Burası bana onu hatırlatıyordu. Düzenli, karmaşadan uzak, mis kokulu. Banyoya gidip yüzüme biraz su çaldım. Deodorantıyla diş fırçasına baktım. Öylesine dikkatimi çekmişlerdi.

Banyonun ışığını söndürüp kanepesinin köşesindeki her zamanki yerime oturdum. Ayakkabılarımı çıkarıp arkama yaslandım, tek yastığı alıp kucağıma koyduğum sırada kapı açıldı ve Micah’yla Cash içeriye girdi. Cash doğruca bana koştu, ben de burnumu başına sürterek ona agucuk gugucuk yaptım. Beni küçücük yaladıktan sonra ayaklarımın dibindeki kilimin üzerine kıvrıldı.

Micah lavaboya gidip iki bardak çıkardı. Sormadan iki bardağı da doldurdu ve getirip birini bana verdi. Minnettar bir şekilde sudan bir yudum içtikten sonra bardağı sehpaye, bir bardak altığının üzerine koydum. Çünkü Micah tam da ikinci el mağazasından aldığı mobilyalar lekelenmesin diye bardak altlığı kullanacak türden bir on dokuzluk delikanlıydı.

“Pekâlâ, şunu baştan alalım. Senden gençlik grubundaki

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

kızlarına cinsel riyazet konuşması yapmanı istiyorlar.” Micah’nın onlardan “kızlarım” diye bahsetmesi hoşuma gitmişti. Çünkü öyleydiler.

“Aynen. Ben de James’e bunu yapmayacağımı söyledim. En azından Bayan Sanderson’ın istediği gibi geleneksel şekilde yapamam. Onlara cehennem azabı ve yalanmış Oreolardan bahsedemem.”

“Yalanmış ne?”

“Ya, bilirsin işte. ‘Bir Oreo’yu yalayıp bırakırsan/artık başkası ister mi onu?/evlenmeden önce seks yapmak da öyledir işte/müstakbel kocana varamadan mahvolursun’ meselesi.”

Micah doğruldu. “Sen ciddisin.”

“Kesinlikle. Bunu daha önce hiç duymadın mı?”

“Yoo. Ama ben sekizinci sınıfta kiliseye gitmeyi bıraktım. Belki kaçırmışımdır.”

“Aslında bunu bana annem söyledi. Seks konuşmamız buydu. Bir süre Oreo görmeye katlanamadım. Neyse ki atlattım artık. Hatta akşam aldım, kızlarla beraber yedik. Tabii tükürüksüz olanlardan.”

“Bu... Vay canına.”

Arkama yaslanıp ayaklarımı altına kıvırdım. “Anneme öyle anlatmışlar, onun annesine de öyle anlatmışlardır muhtemelen. Tasvip ettiğimden değil tabii. Aksine, döngüyü kırmaya çalışıyorum. Ama o konuda neredeyse hiçbir şey bilmezken nasıl olacak, hiç bilmiyorum.”

“O konuda derken...?”

Yüzümü buruşturdum. “Seks işte.”

“Anladım.” Bekledi. İç çekerek kucığımdaki yastıkla oynamaya başladım.

“Mesele şu ki ben kendimi bildim bileli onun yanlış olduğunu düşündüm. Şimdi bu zihniyeti değiştirmek çok zor.”

“Seksin mi yoksa evlilik dışı seksin mi?”

“Sorun da bu ya zaten,” dedim. “Hep seksin yanlış olduğunu düşünürdüm. Ama sonra zihnimde o ikisini birbiriyle bağdaştırdığımı fark ettim. Seks ve evlilik dışı seks. Daha üç ay öncesine kadar seks bile diyemiyor, *işi pişirmek* diyordum, Micah.”

Micah gülünce ben de dudaklarımın seğirdiğini hissettim.

“Vada bana, evde öğrenim gördüğün belli oluyor, derdi.”

“Duke da *mercimeği fırına vermek* diyor. Aynı şey sayılır.”

“Onu boşuna sevmiyorum.” Duraksadım, sonraki sözlerimi dikkatle seçtim. “Seninle öpüşmeyi seviyorum.”

“Ben de,” dedi Micah hemen. “Ama daha ileriye gitmek istemezsen anlarım. Hiç sorun değil. Seni beklerim.”

“Galiba sorunluyum ben,” diye fısıldadım. “Çünkü daha fazlasını istiyorum ama daha fazlasını yapmaktan korkuyorum. James’e, kızlara bedenlerinin Tanrı’nın bir armağanı olduğunu, dolayısıyla yaraşır şekilde korumaları gerektiğini ve yalnızca başkasıyla paylaşmaya hazır olduklarında paylaşmalarını açıklayacağımı söyledim.”

Micah usulca iç geçirdi. “İyi demişsin.”

“Ama kendi sözlerime inanmaya korkuyorum.”

Micah eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Sana bir şey söyleyeceğim ama beni, seni bekleyeceğimi söylediğimi aklından çıkarmadan dinle, tamam mı? Çünkü o konuda ciddiydim ama sana karşı dürüst olmak istiyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Tanrı seksi yarattığına göre güzel bir şey olmalı.”

“Tamam.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Hâlâ benimle misin?”

“Sanırım. Başka bir şey var mı?”

“Olması gerekiyor mu?”

“Hayır. Ama sen hiç seks yapmadın, değil mi?”

“Henüz yapmadım. Ama bir gün yapmak isterim. Hem de seninle. Hâlâ benimle misin?” diye kontrol etti.

Kalbim göğüs kafesimden kaçıp ağzımdan fırlamasın diye dudaklarımı birbirine bastırarak başımla onayladım.

“Evlilik öncesi seks yapmak isteyip istemediğimden emin değilim. Sorun şu ki benim annemle babam boşandı. Evliliğe yüzde yüz inanıyorum ama İncil’de anlatılan evlilikler yok artık, kaldı ki o zamanlar bile evlilik kadınlar için harika bir şey değilmiş. Evliliği bir varış çizgisi olarak görmek bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi.”

“Anlıyorum. Bak mesela, benim annemle babamın evliliği sahteymiş.”

“Sanırım ben evlilikten ziyade Tanrı’nın bana yazdığı kişiyi bekliyorum.”

Dudağımı ısırdım ama bu, kalbimin gözlerimden fışkırmasına engel olmadı.

Ah bu çocuk yok muydu...

“Bence o kişi sensin. Beklediğim sensin, Meg.”

Artık hüngür hüngür ağlıyordum. Micah gözyaşlarımı silip beni kendine doğru çekti. Boynuyla göğsünün arasındaki boşluğa kıvrılıp kalp atışlarını dinleyerek duygularımı dizginlemeye çalıştım.

“Sen de benim beklediğimsin.”

224

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

O yüzden bu buz gibi sonbahar akşamında yanımızda James'le beraber bu dövmecideydik. İçeriye girdiğimizde kasanın başındaki kız önce bana gülümsedi. "Micah! Sonunda hazırsın demek?"

Meg dönüp bana baktı. "Neye hazırsın?"

Başımı iki yana sallayarak Meg'i işaret ettim. "Sadece destek amaçlı geldim."

Meg bana uzun uzun baktıktan sonra çantasından çizimini çıkardı. "Hafta başında Joshua'yla konuşmuştuk. Randevum var."

"Doğru ya! Meg! Benim adım Alex. Hoş geldin!" Alex, içinde onam formlarının yüklü olduğu bir tablet çıkardı. "Ben gidip Joshua'yı çağırayım, o sırada sen de formu doldurmaya başla. Bir kimlik belgesi alayım lütfen." Bana doğru dönüp bir tablet de benim önüme koydu. "Cesaretini toplarsan diye. Çizimin dosyada duruyor, Micah. Gün bugündür, arkadaşım."

Alex gidince Meg göğsümü dürttü. "N'oluyor?"

Dokunmadan tablete baktım. "On sekizime bastığımdan beri buraya defalarca geldim. Ama hiç cesaret edemedim."

"Micah! Hiç söylemedin. Ne dövmesi yaptıracaksın?"

"Pusula yaptırmak istemiştım. Hani şu karmaşık, eski görünüşlü olanlar var ya, onlardan. Ön kolumun iç kısmına."

"Acıdan mı korktun?"

Başımı iki yana salladım. "Ondan değil."

"Çizimi görebilir miyim?"

"Dur bakalım, Meg, yaptırmak istemiyorsa istemiyordur..." dedi James. Sonra bana dönüp, "Sonuçta bu işin dönüşü yok," diye hatırlattı.

Nedense bu söylediği beni sinirlendirdi. Gerçi sinir-

lenmekte haksız sayılmazdım. Ona, "Babalığın da dönüşü yok," diye yanıt vermek istedim ama sonra vazgeçtim, bunu duyması gereken kişi o değildi.

Onun yerine tableti alıp formu imzaladım çünkü Meg'le beraber kalıcı bir şey yapmak bana doğru geliyordu. Belki de hayatımda bir kez olsun bir şeye bağlanmamın vakti gelmişti.

Alt tarafı derim boyanacaktı ama bundan daha fazlasıymış gibi geliyordu.

Kısa bir süre sonra Joshua gelip Meg'in elini sıktı. "Seni yeniden gördüğüme sevindim. Hazır mısın?"

"Ne kadar hazır olunabilirse," dedi Meg yerinde zıplayarak. Sanki kanatlarını çoktan takmış gibiydi. Bu aslında onun kişiliğinin fiziksel görünümüydü. Kanatlarını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Mahremiyet amaçlı şu perdenin arkasına geçeceğiz," dedi Joshua, James'e bakarak. James de ona dik dik bakıyordu.

"Süper. James amca? Köşede bir kafe var," dedi Meg amcasını kışkırtarak. İçimden bir ses, Meg Joshua'yla beraber o perdenin arkasında olduğu sürece James'in bekleme salonunda oturacağını söylüyordu. Meg bana dönüp yanağını öptü. "Bir iki saate görüşürüz, Micah. İyi şanslar."

Birkaç dakika sonra benim dövmemi yapacak olan sanatçı, yani Ryder, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ön tarafa geldi. "Nihayet! Senden ümidi iyice kesmiştim."

"Şey, aslında kız arkadaşımın yanında geldim." İğnenin sesinin şimdiden duyulmaya başladığı perdenin arkasını işaret ettim. "Ama buraya kadar gelmişken..."

Ryder sırttı. "Tabii. Aslına bakarsan bir yıldır bu ânı

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

bekliyorum. Bu çizim bir harika.” Havaya kaldırdı. “Hadi yapalım.”

Yatar koltuğa oturdum, Ryder da kolçağı kaldırıp kolumu üzerine yerleştirdi. Yazdırılmış çizimin arkasındaki kâğıdı soydu, onayımı aldıktan sonra tenime dikkatlice yapıştırdı. “Geçen sefer konuştuğumuz sözleri de ekledim ama eklemeyen önce sana danışmam gerekirdi. Boyamaya geçmeden bir bak istersen?”

Baktım. Dövme, dirseğimin alt kısmını boydan boya kaplıyordu, *K* dirseğime yakinken *G* ise neredeyse bileğimin üzerindeydi. Tam ortasında, yıldız yağmurunu andıran sekiz ok vardı ve üzerlerinden geniş bir çember geçerek hepsini birbirine bağlıyordu. Orijinal çizimde çemberin üzerinde düzenli aralıklarla noktalar vardı. Tıpkı saat çarkına benziyordu. Ama ben o noktaların yerine, İbranice “Tanrı Bahşedicidir” anlamına gelen *Jehovah Jireh* sözünün küçük, belirgin harflerle yazılmasını istemiştim.

Ne olursa olsun, kim beni yüzüstü bırakırsa bıraksın, kendimi nerede bulursam bulayım, başıma ne iş gelirse gelsin, Tanrı bana bir çıkış yolu bahşedecekti.

O benim pusulamdı.

Yavaşça nefesimi verdim, tenimdeki görüntü karşısında boğazımın düğümlenmesine şaşırmışım. Hafifçe öksürerek başımla onayladım. “Harika olmuş.”

Ryder omzuma vurdu. Onunla tanışıklığımız eskiye dayanırdı. Aynı dönemde lisedeydik, gerçi ben birinci sınıftayken o mezun olmuştu. Kiliseye giderken gençlik grubumun lideriydi. O da giderken. Dövmemi ona yaptırmak istememin asıl sebebi buydu aslında. Beni en iyi onun anlayacağını biliyordum. Ve her nedense bu benim için çok kıymetliydi.

Her seferinde dövmeyi yaptırmadan gitmiş olsam bile.
O gün gitmeyecektim. İğneyi çalıştırdığını duyunca arkama yaslandım. O gün amacıma ulaşacaktım.

*

Ertesi hafta sonu Cadılar Bayramı'ydı. Normalde Cadılar Bayramı'nda dışarı çıkmazdım. Ama Emily yeni evinde parti veriyordu ve hepimizi davet etmişti. "Sadece kostümlü gelebilirsin, Micah," diye üstelemişti. "Geçen seferki gibi North Face kıyafetleriyle gelip 'Ben Koloradolu bir hipsterım' numarası çekebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Bir kere o gayet iyi bir kostümdü. Herkes anlamıştı, üstelik bedavaydı.

Neyse, bunun bir önemi yoktu. Meg hayatında hiç Cadılar Bayramı kutlamamıştı, bu nedenle Duke ve ben bunu doğru şekilde yapmaya karar vermiştik.

"Cadılar Bayramı'nda hiç kostüm giymediğine inanamıyorum," dedi Duke, kanepemde oturduğu yerden banyoda giyinen Meg'e doğru seslenerek. Duke'un üzerinde, turkuaz rengi saçlarına uymayan parlak mor bir takım elbise vardı ve siyah-beyaz renkli, sivri burun ayakkabılarını parlatıyordu.

"Ben üçüncü sınıftayken bizim kilise otoparkta araba mı şaka mı* etkinliği düzenlemişti. Ben de Kutsal Ruh'un meyvelerinden** biri olmuştum!" diye bağırdı Meg. O sırada gömleğimin düğmelerini ilikliyor ve kostümümün aca-

* Şeker mi şaka mı eğlencesinin arabalarla yapılan versiyonu. – çn.

** İncil'e göre, Kutsal Ruh'la uyum içinde yaşayan insanların ya da toplumların sahip olduğu dokuz niteliğe verilen isim. Bu nitelikler şunlardır: Sevgi, neşe, sükûnet, sabır, nezaket, iyilik, sadakat, yumuşak huyluluk ve irade. – yn.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

yıp uzun, acayip kalın kravatını çözmeye çalışıyordum ki Meg'in dediğini duyunca birdenbire durdum.

“Hangisi?”

“Kilise olayı mı bu?” Duke yüksek sesle fısıldadı. Sırtarak başımla onayladım.

“Üç hakkın var,” dedi Meg banyonun kapısını açarak. Duke uzun bir ıslık çaldı ama ben... Ben kıpırdamıyordum. Meg'i parıltılı, kısa, gümüş rengi püsküllü elbisesinin içinde görünce bütün kelimeleri unuttum. Meg, kadınların 1920'lerde yaptığı gibi dans ederek kendi etrafında döndü, o dönünce elbisesindeki kat kat parlak püsküller sallandı, sonra kalçasını öne çıkarıp eliyle kısa saçını kabarttı. Tepesinde süslü püslü bir tüy olan siyah bir saç bandı takıyordu ama bu, her nasılsa ona yakışmıştı.

Üzerindeki her şey ona yakışmıştı. Harika görünüyordu. Yanına gidip yüzünü avucumun içine aldım ve şarap kırmızısı dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

“Çok güzelsin.”

“Sen de öyle,” dedi göz kırparak, kollarımı sıktı. “Giyindiğinizde bu kadar yakışıklı olacağınızı kim bilebilirdi?”

Duke ayakkabılarını giyip kısa bir step dansı yaptı. “Bu ayakkabılara alışabilirim.”

“Rafting yaparken pek işine yaramazlar,” dedim.

Ağzının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. “Ama kendimi Gene Kelly gibi hissediyorum.”

“Kim?”

Meg'le Duke, bu kadar kültürsüz olmamın acısını paylaşır gibi birbirlerine bakarak gözlerini devirdiler. Ama sıkıntı etmedim. Duke, Meg'i elinden tutup kendi etrafında dön-

düdü, böylece püskülleri yine sallandı. Omuzlarını örten siyah tül parça sayesinde kanatları olduğu gibi görünüyordu.

O kanatlar tıpkı Meg gibiydiler: Tuhaf ve güçlü, narin ve cesur, uçuş uçuş ve sabit. Beni benden alıyorlardı.

“İrade?” dedim hızlıca.

“Hımm?” dedi Meg bana doğru dönerek. Duke onun omzunun üzerinden sırttı.

Gözlerimi devirip dalgınlıkla göğsümü sıvazladım. “Kutsal Ruh’un meyveleri. Bahse varım, sen iradeydin. Gerçi irade olmak için ne giyeceğini hayal edemedim.”

Meg güldü. “Ah. Evet. Doğru tahmin ettin. Annem bana devasa bir Süper Doktor oyununa benzeyen bir kostüm dikmişti ama hasta bendim ve tamamen giyiniktim. Üzerimde bir sürü ‘ayartıcı’ şey yazıyordu.” Ayartıcı derken tımak işareti yapmıştı. “Çikolata almak için yalan söylemek, çok fazla şeker yiyip dişlerimi fırçalamamak gibi. Korkunçtu. Elimde bir ikaz cihazı vardı ve kostümüme dokunmaya ya da bana şeker vermeye çalışan herkesi ikaz ediyordum. İnsanların çok hoşuna gitmişti.”

Duke’la ona bakakaldık. Sonunda Duke kendini kanepeye attı. “Siktir. Duyduklarımdan sonra beni ancak içki paklar. İyi ki orada değilmişim. Gerçi David duysa kesin bayılırdı.” Meg’e ağzımı oynatarak *babası* dedim, Meg de aynı şekilde *ha* dedi. Duke çantasını karıştırarak renksiz bir içecek şişesi ve bir tane de enerji içeceği çıkardı. “İsteyen var mı?”

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

Meg, “O ne?” diye sordu.

“Votka ve meyveli enerji içeceği.”

Meg omzunu silkince Duke ikisine de yarım bardak dol-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

durdu. Meg bir yudum içtikten sonra yüzünü buruşturdu. “Yakması normal mi?”

Duke kendi bardağını bir dikişte bitirdi. “Doğru yapıldıysa evet.”

Meg bardağını önündeki masanın üzerine koyup bana döndü. “Sen içki içmiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Bir kere içip denedim, bana göre değilmiş.”

“Micah kontrolünü kaybetmeyi sevmez,” dedi Duke, kendine bir bardak daha doldurarak. Bu sefer enerji içeceğinden çok votka koydu.

“A Tipi kişilik, unuttun mu?” dedim kendimi işaret ederek. Meg sırtıttı. “Bu da senin Kutsal Ruh meyven!”

“Normalde öyle ama bu elbise bana şu an aksini düşünüyor.”

Meg’in yüzü kızardı. “Sahi mi?”

“Sahi ya. Sırf bu yüzden bile ayık kalmalıyım.”

Meg kanepeye gelip yanıma oturdu, o kadar yakınımıydı ki dizlerimiz birbirine değiyordu. “O zaman ben de ayık kalacağım.”

Ama bunu istemediğini görebiliyordum. “Gerek yok,” diye ısrar ettim. “İçki içmek istiyorsan uslu duracağım. Ve ikinize de göz kulak olacağım.”

Alt dudağını ısırıldı.

“Seçim senin. Baskı yok.”

Meg içkisini alıp büyük bir yudum içti ve yüzünü buruşturdu. “Bundan daha güzel bir şey yok mu?”

“Maalesef!” dedi Duke. “Şerefe, Meg!”

“İradeye,” dedi Meg alayla, bardağını Duke’unkiyle tokuşturdu.

Sanırım bu yılki Cadılar Bayramı’nı sevecektim.

19

Meg

İtiraf etmeliydim ki bu, ben üçüncü sınıftayken düzenledikleri araba mı şeker mi etkinliğinden çok daha eğlenceliydi. Emily'den ya da amacının ne olduğundan hâlâ tam emin değildim ama o gece yollarımızın kesiştiği ender anlarda bana karşı gayet arkadaşça davranmıştı. Ancak evinin bodrum katı karanlıktı ve kafa karıştırıcı kostümler giyen insanlarla tıklım tıklım doluydu, dolayısıyla onu gözleyecek ya da rahatsız hissedecek vaktim olmamıştı.

Ayrıca Duke'un karışımı, başka içkiler de eklemesinin üzerine bayağı gelişmişti. Buna ek olarak Emily'nin ev arkadaşları, odanın bir köşesine milletin bütün gece yolunu aşındırdığı bir fiçı koymuşlardı. Arada sırada, farklı farklı kişilerin musluktan içki içme oyunu oynamasıyla o taraftan çığlık ve tezahürat sesleri yükseliyordu.

Bense, bütün davetlilerin tükürüklü ağızlarını aynı hır-davat eşyasına dayamalarını umursamamak ile oranın ya-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

kınından bile geçmek istemediğime emin olmak arasındaki boşlukta dolanıyordum.

Israr edilirse kendime *çakırkeyif* derdim çünkü yanlışlıkla önüme kırmızı meyveli punch dökmüştüm.

Bu partiden önce bilmediğim bir şey varsa o da Duke'un dans etmeyi ne kadar çok sevdiğiydi. Ve benim ona katılmayı ne kadar çok istediğim. Duke'un mutluluğu bulaşıcıydı ve bu umursamama hissi –yani belirli bir şekilde hareket etme ya da kendimi başkalarından koruma ihtiyacı duymama hissi– bambaşka bir şeydi. İsa bu yüzden mi şarap içiyordu? Mucizeler gerçekleştirmekle ve Sanhedrin'in saçmalıklarıyla uğraşmakla geçen uzun bir günün ardından biraz gevşemek için mi?

Eğer öyleyse onu çok iyi anlıyordum.

Bir yandan yüzümü yelliyor, bir yandan da adı Amelia ya da Amanda olan Cleopatra gibi giyinmiş kızla konuşuyordum. Kızı başarılı bulmuştum. Buradaki kostümlerin birçoğu (*buraya bir sıfat ekleyin*) (*ama seksi bir sıfat olsun*) iken, adı muhtemelen Amy olan kız, karakterinin geçmişini yansıtmayı seçmişti.

Ayrıca Cleopatra zaten seksi olduğundan, abartmasına gerek kalmamıştı.

“Dövmene bayıldım,” dedi sırtımdaki kanatlara dokunarak.

“Ben de çok seviyorum,” dedim.

“Elbisene de,” diye ekledi.

Hafifçe dans ettim. “Teşekkürler. Bir toga kadar havalı değil gerçi. Keşke bir çarşafım olsaydı.” Adı belki de Alexis olan kız başını yana eğince peruğu kaydı, uzanıp düzelttim. Kız içkisini bitirdi. “Ben gidip yenisini alacağım.”

“Görüşürüz,” dedim muhtemelen görüşmeyeceğimizi

bile bile. *Adı yoksa Annie miydi?* diye merak ettiğim kız, o gece konuştuğum dördüncü kızdı ve içkilerini bitirdikten sonra onları bir daha görmüyordum. Bir partide arkadaş edinmek, düşündüğümünden çok daha zordu. Birincisi, isimlerini unutup duruyordum ve/veya müzik yüzünden seslerini duyamıyordum. İkincisi, buradaki hiç kimse sınır tanıımıyordu. İçki içmeyen erkek arkadaşım dışında hiç kimse.

“Senin yanında kendilerini güvende hissediyorlar.” Müzik yüzünden sesini duyurabilmek için yaklaştığında, sıcak nefesi ensemden aşağıya bir ürpertinin yayılmasına sebep oldu.

Arkamı dönüp ona baktım. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Hafifçe geri çekilerek omzunu silkti. “Evet. Cana yakınsın ve gizli bir amacın yok.”

“Erkekler öyle değil ama. Benden uzak duruyorlar.”

Gülümsemesini gizlemek için çenesini sıvazladı.

Yanına yaklaşıp eline dokundum. “Kendinizden fazlasıyla memnun görünüyorsunuz, Micah Bey.”

Büyük, sıcacık parmaklarıyla benimkileri tuttu. “Ağzımdan tek kelime çıkmadı.”

Başımla onaylayarak sııttım. “Elbette. Senin yerine kaslı kolların konuştu, değil mi?”

Bir müddet kendiyle savaşıp gibi göründükten sonra güvensizlikte karar kıldı. “Yanımdan uzaklaşmamı ister misin? İstersen seni yalnız bırakabilirim.”

O daha lafını bitirmeden ben başımı iki yana sallamaya başlamıştım bile. “Lütfen gitme. *Ben* kendimi *senin* yanında güvende hissediyorum.”

Rahatlayarak alnıma bir öpücük kondurdu. “Güzel.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Ansızın biri beni kolumdan tutup çekti. “Bizim şarkımız çıktı, Hennessey!”

Duke’un muzipliğine güldükten sonra içkimden bir yudum alıp bardağımı Micah’ya verdim. “Hemen dönerim.”

Geçen hafta yatalak halde omzumun iyileşmesini beklerken Duke’u bir akşamüzeri benimle film maratonu yapmaya ikna etmiştim. Meğer The Killers grubunu çok severmiş, Tatil filminde Cameron Diaz “Mr. Brightside” eşliğinde kendinden geçmeye başladığında beni kanepeden kaldırmış ve birlikte oturma odasında deliler gibi dans etmiştik.

Gecenin geri kalanı boyunca omuzlarım güneşte yanmışçasına ağrıdıysa bile hiç pişman olmamıştım.

Duke beni yabancılardan oluşan kalabalığın ortasına götürüp kendi etrafımda döndürdü, kendisi de giriş müziği eşliğinde hoplayıp zıplıyordu. Şarkının sözlerini bağıyor, kafamızı sallıyor, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorduk. Nakarat gelince dans etmeyi bırakıp şarkıyı bağıra bağıra söylemeye başladık, şarkının sözleri bizim için yazılmışçasına içimizi döküyorduk. Duke beni kendi etrafımda döndürüp kendine doğru çekti, bir eli belimdeydi, diğeriyle elimi tutuyordu. Kaygısız yüzüne neşeye gülümseyerek baktım. Bu çocuk her zaman böyle hissetmeyi hak ediyordu. Derken aklına bir şey geldi, kalabalığın arasına dalarak Micah’yı tutup yanımıza çekti. Micah gülerek Duke’un koluna vurduysa da yanımızda kalıp bizimle dans etti. Bütün millet dans ediyor, şarkıyı bağıra bağıra söylüyor, ânı yaşıyorduk. Gülmekten yanaklarım sızlamaya başlamıştı. Şarkı bittiğinde üzülmedim desem yalan olurdu. Bir sonraki şarkı yavaştı ve hip-hop türündeydi, derken kızıl saçlı kızın biri Duke’a içki

uzattı, Duke da kızın omzunun üzerinden bana göz kırparak güzel kızıyla konuşmaya başladı.

Mutlu gözlerle bir süre onları izledikten sonra Micah'ya döndüm. Micah, "Duke beni dansa kaldırmaya gelince içkiyi masada bıraktım... Yenisini getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Gerek yok," dedim. "Bu gecelik midemi fazlasıyla doldurdum."

Benim arkam Micah'ya dönük, onun kolları benim omuzlarımda, kenarda durmuş Duke'un dans etmesini ve eğlenmesini seyrediyorduk. Yani öyle sayılırdı. Micah'nın bedenime bastırıldığı bedeninin fazlasıyla farkında olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Yavaş tempolu şarkı eşliğinde salınmaktan kendimi alıkoyamıyor, Micah'ya süründükçe kanımın kaynadığını hissediyordum. Aklım kanıştı ve biraz da sersemlemiştim ama beni sersemleten alkol müydü yoksa Micah mıydı bilemiyordum.

Sanırım Micah'ydı. Vay canına...

Derken koca yürekli biri Hozier'ın bir şarkısını açtı. Gözlerimi yummamla Micah'dan tarafa dönmem bir oldu. Bedenim beynimden bağımsız hareket ediyor gibiydi. Tamamen duygularımla hareket ediyordum. Bunu hissetmek istiyordum. Onu hissetmek istiyordum. Ben ona doğru hamle yapınca Micah arkasındaki duvara çarptı, soluğu kesildi. Ben başımı kaldırdığım anda o da kendi başını eğdi ve dudaklarımız buluştu. Bir an sonra birbirine değmeyen yerimiz kalmamıştı. Vücudumda gezinen elleri tenimi âdeta yakıyordu. Onun vücuduysa taş gibi sertti ve her bir yumuşak parçam onu daha fazla hissetmek istiyordu. Ansızın bizi çeviriverdi, şimdi sırtı duvara yaslı olan bendim. O beni öpüyor, bense

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

su yiyip bitiriyordum. Dizlerim iki yana açıldı ve Micah benim bacaklarımın arasına girerek kendini bana bastırdı. Kafamı öne doğru itince ağzımın içine inleyip hafifçe geri çekildi ve alnını alnıma dayayarak soluklandı.

“Meg.” Yutkundu, acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu.

“Biliyorum. Biliyorum. Çok ileri gittik.”

“Çok fazla bir şeyler olduğu kesin,” diye mırıldandı. Alt dudağını yalarken gözlerimi dilinden alamadım.

“Birazcık daha,” dedim ve parmaklarımı ensesindeki saçların arasına sokup onu kendime doğru çektim.

“Madem ısrar ediyorsun.”

*

Öpüşmemizden sonra içki içmemiştim, dolayısıyla Duke’u evine bırakmıştım. Onun yalpalaya tökezleye kapıya yürümesini izlerken tamamen ayıldığımı hissediyordum.

Yani ayılmış sayılırdım. Alkolün etkisi geçmişti ama hâlâ biraz Micah sarhoşuydum. Beni James’in evine götürürken elimi tutup kendi bacağının üstüne koydu. Garaj yoluna girip James’in kamyonetinin yanına park etti. Saat neredeyse gece yarısıydı ve verandanınki hariç bütün ışıklar sönmüktü.

“İçeri gelmek ister misin?”

Micah direksiyonun üzerinden ileriye doğru bakarak düşündü. “James’in bu saatte uyandırılmaktan hoşlanacağını sanmam.”

“Kendi giriş kapım var,” diye hatırlattım ona.

Micah derin bir nefes aldı, öylesine kararsız görünüyordu ki geri adım attım. “Gelmek zorunda değilsin. Biliyorum, saat çok geç oldu...”

“Sorun o değil,” diye lafımı kesti. “O *olmalı* ama değil.”
“Ah.”

Ağzının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. “Peki, tamam Geliyorum.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde step dansı yapıyordu.
“Geliyor musun?”

Anahtarı kontaktan çekti. “Geliyorum.”

Arabanın kapılarını çarpmamaya dikkat ettik. Evin etrafından dolanarak acele etmeden benim kapıma gittik. Sanki aşırı hevesli ya da suçlu görünmemeye çalışıyor gibiydik. En azından ben öyleydim. Kapımın kilidini açıp içeriye girdim ve ışığı yaktım. Yatak odamdaydık. Öyle *bam* diye. Yatağımın olduğu yerdeydik. Haydi bakalım.

Daha önce hiç aklıma gelmemiştii ama odamda sandalye yoktu. Ki bu, şu durumda hem iyi hem de kötüydü.

Boğazımı temizledim. “İşte benim odam.”

Konuştuğunda Micah’nın sesi biraz boğuktu. “Güzelmiş.”

“Benim çişim geldi. Sen...” Yatağı işaret ettim. “şey. Hemen dönerim.”

Banyoya koşup musluğu sonuna kadar açtım ve aynadaki yansımama baktım. Gözlerim iri iri açılmıştı ve vahşi bakıyorlardı, al al olmuş yanaklarım dışında tenim bembeyazdı, dahası boynumda atan nabzımı neredeyse görebiliyordum. Silkindim ve tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi özenle yıkadım. Yüzüme defalarca soğuk su çarptıktan sonra havluyla kuruladım. Dudaklarıma nemlendirici sürdüm, dudaklarımdan neden o kadar kuru olduğunu hatırlayınca bir tur daha kızardım.

Aynadaki yansımama, “Cesur ol,” diye fısıldadıktan sonra banyonun kapısını açtım. Yatağımın üzerinde oturan Micah

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

her an kaçmaya hazır gibiydi ama ayakkabılarıyla ceketini çıkarmıştı. Yani belki de değildi.

Ayakkabılarımı çıkarıp yanına oturdum ve ayaklarımı altına kıvırdım. Micah'nın elinde bir fotoğraf çerçevesi vardı.

"Vada bu mu?" Sesi alçaktı. James'in odası evin öbür ucundaydı, yani bizi duyabileceğini sanmıyordum ama yine de gizli saklı iş yapıyormuşuz gibi hissediyordum.

Başımınla onaylayarak tek tek gösterdim. "Vada. Yanındaki de erkek arkadaşı Luke. Bu benim zaten. Arkamızdakiler de Cullen ve Zack," dedim onların isimlerini tek nefeste söyleyerek. "Cullen'la Luke ikizler."

"Bunlar bahsettiğin peri kanatları mı?"

"Evet. Ann Arbor'da koca bir koleksiyonum var."

Micah parmağını kanatların üzerinde gezdirdikten sonra dönüp bana baktı. "Yeni kanatlarını daha çok sevdim."

Ben de parmağımı gömleğinin altında saklı pusulasının üzerinde gezdirdim. "Ben de."

Çerçeveyi komodinin üzerine geri koyup bir şey bekliyormuşçasına bacaklarını ovuşturdu. Beni bekliyordu. Her zaman olduğu gibi. Yanına yaklaşp yüzünü avuçlarıma içine aldım, ciğerlerimi havayla doldurdum. Parmaklarımı kaşlarının üzerinde gezdirip kaşlarını düzelttim ve sonra elmacık kemiklerinden dudaklarına kaydurdum. Başparmağımın ucuyla alt dudağını okşadıktan sonra uzanıp onu öptüm. Başta nazıktım, kendimi tutuyor, içimde kabaran hormonları dizginlemeye çalışıyordum.

Micah da beni öpmeye başladı, ellerini bacaklarının üzerinden kaldırmıyordu ama ben bu adamın tadını bir kere almıştım ve bu işte yalnız olmak istemiyordum. Dolayısıyla, fikrimi değiştirmeye kalmadan kucağına çıktım.

Ah, evet. İşte *buna* bayılıyordum. Micah beni itecek ya da çekecekmiş gibi kalçalarımı tuttu. Hangisini istediğini bildiğini sanmıyordum. Ben de bilmiyordum. Beni sıkıca tuttu, ben de saçlarını avuçlayıp kendimi ona bastırdım, *onu* tam *oramda* hissedince tiz bir çığlık atıverdim.

Micah donakaldı. Dudağını ısırarak, “Özür dilerim.” diye fısıldadım.

“Dileme. Ama en iyisi...” Beni nazikçe kucağından indirdi. Kasıklarımı saran sıcaklıkla kızararak bacaklarımı yenden altıma toplamaya çalıştım. Micah da benden iyi durumda görünmüyordu. Yanakları al al olmuştu ve heyecanının bütün kanıtlarını yiğitçe gizlemeye çalışıyordu. Gururlansam mı yoksa utansam mı bilemedim.

“Böyle olabileceğini hiç bilmezdim,” dedim elimle ikimizi işaret ederek. “Ne kadar kuvvetli bir hismiş. Değil mi?”

Alçak sesle güldü. “Kuvvetli demek az kalır.”

“Şey. Hep böyle midir?”

Başını iki yana salladı. “Bilmem. Çok deneyimim yok ama hep böyle olduğunu sanmam. Beni sen bu hale getiriyorsun.”

Bu sözlerini duyunca paniğe kapıldım. “Öyle mi?”

Micah bana bakmıyordu, kendi düşüncelerine dalmıştı. Parmaklarım ona dokunmak için can atıyordu ama dokunamadım. Bu, benim hatam mıydı? Onu fazla mı zorlamıştım?

Ansızın hayatım boyunca dinlediğim bütün gençlik grubu konuşmaları zaten karman çorman olan düşüncelerimin arasına sızıverdi. *Bedenini ört. Din kardeşlerinin gözlerini koru. Erkekleri baştan çıkarma. Bedenini koru. Müstakbel kocana sakla. Alkol içme; içersen ahlaksız hareketlerde bulunursun. Erkeklerle yalnız kalma. Erkekleri odana alma.*

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Bir erkekle yalnız kalırsan dik dur; yatay durmaktan kimseye hayır gelmez.

Öpüşmek sekse açılan kapıdır.

Ayağa fırladım. “Senden nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum, Micah. Çok ama çok özür dilerim. Hepsi benim suçum.”

Micah birden bana döndüğünde şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Ne?”

Yüzüne bakamayacak kadar utandığımdan gözlerimi yumdum. “Seni baştan çıkardım. Bu kısacık elbiseyle kıskırtıcı biçimde dans ettiğim yetmezmiş gibi bir de seni duvara itip öptüm, sonra da...”

Alçak bir sesle küfredince kızdığını düşünerek gözlerimi açtım. Ama o bana... anlayışlı gözlerle bakıyordu.

“Meg, otur lütfen.”

Ben oturur oturmaz vücudunu bana doğru çevirdi.

“Beni bu hale sen getiriyorsun derken ciddiymdim. Ama bunu, beni günah olan bir şeyi yapmaya ayartıyorsun anlamında söylemedim.”

“Ama o şeyleri yaptım, sen de karşılık *verdin*.”

Neşeyle gözlerini devirdi. “Evet. Elbette. Kendin olmakta çok iyisin. Ve ben, senden etkileniyorum. Ne giydiğinin, nasıl hareket ettiğinin ya da ne içtiğinin önemi yok. Ben her koşulda sana karşılık veririm.”

Ağlamak istiyordum. “Bizimkisi umutsuz vaka.”

“Nedenmiş? Bence tam tersi.”

“Seni günaha teşvik ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun. Sen beni kuytu köşede öpsen de öpmesen de günahkârım ben. O yaptığımız günaha girmek değildi, Meg. *Sevmekti*.”

Buna ne yanıt vereceğimi bilemedim.

Elimi tutup parmaklarımla oynamaya başlayınca bütün vücuduma bir elektrik dalgası yayıldı. “Aramızdaki bu duygu kötü bir şey değil, Meg.”

“Emin misin?”

Göğüs geçirerek koyu gözlerini gözlerime dikti. “Adım gibi eminim.”

“Ama İncil’de evlilik dışı seksin günah olduğu yazıyor.”

Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Seksten bahseden kim?” Etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. “Bu gece seks yapan oldu mu? Ben yapmadım.” Gözlerini iri iri açmış, masum masum bakıyordu, kendime engel olamayarak kıkırdadım.

“Ben de yapmadım.” Ciddileştim. “Ama yapasım geldi.”

Micah inleyerek kendini yatağıma attı. “Aptal Hozier.”

Bir kere daha kıkırdayarak yanına uzandım, yüzüm tavana dönüktü. “Hep onun suçu,” diye onayladım.

Micah dirseğinin üzerinde doğrulduğunda yüzünde ciddi ve yepyeni bir ifade vardı. “Aklıma bir fikir geldi ama kendini mecbur hissetmeni istemiyorum.”

Kolumla gözlerimi kapattım. “Eğer dışarı boşalma yöntemini söyleyeceksen hiç söyleme.”

Burnundan güldü. “Hayır, o değil.”

Parmaklarımı yanan yanaklarıma bastırdım. “Bunu söylediğime inanamıyorum. Affedersin. Sen ne diyecektin?”

“Bana güveniyor musun?”

Konuşurken sesim küçücük çıkmıştı ama ona güveniyordum. “Evet.”

“Sana, bir erkekle bir kızın arasında yaşananların seks yapmadan da harika olabileceğini göstermek istiyorum. Se-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

nin için bir şey yapmak istiyorum. Tabii bana güveniyorsan. Sana dokunmak istiyorum.”

Kalbim durdu. En az on saniye kadar atmadığına yemin edebilirdim. Nefes alamadım. Kıpırdayamadım. Ama içeride zihnim ekstra mesai yapıyordu. Bunu yapabilir miydim? Bana dokunmasına izin verebilir miydim?

Gözlerindeki şefkat dolu bakışı görmemek için gözlerimi yumdum. Düşünmem gerekiyordu.

Sorun şu ki İncil’de bununla ilgili kurallar yoktu. Seks için vardı ama dokunmak için yoktu. Ya da belki de vardı ama detaylı anlatılmıyordu. Ama benim detaylara ihtiyacım vardı. Belki de anlatılanların genelinden dokunmanın yasak olduğunu çıkarmamız gerekiyordu. Micah’dan Önce böyle şeyleri hiç dert etmezdim ama şimdi mantığa pek bir merak salmışım. Bir adamla bir kadın evlenmeden birbirlerine dokunabilirler miydi?

Cevap muhtemelen hayırdı. Değil mi? Ama İncil’de insanlar hiç tanımadıkları kişilerle evleniyorlardı, kadınlar basbayağı en yüksek teklifi verenlere satılıyordu ve Kral Süleyman’ın yedi yüz tane karısı vardı. Üç yüz tane de metresi. Eskilerin çözümü bu muydu yani? Evlenmeden seks yapamıyorsan, hepsiyle evlen!

Of. Her şey çok karışıktı. Beynimi kapatmak istiyordum. Bana anlatılan her şeyi unutup sadece yaşamak istiyordum. Bir kez olsun *içimden geldiği gibi* davranmak istiyordum. Neden yaptığımız her şeyin sonsuz sonuçları olmak zorundaydı? Bu nasıl bir saçmalıktı böyle?

Gözlerimi açmadan kararımı verdim. Micah’ya doğru eğilip parmaklarımla ensesini kavradım ve yumuşacık saçlarına dokundum. “Evet,” diye fısıldadım. Dudaklarına bir

öpücük kondurup oradaki tatlılığın tadını çıkardıktan sonra ona iyice sokuldum ve o gece zilyonuncu kez ona dudaklarımı araladım. Onu böyle öpmeyi seviyordum. Micah'ın heyecanına bakılacak olursa iyi de öpüşüyordum. Micah'ın elleri önceki gibi kalçalarımı kavrayıp sıktı. Bense diğer elimi gömleğinin altından kalbinin üzerine koydum. Benimki kadar hızlı attığını fark ettiğimde onu üzerime çektim. Uzunca bir süre orada öylece uzanarak öpüştük ve birbirimizi hissettik. Birbirimizin ağzını keşfettik. Bizimin tadına baktık, birbirimizi sevdik.

Onu sahiden seviyordum. Henüz ona söylemeye hazır olmayabilirdim. Daha birbirimizi birkaç aydır tanıyorken bunu itiraf etmek bana erken ve korkutucu geliyordu.

Ama bunu ona her nefeste, dilimin her darbesinde ve her fısıltıda gösterdim. O da bana gösterdi. Elbisemin üzerinden bana dokunan kendinden emin elleriyle. Üzerimdeki sert ve güçlü bedeniyle. Bu sefer *orama* hiç çekinmeden bastırılmış, her sürtünmesinde ikimizin de nefesinin kesilmesine sebep olmuştu.

Nihayet parmakları elbisemin eteğine inip de bana izin ister gibi baktığında, elini tutup elbisemin altına soktum.

20

Micah

Meg'e âşıktım ve aşkımı en iyi bu şekilde gösterebilirdim.

Lütfen Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen; iyi olan, kutsal olan ve doğru olan her şeyin yüzü suyu hürmetine ona olan aşkımı *hissetmesine* izin ver.

21

Meg

*Kesik nefesler ve titreşen kirpiklerle başladı
İleri geri hareket eden kalçalar ve hızlı hızlı solumalarla
devam etti*

Sonra

Titremeler

Sallanmalar

Sarsılmalar

Nefesim kesildi

Şarkılar söyledim

Dualar ettim

Yıldızları, ateşi, yıldırımları gördüm

Gözümü açtım kapadım, parıltı yok oldu

Sonra

Dağılan parçalarım onun etrafında yeniden bir araya geldi

O

O

Sonsuza kadar o

KASIM

22

Micah

Son zamanlarda daha sık koşuyordum ama bu sefer sebebi babam değildi. Daha doğrusu, tek sebebi o değildi. Beni aramamış olmasına aptal gibi hâlâ içerliyordum. Ayrıca kız kardeşlerim, üzerinden haftalar geçmesine rağmen hâlâ bu lanet fiyaskoyu haber yapan internet sitelerinin linkini atıp duruyorlardı. Babam şartlı tahliye olalı bir ay oluyordu ve onun varlığını dahi unutmak için sabırsızlanıyordum.

Koşmamın, hatta bazen günde iki kere koşmanın sebebi Meg'di.

Bu hissin eninde sonunda geçeceğini düşünüyordum. Ama son çocuğumuz da üniversiteden mezun olduktan sonra ancak geçecek gibiydi. Öyle ki ultra maratonlarda koşup koşmamayı bile düşünmeye başlamıştım artık. Yüz elli kilometreyi koşmak ne kadar sürerdi?

Bu halim Duke'u acayip eğlendiriyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Meg mesaisine başlamadan önce bizim mağa-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

zaya uğramıştı. Üzerinde yüksek belli bir kot pantolon ve kısa bir kazak vardı, ayaklarına da yeni bir çift Columbia botu geçirmişti. Yani objektif olarak bakıldığında giyebileceği en seksi olmayan giysileri giymişti.

Ama ben gözlerimi ondan alamıyordum. Saçlarını başının tepesinde topuz yapmış, kâküllerini yüzünden geriye doğru çekmişti, böylece narin kulakları ortaya çıkmıştı ve ben o narin kulaklardan başka bir şeye odaklanamıyordum. O gün bir düzine küçük, parlak halka küpe takmıştı ve bu da beni çıldırtıyordu.

Görüldüğü üzere, bu durum sadelik savını tamamen çürütüyordu. Meg üzerine çuval giyse bile ben onda takıntı haline getireceğim bir şey bulurdum.

Öyle işte. Daimi bir azgınlık durumu içinde sıkışıp kalmıştım. O kadar ki *azgınlık* terimini kullanıyordum.

“Ben sana Vada’nın geleceğini söyledim mi?” diye sordu Meg, beni dalgınlığımdan sıyrarak.

“En iyi arkadaşın Vada mı geliyor?”

“Luke da! Şükran Günü için uçakla geliyorlar. James bizimle kalabileceklerini söyledi.”

“Tam olarak nereye inecekler?” diye sordum. En yakın büyük havaalanıyla aramızda saatler vardı.

“Green Bay’e.”

Tek kaşımı kaldırıncı Meg gözlerini kırıştırmaya başladı. Bunu yapmayı bildiğini bilmiyordum ama cidden bunda çok iyiydi.

“Micaaah,” dedi uzatarak.

Duke düzenlediği şişme mont askılığının arkasında kıs kıs güldü.

“Efendim, Meg?”

“İki hafta sonra Green Bay’e onları almaya gidebilir miyiz?” Ne zaman gelecekten bahsetse bir yanımda hâlâ sevinç nidaları atıyordu. Bu, bir iki hafta sonrası bile olsa. Demek istediğim, ben onun Noel hediyesini bile seçmiştim ama hislerimin karşılıklı olması güzeldi.

Kızmış gibi yaptım. Meg dudağını ısırarak o çok sevdiği, sözde huysuz kaşlarımın arasındaki çizgiyi düzeltti.

“Lütfen?” diye rica etti usulca.

Duke inledi. Bense çarpık bir şekilde gülümsedim. “İyi bakalım. Ama bana tam gününü söyle ki Dani’nin o gün bana mesai yazmadığından emin olayım.”

Meg parmak uçlarında yükselerek beni yanağımdan hızlıca öptü, kasanın arkasındaki saati görünce koşarak yan taraftaki işine gitti. Mağaza sessizdi ve tam bir dakika boyunca öyle kaldı.

“Mola vermek ister misin?” diye sordu Duke kibarca.

“Ben iyiyim,” diye çıktım.

“Kısa bir yürüyüşe çıkmak istersen yerine bakarım.”

“Sağ ol ama gerek yok.”

“Meg yeni kıkırdak küpesi mi takmış?” diye sordu, kulağının tepesini işaret ederek. “Tam şuraya? O küpeyi daha önce görmediğime yemin edebilirim.”

“Siktir git.”

Duke kahkaha atarak başını salladı. “Küpe fetişinden haberi var mı?”

“Fetiş filan değil.”

“Bir şey ama.”

“Senin turda olman gerekmiyor muydu?”

“Kar yüzünden iptal oldu.”

Dışarıdaki kupkuru sokağa baktım. “Ne karı?”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Duke askılıktan parlak turuncu bir şişme mont alıp sırtına geçirdi. “Bu akşamüzerinden itibaren şehri etkisi altına alması beklenen soğuk hava kütlesi sonucu yağacak olan şey. Hava durumunu izlemiyor musun?”

“Uyarı mesajı gelmedi.” Telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Hava durumu uyarılarını bildirim olarak ayarlamıştım. Arama kurtarma stajını bitirdikten sonraki anlaşmanın bir bölümü, her zaman hazır olmaktı ve o anlaşmanın bir bölümü de havanın nasıl olacağını her zaman bilmektir.

“Bir dakika. Haklısın. Hava durumu uyarısı yapılmış. Telefonumu sessize almıştım.” Dün gece. Annemle Brian, çocuklara bakmamı istemişlerdi ve Meg’le bütün gece mesajlaşıp durmuştuk.

Ayrıca tanımadığım bir numara aramış, bir de sesli mesaj bırakmıştı. Kasayı Duke’a bırakıp arka tarafa geçtim ve sesli mesajı dinledim. Ne söylendiğini anlamak için tam üç kere dinledim ve her seferinde farklı bir hisse kapıldım; önce öfkelen dim, sonra sinir oldum, sonra da meraklandım. Ön tarafa döndüğümde Duke hâlâ montları düzenliyordu. Yaklaşan kardan ötürü olsa gerek, sabahtan beri işler durgundu. Derken dışarıda lapa lapa kar yağmaya başladı.

“Bir sorun mu var?” Duke işini bırakmış, kuşkulu bakışlarla beni izliyordu.

Kendimi kasanın arkasındaki tabureye bıraktım. “Bilmem. Az önce çok tuhaf bir şey oldu. Yenilikçi bir Hristiyan gazetesinde yazan bir adamdan röportaj teklifi aldım.”

“Yenilikçi derken?”

“Babamın çöküşünün ardından kilisemizin bizi nasıl yüzüstü bıraktığı hakkında samimi bir röportaj yapmak istiyor gibiler. Hikâyenin bütün taraflarına söz hakkı vermekten

korkmuyorlar. Kiliselerin yozlaşmasından bahsettikleri belli ama aynı zamanda bize kendi yaşadıklarımızı anlatma fırsatı vermek istiyorlar.”

Duke hafif bir ıslık çaldı. “Bu iyi bir şey, değil mi?”

Bir elimle yüzümü ovaladım. “Bilmiyorum.”

“En azından arayıp konuşmaya değer, ha?”

“Olabilir. Beş dakika önce sorsan bu konuyu bir daha asla açmak istemediğimi söylerdim... Unutulup gitmesini istediğimi söylerdim.”

“Ama unutulup gitmiyor.”

“Aynen,” dedim sinirle inleyerek. “Yıllar oldu. Ne zaman, *artık bitti*, desem yeni bir raunt başlıyor.”

“Peki.”

“Ne diyorsun, düşünmeye değer mi?”

“Alt tarafı telefonda görüşeceksin. Hiçbir şeye söz vermiyorsun.”

“Hem böylece kendi hikâyemi anlatma fırsatım olur.”

“Aynen öyle. Hiçbir şey olmasa bile sen içini boşaltmış olursun. Micah,” dedi Duke. Sesi ciddiye. “Bu, ailenin ve senin, durumu kendi lehinize çevirmeniz için bir fırsat olabilir.”

“Ya da kötü bir fikirdir ve sadece bizimle dalga geçmeye çalışıyorlardır.”

Duke güldü. “Sormadan bilemezsin.”

Kapının üzerindeki zil çaldı ve içeriye bir müşteri girerek konuşmamızı sona erdirdi. Kar taneleri mağazanın vitrinine yapışırken bunca zaman sonra kendi hikâyemi anlatmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemedim.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

O akşamın ilerleyen saatlerinde Meg'le işten çıkmak üzereydik ki Duke arayıp, Emily'nin yeni erkek arkadaşının evinde olduğunu, evine arabayla dönemeyecek kadar sarhoş olduğunu söyledi. Duke aslında Emily'yi pek sevmezdi ama Emily'nin arkadaşlarının yaşı bizden büyüktü ve içki satın alabiliyorlardı. Normalde Duke'un içkiyle pek işi olmazdı. Ama son zamanlarda durum değişmişti. Anlaşılan evde işler gittikçe kötüleşiyordu.

Bizi çağırdığı yere vardığımızda, Duke dışarıda bekliyordu. Yolcu tarafındaki arka kapıyı açıp bira kokan nefesiyle oflayarak kendini koltuğa attı.

"Eve gitmek istediğinden emin misin?" diye sordum. Saat daha dokuz buçuktu. "Önce bir şeyler yiyelim mi?"

"Yok. Akşam yemeğimi demin kustum, sağ ol. Ben iyiyim. David'le Laura şehir dışındalar."

"Ah." İşte bu her şeyi açıklıyordu.

"Gitmeden önce eve misafir çağırmamın yasak olduğunu söyledi. Hatta lanet olası bir dadı kamerası aldı. Düzenli olarak bakacakmış."

Meg güldü ama bakışımı görünce sustu. "Bir dakika, sen ciddi misin?"

Duke onu duymazdan geldi. "'Misafir çağırmak yok, Duke. Kadın da, *erkek* de. Kesinlikle yasak.'"

"Siktir," diye mırıldandım sinyal verirken. Karşıdan gelen arabaların ışığında, Meg'in nutku tutulmuşa benziyordu.

Uzunca bir süre sessizlik olduktan sonra Meg boğazını temizledi. "Duke?" dedi usulcacık bir sesle.

Duke'un gözleri kapalıydı, başını arkaya yaslamıştı. "Efendim, canım?"

Meg huzursuzca dudaklarını birbirine bastırdı, sonra kol-

tukta dönüp Duke'a baktı. "Seni seviyorum. Biliyorsun, değil mi? Micah da seviyor. Sen olduğun şekilde yeterlisin "

"Hatta bazen fazlasın bile," dedim, şaka yaptığımı anlatsın diye dikiz aynasından ona gülümseyerek.

Duke dudaklarında küçük bir sırıtışla, "Biliyorum," dedi sessizce. "Ama buradan defolup gitmem lazım."

"Tanıdıklarım var, Duke," dedi Meg. "Umarım haddimi aşmıyorumdur ama hani can dostum Luke var ya? O da ikiz kardeşi de şu anda üniversitedeler. Noel'de eve gelecekler ama anne babaları var ya? Charlie'yle Iris? Evde bir sürü çocuk olmasına alıştıklarından şimdi kendilerini çok yalnız hissediyorlar. Bir süre Ann Arbor'da onlarla kalmaya çok sevinirler."

Duke gözlerini açarak doğruldu. "Sahiden mi?"

"Kesinlikle."

"Tamam ama şey, onlar da annen gibi mi? Eminler mi? Önce benimle tanışmak isteyebilirler çünkü..."

Meg başını sallayarak güldü. "Annemle uzaktan yakından alakaları yok. Hatta ikisi de onun tam tersi. Luke, en yakın arkadaşım Vada'yla çıkıyor ama ikizi Cullen'in dört yıllık bir erkek arkadaşı var. Son derece sevgi dolu ve açık fikirli bir aileler. Ayrıca Charlie eskiden İngiliz bir punk rock ikonuydu. Seksenlerde ya da doksanlarda olması lazım."

"Bahsettiğin kişi Charlie Greenly değil, değil mi?"

"Şey, ta kendisi?"

"Bad Apples'tan Charlie Greenly hani? Harbiden o Charlie Greenly mi? Dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Meg omzunu silkti. "Ben pek punk rock dinlemem ama..."

Duke öne doğru atılıp Meg'in yanağına sulu bir öpücük

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

...burdu. Karanlıkta bile gözlerinin yaşlarla parladığını gö-
biliyordum.

Meg'in elini sıktım. Duygulanmıştım. Meg bana gülüm-
... "Tamam," dedi. "Yarın onları ararım. Ama Noel'den
... gitmek istersen..."

"Yok. Önemli değil," dedi Duke. "Noel'den sonra en
... zaman. Buradan gitmeme sayılı günler kaldığını bil-
... bile o kadar iyi geldi ki anlatamam."

"Ben seni arabayla bırakırım," dedim. "Öncesinde git-
... gerekirse haberim olsun, tamam mı?"

Duke başıyla onayladı, sessizleşmişti. Birkaç dakika son-
... larının önüne çektim, o da arabadan inip karanlıkta evi-
... doğru yürüdü. Eve girip ışığı açmasını bekledikten sonra
... den yola koyuldum.

"Ee, şimdi ne yapıyoruz?"

"Bir şeyler yiyebiliriz," dedi Meg.

"Burrito Grill hâlâ açık sanırım."

...ledi. "Harika. Onların acılı sosuna bayılıyorum. Bizim
...daki Chela's'ınki kadar iyi değil ama hemen peşinden
... gelir."

41. Cadde'ye dönüp arabayı restorana doğru sürdüm.
... yağışı durmuştu, o yüzden burritolarımızı paket yap-
... tık. Otoparka park etmek yerine kampüsün arkasındaki
... tirmeden Big Bay Yolu'na çıkıp şehir dışına doğru sür-
... düm. Dakikalar sonra, sonu birkaç kabin ve bir göle çıkan
... toprak yola girdim. Bu yol neredeyse gölün kenarına ka-
... rı gidiyordu. Hava karanlıktı ama dolunay vardı, bulutlar
... ıldığından çarşaf gibi gölden yansıyan ay ışığı, her şeyi
... ymuşacık bir gümüşü renge boyuyordu.

"Telefon görüşmesi iyi geçti demiştin, değil mi?"

Molamda yanına uğrayıp muhabir olayını ona söylediğinden beri konuşma fırsatı bulamamıştık.

“Öyle sayılır. Gerçi tedbiri elden bırakmadığım gibi onlara herhangi bir garanti de vermedim. Önce ailemle konuşmam gerek.”

“Sence ne derler?”

Yavaşça nefes verdim. “Güzel soru. Annemle Brian’ın hoşuna gitmeyebilir. Bu olayın tamamen unutulmasını istiyorlar. Daha doğrusu istiyorlardı. Ama birkaç hafta önce annemle konuştuğumdan beri yumuşadı sanki? Belki artık beni anlayabiliyordur. Belki bunun kendim için yapmam gereken bir şey olduğunu anlar.”

“İnanılmaz cesurca bir hareket.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye homurdandım. “O zaman en iyisi vazgeçeyim.”

Koluma vurdu. “Ben sadece kitlelerin karşısına çıkmaktan bahsediyorum. Gerçeği ortaya çıkarabilmek için yabancıların karşısında kendini savunmasız bırakacaksın. Bu, her babayiğidin harcı değil.”

“Aynen. Kesinlikle vazgeçiyorum,” diye şaka yaptım.

“Seninle gelmemi ister misin?”

Ona uzun uzun baktım. “Sahiden gelir misin?”

“Yanımdayım, Micah. Ne olursa olsun.”

“Ya yine her şey boka sararsa ve insanlar internette beni yargılamaya başarlarsa?”

“Muhtemelen öyle olacak. Bundan kaçış yok. Savunmasız kişiler kendilerini, onları kendi çıkarları için bilerek yanlış anlayan insanlara açarlar.”

“Bu çok...”

“Alaycı mı?”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Ben *doğru* diyecektim.”

Parmağıyla beni işaret etti. “Bak işte *bu* alaycıydı. Geçen ~~ve~~ Luke, Vada’ya bir aşk şarkısı yazmıştı. Odasının mahremiyetinde, tamamen anonim olarak. Ama kardeşi şarkıyı duymuş ve güzel olduğunu düşünmüş. Güzeldi de! Dinleyince insan kendinden geçiriyordu. Neyse. Cullen, Luke’a iyilik yaptığını düşünerek şarkıyı podcastinde yayımladı. Ama şarkı viral oldu. Hem de bir gecede. İnanılmaz bir başarı yakaladı. Sonra birdenbire internette yüzlerce insan Luke’un şarkısına yorum yapmaya ve onu eleştirmeye başladı.”

“Kulağa korkunç geliyor.”

“Öyle sayılır. Yani o zaman sahiden böyleydi. Ama sonra Vada’yla Luke’u bir araya getirdi. Dahası, Luke’un şarkıları birlikte çalıştıkları barı kapanmaktan kurtardı ki Vada o bar sayesinde *Rolling Stone*’da staj yapma fırsatı buldu.”

“Gerçekten mi?”

Meg sorumu geçiştirdi. “Evet. Demem o ki korkunç bir durum olduğu doğru olsa bile o korkunç durumdan bir sürü güzellik doğdu. Senin için de aynısı olabilir. Doğru, kendin yorumlara açmış olacaksın ama ya senin gibi başkaları da varsa? Hatta bu sorumu geri alıyorum.” Başını iki yana salladı. “*Mutlaka* senin gibi başkaları da vardır. Son zamanlarda kilisenin yediği naneleri bir düşün! Kim bilir kaç papaz çocuğu bu hayattaki yerini bulmakta zorlanıyordur? Ailelerine olan sorumluluklarıyla, ailelerinin cemaatlerinin beklentileri arasında sıkışıp kalmışlardır? Yolsuzlukla başa çıkmaya çalışan çocuklardan bahsetmiyorum bile.”

“Bu çok ağır bir yük.”

“Neyse ki omuzların geniş. Taşıyabilirsin.”

“Belki,” dedim. “Düşüneceğim.”

"İyi." Meg radyoyu açtı, koltuğunu geriye yatırdı ve ayaklarını altına topladı. Yemeklerimizi yerken mırıldanarak radyoya eşlik etti. Hafif ama rahat konulardan konuştuk.

Derken birdenbire, "Zavallı Duke," dedi. "Sabah da kendimi kötü hisseder mi?"

"Muhtemelen ama hiç değilse bu sefer dört gözle beklediği olumlu bir şey var." Elini tutup sıktım. "Her birkaç ayda bir bu hale gelir. Genellikle babası ona ekstra boktan bir şey söyledikten sonra olur bu. Fazla içer, hastalanır, bir daha içmeyeceğine yemin eder, bir süre de içmez ama sonra yine başa sarar."

"Peki, sen ona hiç katılmaz mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Katılmam. Doğrusunu istersen nadiren partilere giderim. Gürültü sevmiyorum, ayrıca eninde sonunda biri beni *o papazın çocuğu* olarak tanır, o zaman da işler çığırından çıkar."

Meg başını hafifçe yana yatırdı. "Cadılar Bayramı partisinde seni tanıyan oldu mu? Emily'nin dışında tabii?"

Sırttım. "Hayır. Beni gördülerse bile güzeller güzeli kız arkadaşımın başka bir şeyi fark ettiklerini sanmıyorum."

Sevinçle yüzü aydınlandı. "Çok tatlısın. Ben kırmıya dikkat edemedim. Takım elbiseli Micah bambaşka bir seviyemiş. gözüm başka bir şey görmedi."

Kıs kıs güldüm ama yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Meg, burritosunun paketini buruştururken bana hülyah gözlerle baktı. "Profesyonel bir güreşçiyle çıktığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüp durdum."

"Bilemedin."

"Rekabetçi levrek balıkçısı."

"Alakası yok."

"Hokey oyuncusu."

Bir şey demedim.

Aleg ağır çekimde bana doğru döndü, gözleri fal taşı gibi
anıştı ve sevinçle bakıyordu. "Hokey mı oynuyorsun?"

"Sadece kulüp liginde. Aslına bakarsan haftaya yeniden
oynuyoruz."

"Hokey oynuyorsun."

"Daha başka şeyler de yapıyorum ama evet, teknik olarak
bir hokey oyuncusuyum."

Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Ben de eski artistik
patenciyim. Bu demek oluyor ki..."

"Sü."

"En sevdiğim romantik komedinin başrolleri gibiyiz..."

"Sakin söyleme."

"*The Cutting Edge*."

"Al işte."

Çığlık attı. "Ben ciddiym, Micah! O filmi binlerce kez
izledim. Şey, çoğunu izledim. Elbette annemde tekila sah-
nesi olmadığı çocuk dostu korsan bir versiyonu vardı..."

"Doğal olarak."

"Ama geçen sene o sahneyi Vada'yla izledim ve aman
tanrım!" İç geçirdi ve mutlu bir şekilde arkasına yaslandı.
"Küçükken hep bir hokey oyuncusuyla çıkmak istemiştım."

"Hayır, istemedin."

"İstedim! Yemin ederim, boğazıma iğne batsın ki!"

"O laf öyle değildi."

"Micah! Ciddi ol."

"Kusura bakma ama ciddi olmakta zorlanıyorum."

"Sihirli parmakları olan huysuz bir hokey oyuncusu" dedi kendi kendine.

Az kalsın kendi tükürüğümle boğulacaktım. "Pardon"

Bana doğru döndü, muhtemelen yüzü kızarmıştı ama ay ışığında göremiyordum. "Ağzımdan kaçtı."

"Kızmadım."

"Mesele şu ki Vada bazı kızların hiç, şey, öyle hissetmediklerini söylemişti. En azından birinin onlara dokunduğu ilk seferde. Şey, bazen alıştırma yapmak gerekirmiş. Senin parmaklarının sihirli olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" dedim ama kendimle aşırı gurur duyuyordum

"Ben de ona sihrin parmaklarıyla ilgili olmayabileceğini söyledim. Sihirli olan sensin. Ve benim. Bizim ilişkimiz sihirli."

Bu söylediği şeyi düşündüm. "Sanırım haklısın." Meg saçını kulağının arkasına itince küpeleri ortaya çıkararak parıldadı. Sertçe yutkundum.

"Düşünüyordum da..." dedi. "Başka bir şey deneyip aynı şekilde işe yarıyor mu diye bakabiliriz."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet," dedi usulca, dudağını ısırarak. "Ama bu sefer ben sana dokunmak istiyorum."

Nefesim kesildi, kalbim tekledi. "Emin misin? Bunu yapmaya mecbur değilsin."

Dudağını ısırmaya devam ederek başıyla onayladı. Yama sokuldu. "Bu koltuklar geriye yatıyor mu?"

23

Meg

Artıstık paten, babamla ortak noktamızdı. Babam derken, Andrew'dan bahsetmiyordum tabii. Declan'dan bahsediyordum. Şimdi düşününce, aslında çok tuhaftı çünkü hep bu yeteneğimin genetik olduğunu düşünmüştüm.

Ama ne yalan söyleyeyim, bu onu daha anlamlı kılıyordu. Declan, onun kızı olmadığımı bilmesine karşın bu önemli şeyi benimle paylaşmayı seçmişti. Bıraktığımda çok üzölmüş müydü acaba? Bende acısını hâlâ hissettiğim derin bir yara bırakmıştı.

Ama buz pateni pistinde olmak bana iyi geliyordu. Küçüklerle olmak, onlara dönmeyi, süzölmeyi ve buzun dümdüz yüzeyi üzerinde dans etmeyi öğretmek bana hiç ummadığım kadar iyi geliyordu.

Nitekim öğleden sonraki son dersimi bitirip de Declan'ın tribünde otururken görünce hemen bağırıp çağırmanımanın sebebi bu olmalıydı. Karnımla kalbim adeta yer değiştirmiş-

tı ama yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirerek ailelere beklediği yere doğru kaydım. Onlara cesaret verici sözler söyleyip bir sonraki dersin planlarını söyledim ve bir anıyla kızının pateninin bıçakları hakkında konuşup, onları bıçakların birkaç dolara bilendiği servis alanını gösterdim. Pateninin bıçaklarının bileneceği, küçük Cecelia'nın oturarak dönüşündeki koordinasyonunu kesinlikle geliştirecekti.

Nihayet, son öğrencim de gittikten ve büfe, tabelasını KAPALI'ya çevirdikten sonra babamın yanına oturup patenimin iplerini çözmeye koyuldum.

"Beni nasıl buldun?"

Babam eliyle işaret edince otomatikman ayağımı kaldırıp açık avucunun içine koydum. Usta parmaklarıyla ipleri bencecek çözüp diğer ayağımı istedi.

"Biraz zor oldu," dedi usulca. Gerçi bu devasa yerde en küçük sesler bile yankı yapıyordu. "Annen bir kafede çalıştığını söyledi. Ben de oradan başladım. Bir arkadaşınla tanıştım. Adı Duke'tu galiba? Mavi saçlı kibar çocuk hanı? Bana burada olduğunu söyledi. Tabii beni sorguya çektikten sonra."

"Duke'un babalarla arası pek iyi değildir."

Declan ciddiyetle başını salladı. İçimden bir ses, Duke'u anlayabildiğini söylüyordu.

"Eh, beni buldun."

"Mesajını aldım," dedi.

"Ben de onu merak ediyordum. Hiç cevap yazmadın."

"Çünkü sana söylemek istediklerimi mesajla söyleyemezdim. Gelip seninle yüz yüze konuşmam gerekiyordu. Ayrıca seni görmek, iyi olduğundan emin olmak istedim,"

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ay ekledi. "Görünüşe bakılırsa gayet iyisin. Seni yeniden
pateni yaparken görmek harika."

"Yarışmasam bile mi?"

"Yarışmasan bile," diye onayladı. "Aksini düşünmene
zehir olduysam özür dilerim. Sen mutluysan ben de mutlu-
yum. Baba olmak böyle bir şey."

"Baba," diye araya girdim. "Sen bana yıllardır babalık
uyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?"

Babam uzun uzun ofladı, bense sağlam botlarımı giydim
ve kan, ayak parmaklarıma yeniden hücum ederken hissetti-
ğim karıncalanma hissiyle onları oynattım. Çok tuhaftı ama
bu konuşma için fazlasıyla sakinim. Annemle konuşurken
e kadar sınırlanıyordum ki babamla da aynısı olacak san-
ıyordum. Oysa Declan'la alakalı hiçbir şey hiçbir zaman aşırı
dramatik olmamıştı. Ben küçükken baba kız ilişkimiz gayet
sade ama büyüdüğçe daha uysallaşmaya başlamıştım.

"Böyle düşündüğün için çok üzgünüm. Dışarıdan bakıl-
ışında belki olmam gerektiği şekilde yanında olamadım
ama içinde ben hep senin babandım."

Alaycı bir şekilde güldüm (ki bunda gittikçe daha iyi olu-
yordum. Vada görse benimle gurur duyardı) ve dönüp ona
aktım. "Peki, bunun bana bir yararı var mı?"

"Bana ihtiyacın olmadığını sanıyordum." Bir anlığına
sesini sıktı. O sırada gözlerinin altındaki morluklar, ya-
raklarındaki boşluklar çarpı gözüme. Belli ki kendine bak-
mıyordu.

"Çok boktan bir düşünceymiş."

Declan'ın gözleri irileşti, dudakları düz bir çizgi halini
aldı. Neredeyse eğlenmiş görünüyordu ama hemen sonra

yüzü yeniden pişmanlıkla asıldı. "Tamam," diyerek yınma-
yordu. "Haklısın. Az önce yanımda küfrettiğine inanamıy-
rum ama artık yetişkinsin."

"Eşcinsel mısın?" diye sordum cesaretimi kaybetmeden
"Eğer öyleysen sorun de..."

Declan yavaş, titrek bir nefes verip başıyla onayladı
"Ben... Evet, eşcinselim."

İkileme düşmüş bir halde lafını bitirmesini bekledim. Bir
yandan, sonunda gerçeği itiraf ettiği için onu tebrik etmek
istiyor, bir yandan da geri kalan her şey için onu tekmele-
mek istiyordum.

"Hep eşcinseldim," diye itiraf etti. "Ama benim ailemde
buna izin yoktu. Hatta..." dedi ellerini bacaklarına bastır-
arak. "Hatta eşcinsel olmak, olabileceğin en kötü şeydi. Katıl
olmak kadar kötüydü. Cinayeti affederlerdi de eşcinselliği
yine affetmezlerdi," diye şaka yaptı gönülsüzce.

"Annem biliyor mu?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Başından beri biliyordu. O be-
nim en iyi arkadaşımdı. Birbirimizin bütün sırlarını biliyor-
duk. Ama ailelerimizi ve kilisemizi de biliyorduk. En önem-
lisi, sırlarımız ortaya çıkarsa başımıza neler gelebileceğini
biliyorduk. O yüzden ona, onunla evlenmeyi ve seni kendi
evladım gibi büyütmeyi teklif ettim."

"Neden her şeyden vazgeçtin? Anlamıyorum. Önünüzde
kocaman bir hayat vardı."

Sırtışı alaycıydı. "Sahiden var mıydı? Annen on sekizin-
de bir yabancidan hamile kalmıştı. Öldüğünü öğrendiği bir
yabancidan. Ben muhafazakâr bir ailede eşcinsel bir çocuk-
tum. Kimseye âşık olamazdım. O zamanlar eşcinsel evliliği

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

yasaktı, yani bir erkeğe âşık olsam bile onunla evlenip yuva kuramazdım. O yüzden pek de fedakârlık yapıyormuşum gibi gelmemişti. Daha ziyade, zor durumda olan iki çocuğun duaları kabul olmuş gibiydi. Hayalini kurduğumuz mutluluk bu olmasa bile, mutlu olmamız için bir fırsat gibiydi.”

Başımı iki yana salladım. “Ama mutlu değildiniz,” dedim. “Beni inandıramazsın. Kendi gözlerimle gördüm. Herkes gördü. Yıllarca aynı evin içinde iki yabancı gibi yaşadınız. Benim yüzümden olduğunu düşündüm. Buz patenini bıraktım diye.”

Declan doğruldu. “Meg, hayır. Kesinlikle hayır. Seninle hiç alakası yok. Bıraktığında üzıldüm ama bunun tek sebebi artistik buz pateninin bizim olayımız olmasıydı. İkimizin ortak noktasıydı. Belki de tek ortak noktamızdı. Bıraktığında, bunu kilise yüzünden mi, annen yüzünden mi yoksa sahidten bırakmak istediğin için mi yaptığını bilemedim. Emin olamamak var ya? İşte bu canımı acayip sıktı. Annenle ben, kilisenin hayatımızı yönetmesine izin vermiştik. Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemiyordum. Ne olursa olsun, şansını denemeni istiyordum. Ama sen, olabilecek en mükemmel çocuktun. İsa’yı bütün kalbinle seviyor, gençler dua grubunda şarkı söylüyor, grubun düzenlediği gece ayinlerine katılıyordun. Ve annen seni mütevazı giydiriyordu...”

Meg, ilk kez regl olduğunda âdeta soluverdin.”

Aman Tanrım.

Yüzümdeki dehşet ifadesine güldü. “Affedersin ama gerçek bu. Daha on üç yaşındaydın ve birdenbire kapalı giyinmeye, paten sahasından ve erkeklerden uzak durmaya, evde öğrenimine ağırlık vermeye başladın, sanki... Bizim hata-

larımızı tekrarlıyor gibiydin. Seni öyle gördükçe içten içe mahvoluyordum.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?”

Dizseklerinin üzerine eğilip iki sıra tribünün arasında yüzünü buruşturarak vücudunu esnetti. “Bilmem. Sanırım bana düşmez diye düşündüm. Annen, sen onun izinden gitme diye kendince elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Aslında hiç sağlıklı değildi ama on yıllardır gerçek benliğimi saklayan ben mi ona akıl verecektim?”

“Sen de ona karışmamaya karar verdin, öyle mi? Dızgınları onun eline bırakıp ortadan kayboldun.”

“Bir kere denedim. Birkaç Noel önce. Annen bana büyük babaannenden gelen kartpostalı gösterdiğinde ona, çok geç olmadan onlarla tanışmana izin vermemiz gerektiğini söyledim. Betty vefat eder de sen sonradan öğrenirsen bir daha yüzümüze bakmayacağını söyledim.”

Onu onaylarcasına homurdandım. İçini çekti.

“Belli ki işe yaramış. Ama en iyi şekilde değil. O zaman annen kabul etmedi. Evlilik dışı hamile kaldığını öğrenmeni istemiyordu. Aşırı tepki gösterip onun yaptıklarını yapmandan korkuyordu.”

“Bu da senin sessiz kalmana yetti, öyle mi? Vay be,” dedim. “Bana hiç güvenmiyorsunuz, değil mi? Kusura bakma ama ben doğum kontrolünün ne olduğunu biliyorum. Belli ki annem bilmiyormuş.”

“Sus. Yeter bu kadar. Umarım kızgın olduğun için böyle saygısızca konuşuyorsundur. Çünkü annenin, senin şimdiki olduğun yaştan daha küçük bir yaşta yaşadıklarını fazla basite indirgiyorsun. Ayrıca hayır, o kadarı sessiz kalmama

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

yetmedi. Annen, onun geçmişini anlatırsak benim geçmişimi de anlatmak zorunda kalacağımızı söyledi ama ben buna hazır değildim. Bencillik ettim belki ama bak, burayı yine de buldun.”

“Benim yüzümden mi kendin yüzünden mi?” diye sordum.

“Hımm?” dedi kibarca.

“Kendin yüzünden mi hazır değildin, benim yüzümden mi?”

“İkisi de,” dedi. “Otuz altı senedir sefil bir heteroseksüel olarak yaşıyordum. Eşcinsel olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Ya da mutlu olmanın. Cinsel yönelimimi onaylamayabileceğin her gün, günde iki kere, aklımdan geçiyordu ki senin görüşün, benim için dünyanın genel toplamının görüşünden daha önemliydi.” Bana uzun uzun baktı, gözlüğünün ardındaki koyu kahverengi gözlerinde samimi bir ifade vardı. “Biyolojik kızım olmayabilirsin, Meg, ama sen benim kıızımsın. Gözlerini ilk açıp da doğruca ruhumun derinliklerine baktığın andan beri öylesin.”

“Tanıdığım ilk eşcinsel kişi sen değilsin, baba.”

“Ama ben, tanıdığın ilk eşcinsel babayım. Aradaki fark bu. Ya günün birinde seni biriyle tanıştırmak istersem? Ne hissedersin?”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Birkaç yıl önce bundan rahatsız olabilirdim. Ama belki de olmazdım. Gençlik grubunda ne öğrenmiş olursam olayım, senin öğretilerin benim için daha değerli. Hep öyleydi. Aynısı annem için de geçerli. Ebeveynim bana güvenip kendi gerçeklerini bana anlatsalardı ben de kendi gerçeğimi daha erken bulmaz mıydım?”

Başımı iki yana salladım. “Benim adıma karar verdiniz

ve maalesef yanlış karar verdiniz. Daha da kötüsü, bence bunu biliyordunuz. O kararların size kendinizi ne kadar kötü hissettirdiğini biliyordunuz; bir kenara bırakmak ya da vazgeçmek zorunda bırakıldığınızı her şeyi biliyordunuz ama yine de benim de aynını yapmama karar verdiniz. Bunun ne kadar acımasızca bir şey olduğunun farkında mısınız? Anlamak için on saat uzağa taşınmak zorunda kaldım!

Üstelik bunu, kendinizi korumak için yaptınız. Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Yıllardır ne acılar çektiğini düşünemiyorum bile. Onlarca yıldır ne zorluklar çektiğini hayal bile edemiyorum. Korkunç bir şey bu. Eğer sana, sevgime layık olmadığını hissettirdiysem çok ama çok özür dilerim, kesinlikle öyle bir şey yok. Ama baba... Declan..." Sesimdeki yakarışı duyabiliyordum ama ağlamadığım için kendimle gurur duydum. Sanki sürekli ağlıyor gibiydim. Ağlamaktan bıkmıştım. "Buna bir son vermek zorundasın. Hemen bugün. Eşcinsel olduğunu açıkla demiyorum, o senin bileceğin iş, ben ona karışamam. Ama artık bir yalanın içinde yaşamaya son vermelisin."

"Annen boşanma kâğıtlarını imzaladı. Artık evli değiliz."

Rahatlamamam gerekirdi ama rahatladım. Böyle bitmesini istemezdim ancak herkes için en doğrusu buydu. Gerçek olan tek şekli buydu.

"İyi olmuş," dedim.

"Şehir dışında bir ev tuttum. Dexter'in merkezinde. Kirası gayet makul, çok şirin bir ev."

"Peki."

"Ve... Biriyle tanıştım. İnternette buldum ama uzun süredir konuşuyoruz. O da benim gibi yeni boşanmış. Benimki

"Önceden daha yeni tabii. Her şeyi ağırdan alıyoruz. Bu bizim için de bir ilk."

Kıyıkla gülümsedim. "Bu harika bir haber, baba. Gerçekten."

Onun silki, başını bir o yana bir bu yana oynattı. "Bilmiyorum. Bakacağız." Öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı ve ellerini birleştirdi. Önceden alyansının yüzü yeri okşadı.

"Özür dilerim, Meg."

Ben de onun gibi oturdum. "Teşekkürler."

"Söylediğin her şey doğrudu. Bencillik ettim."

Başımı iki yana salladım. "Korkuyordun."

"Ama sen cesaret etmeye değersin."

Yüzümde çarpık bir gülümsemeyle, ona göz ucuyla bakarak. "Son zamanlarda ben de kendi cesaretimi geliştirmeye çalışıyorum. O kadar da kötü bir şey değilmiş." Önümüzdeki boş piste bakarken aklıma bir fikir geldi. "Şimdi ne yapalım?"

Declan neden bahsettiğimi anladı. "Çocuğumla biraz vakit geçirmeyi umuyordum. Otelde birkaç günlüğüne yer ayırtım. Programım bomboş."

"Harika. Hadi gidip sana bir çift paten bulalım."

*

"Kanatlarını göremedim..." dedi Declan, ilgisiz gibi görünmeye çalışarak. Yemeğe geldiğimiz aile lokantasında masa büyüklükteki menüyü inceliyordu. Burada Betty ve James'le buluşacaktık, Micah'yla Dani de gelecekti. Tanış-

ma olayı tek seferde aradan çıksın diye böyle bir karar vermiştik. Gerçi erkenciydik çünkü son zamanlardaki komplikasyonlara rağmen Declan hâlâ geç kalmayacak kadar babaydı. Lokanta gürültülüydü, takırtılıydı ve duvarlarında alışılmadık, eski moda bir çamurluk koleksiyonu vardı.

Gerçi şu anda o koleksiyonu göremiyordum çünkü babamla göz göze gelmemek için bakışlarımı menüden bile rek kaldırmıyorum. “Evde bıraktım. Daha doğrusu annemin evinde bıraktım.”

“Hepsini mi?”

“Evet.”

“Peki bu, ‘artık büyüdüm’ tarzı bir mesele mi, yoksa ‘canım yanıyor ve kanat görmeye katlanamıyorum’ tarzı bir mesele mi, yoksa ‘erkek arkadaşım kanatları sevmiyor, o yüzden bıraktım’ tarzı bir mesele mi?”

“Vaaaay.”

Tek kaşını kaldırdı ve dudaklarının kenarı, “Baba istiyordun, al sana baba, Meg” der gibi bir sırıtışla yukarıya kıvrıldı.

Ben de ona tek kaşımı kaldırarak bakıp menüyü *pat* diye kapattım. Şey, kafa karıştıracak kadar çok sayfası olduğundan menü daha ziyade *pat pat* diye kapandı ama olsun. “İlk ikisinin karışımı diyebilirim. Ama tersten. Başta çok üzgün ve kızgındım. Sonra artık kanat takamayacak kadar büyüdüğüme ve onları arkamda bırakma vaktinin geldiğine karar verdim. Erkek arkadaşım, *Micah*,” dedim adını bastıra bastıra söyleyerek, “kanatlarımı sadece fotoğraflarda gördü ve gayet doğal karşıladı.”

“Eh, artık takmamana üzüldüm ama seçim senin tabii.”

"Şey, sana bunu sırf artık on sekiz olduğumdan ve nasılsa çok baham olmadığından söylüyorum..." Ben ona göz kırptım, o da bana gözlerini devirdi. "Omzuma kanat dövme yaptırdım."

"Öyle mi?" Declan ifadesini bozmamaya çalıştı ama cevap bulmakta zorlanıyordu. "Ne zaman yaptırdın?"

"Bir ay önce filan."

"Dövmeler kalıcıdır."

"Hadi canım," dedim, "gerçekten mi?"

"İyi madem."

"Bu kadar mı?"

"Sana ev cezası vermemi mi bekliyorsun? Görebilir miyim?"

Kazağımın omzunu aşağıya indirdiğimde Declan'ın neşesi kesildi.

"Çok güzelmiş, Meg."

"Teşekkürler."

Başını iki yana salladı. "Annen, dövmeni ondan önce görünüp sana ev cezası vermediğimi öğrendiğinde beni çiğ çiğ diyecek." Bunu düşününce yüzünü buruşturdu. "Ama ben de hep dövme yaptırmak istemiştim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Tabii benimki ergen isyankârlığını yansıtacak bir şey olmazdı." Şaka yapıyordu ama yine ona ters ters baktım.

"Hiç de bile. İsyan etmek isteseydim sana dövme yaptırdığımı söylemezdim."

"Peki, annene söyledin mi?" diye sordu, buzlu çay bardağının üzerinde oluşan buğuya şekiller çizerek.

"Söyleyeyim de beni yargılasın, bana bir dövmeciye omuzlarımı açmanın zinaya yol açacağını mı söylesin? Ya

da gösterişin günah olduğunu? Ya da iğnelerden hepatit C bulaştığını?”

“Annen o kadar da kötü değil,” dedi ama bu söylediğine kendi bile inanmıyordu, o yüzden cevap verme gereği duymadım. Hem ona sormak istediğim başka bir şey vardı.

“Diğerleri gelmeden bir şey sormak istiyorum: Annem benden önce nasıl biriydi?”

“On yedi yaşındayken mi?”

Başım la onayladım.

“Etrafına neşe saçan bir kızdı. Korkusuzdu ve inanmazsın ama flörtözdü.”

Dudaklarım seğirdi. “Sahiden inanması güç.”

“Güzeldi ve iyiydi. Beni arkadaşı olmaya zorlamıştı, tıpkı senin zavallı Vada’ya yaptığın gibi.” Gözleri muzip bir ifadeyle bakıyordu. “Babana sırlıklam âşık olmuştu. Bu olayı, birbirlerini doğru düzgün tanımayan iki yabancıymış gibi anlatmak hoşuna gidiyordu... Aslında öyleydiler, onun anılarında hâlâ öyleler. Ama babanla tanıştığında içinde bir kıvılcım parladı. Beraber geçirdikleri hafta sonu yıllar boyunca, romantik anlamdaki hayali oldu. Belki de hâlâ öyle. Sonuçta onunla kıyaslayabileceği başka bir ilişki yaşamadı.”

Mendilimle oynadım, onu katlayıp yeniden çözdüm. “Seninle bu konuyu konuşmak gerçek dışı geliyor ama güzel de. Teşekkür ederim. Tanıştıklarında sen de yanlarında mıydın?”

Bakışları yumuşadı. “Yanlarındaydı. İki mıknatıs gibiydiler. Görür görmez birbirlerine çekilmişlerdi. Annen konser boyunca hayran bakışlarla babanı izlerken ben de onu izledim. Daha önce herhangi bir şeye o kadar dikkatli baktı-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Hiç görmemiştim. Konserden sonra baban, anneni bulup
anlattı. Gecenin sonunda dudakları birbirinden ay-
rıldı, hepimiz kusacak duruma gelmiştik. Andrew'la
ayrıldıktan sonra Amanda için geri dönüş yoktu. Birbirle-
rini çok uzakta oturmaları ve birbirlerini keşfetmek için
her hafta sonlarının olması her şeyi daha da heyecan-
landırmıştı. Annen ona her şeyini verdi ve bundan hiç
pişman olmadı."

Arabah kapıda görününce Declan kulağıma eğildi. "Bu
söyleni asla unutma, tamam mı? Annen Andrew'la yaşı-
yordan hiç pişman olmadı. Senden hiç pişman olmadı."

24

Micah

Meg'i Declan'la görmek bayağı bilgilendirici olmuştu. Bu onun, Yukarı Yarımada'ya gelip hayatlarımıza paldır küldür girmeden önce nasıl biri olduğunu kısa bir anlığına görmek gibiydi. Ben hep Meg'in, aklındakini söylemekten çekinmeyen biri olduğunu düşünürdüm ama şimdi bunun, yeni yeni kazandığı bir özellik olduğunu fark ediyordum. En azından ebeveynine karşı yeni kazanılmış bir özellikti. Anlattıklarından bunun sebebini anlayabiliyordum ama bu kadar kısa sürede bu denli gelişmesi beni hayretlere düşürüyordu.

Görünüşe bakılırsa Declan'ı da hayretlere düşürüyordu. Ama iyi anlamda. Meg'in üvey babasından ne beklediğimi bilmiyordum. Doğrusunu isterseniz çok bir şey beklediğim yoktu. Canını acıttığından mı yoksa karışık hisler içinde olduğundan mı bilmem, Meg ondan pek bahsetmezdi. Meğer babasının ortadan kaybolması onu sahiden de çok üzmüş,

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ama tanıdığım başka insanların aksine Meg affetmeye ve onüne bakmaya hazırdı.

Büyük oranda.

Aralarında, her şeyin hâlâ ne kadar yeni ve ham olduğunu gösteren örtük bir gerginlik vardı. Henüz hiçbir şey geçmiş değildi. Declan sabah güneşe dönmek için yola çıkmıştı ve Meg hâlâ annesiyle konuşmamıştı; yine de biraz da olsa huzur bulduğunu düşünüyordum.

“Çıkışta beraber yemek yiyelim mi?” diye sordum, onu işe bırakırken.

Meg başını iki yana salladı. “Kusura bakma ama olmaz. James amcam gençlik grubuyla alakalı konuşmak istediğini söyledi.”

“Tamam, sonra mesaj atarım.”

Dudaklarıma yıldırım hızında bir öpücük kondurup arabadan indiği gibi karda koşarak kafenin arka girişine gitti. Blokun etrafından dönüp arabayı halka açık otoparka park ettim. Mesaimin başlamasına daha yirmi dakika vardı. Tam telefonumu çıkarmıştım ki bir uyarı mesajı geldi.

Siktiiiiiiiiiir.

09.00 Pazartesi—Manistee, Michigan civarında yeni şartlı tahliye olmuş biri için kayıp ilanı verildi. Kaçmış olabileceğinden şüpheleniliyor. Gümüş alarm*. Adamın yakınları, Marquette County’de ikamet ediyorlar. Şartlı tahliye memuruyla olan gö-

* ABD’de kayıp kişilerin, bilhassa Alzheimer, bunama ya da benzeri diğer hastalığı olan yaşlıların yerlerinin hızlıca tespit edilebilmesi için bu kişiler hakkında bilgi yayımlayan bir kamu bilgilendirme sistemi. – çn.

rüşmesine gitmemiş. Araştırmalar sonucunda kendi rızasıyla kaçtığı ama başının dertte olabileceği düşünülüyor. Pictured Rocks Ulusal Göl Kıyısı ve yakınlarındaki arama kurtarma çalışmalarına katılacak gönüllüler aranıyor. Havaya dikkat. Sıcaklığın hızla düşmesi sonucu yoğun kar/sert rüzgâr bekleniyor. Arama kurtarmaya gelecek olanların köpekli olması tercih edilir.

Arabadan indiğim gibi mağazaya koşup içeri daldım. Duke bana korkmuş gözlerle bakıyordu ama neyse ki içerde yalnızdı çünkü tek diyebildiğim, “Hay sikeyim ya! O lanet herifin belasını sikeceğim!” oldu.

Titreyen elimle mağaza telefonunu alıp merkezi aradım Eğitim sorumlum Cliff, ilk çalışta açtı.

“Alo, ben Micah Allen.” Duke’un yanıma geldiğini duydum. Kendi telefonumu ona verdim.

“Micah. İşte olup olmadığını bilmiyor...”

“Babam, değil mi?”

“Evet.”

Dilimin ucuna gelen küfrü geri yuttum. “Orada olduğundan eminler mi?”

“Not bırakmış.”

“Lanet olsun.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Cliff. Cash ve ben artık hazırız. Hazırda başka kaç tane köpekli ekibin var?”

“Sadece sen varsın. Jake’le Daggett bir eğitim tatbikatı için Green Bay’e gittiler.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Başımı salladım. Bunu yapmak istemiyordum. “Bir saatte orada olurum. Eve uğrayıp eşyalarımı ve Cash’i almam lazım.”

Uzun sürmezdi. Bu gibi durumlar için acil durum çantam vardı. Ama ilk kez yalnız başıma gidecektim. Arayacağım kişi babam olduğundan sonu iyi mi biterdi, kötü mü biterdi bilemiyordum.

Muhtemelen ikisi de.

Telefonu kapatıp Duke’a döndüm. “Git sen,” dedi, Cliff’le konuşmamdan olanları anlamıştı. “Ben mağazayla ilgilenirim. Dani’yi ararım ama kar fırtınası yüzünden gelen giden olmaz zaten.”

“Teşekkürler, dostum.”

“Sahiden o muymuş?”

“Sahiden oymuş.”

Duke bana sıkıca sarıldı. “Git ve onun o değersiz kıcını kurtar.”

Yan tarafa bir bakış attım. “Pek vaktim yok...”

“Ben Meg’e haber veririm. Sen de oraya varınca mesaj atarsın. Bizi habersiz bırakma.”

*

Ben eve varana kadar yerler beyazlamaya başlamıştı bile. Yola koyulmadan önce Cash’i tuvalete çıkardığımda huzursuzdu. Merkezde evrak işlerini hallettikten sonra yeniden yola koyulup korucu istasyonuna kayıt yaptırmak için doğrudan Picture Rocks’a gittik. Biz oraya varana kadar yerde en az on santim kar birikmiş, babama giden bütün kolay yolları kapatmıştı. Ya da başka birine.

Ama önemli değildi. Cash bu işte en iyisiydi. İki hafta önce okulumuzu sınıf birincisi olarak bitirmiştik ve kendimizi kanıtlamaya dünden hazırдық. Cash'e ceketini ve kar kıyafetini giydirdim, buna donmuş çahlar yüzünden patilen yırtılmasın diye koruyucu patikler de dâhildi.

İkimiz için de yeterince erzak olduğundan emin olmak için çantamı üç kere kontrol ettikten sonra üzerimi giyindim. Yürürken hava aniden soğursa ya da bir yerde sıkışıp kalırsam terleyip ani donma yaşamak istemiyordum.

Biz yola düşmeden önce telefonum öttü.

MEG: Dikkatli ol. Benim için Cash'e sarıl. Dualarım sizinle!

MEG: Seni seviyorum.

MEG: Of. Bunu söylemeyecektim ama söylemek *zorunda* kaldım çünkü ya bir şey olursa ama HİÇBİR ŞEY olmayacak.

MEG: Kesinlikle sen de bana söylemek zorunda değilsin.

MEG: Yine çenem düştü.

Yüzüme öyle geniş bir gülümseme yayıldı ki yanaklarım sızladı. Eğilip Cash'e sarıldım, sonra Meg'e cevap yazdım.

MICAH: Yine çenen düştü.

MICAH: Ben de seni seviyorum. Gece ararım.

Sırılsıklam ve sefil bir halde geçirdiğim beş saatin ardından artık vazgeçmek üzereydim. Donuyordum ve acıkmıştım. Korucu Cade, nöbet değişimi için istasyona dönmüştü. Ona arkasından geleceğimi söylemiştim ama o gecelik ara vermeden önce Blue Dash yoluna bakmak istiyordum. Hava kararmaya başlamıştı, kar durduysa bile rüzgâr aynı sertlikte esmeye devam ediyordu. Blue Dash olsa olsa bir kilometre uzunluğunda bir patikaydı. Sorumluluklarımdan ve polisten kaçıyor olsaydım kesinlikle daha uzun ve karmaşık bir yer seçerdim.

Ama babam, şartlı tahliye memuruna önceden mektup göndermiş. Mektupta, unutulup gideceği sessiz sakin bir yer aradığını yazmış. Temelli olarak. Babamın akli dengesi pek yerinde değildi, bu durum soğuk havayla da birleşince doğru düşünemiyor olması kuvvetle muhtemeldi.

Hiçbir şey olmasa bile orayı sabah bakılacak yerler listemden çıkarabilirdim.

Ama yolun ilk çeyreğini tamamlamıştık ki Cash bir koku aldı. Onun peşi sıra patikadan ayrılıp birkaç yüz metre ilerindeki çalılığa vardığımda gözüme bir şey çarptı. Cash, tıpkı ona öğretildiği gibi havlayarak işaret etti, ben de eğilip yakından baktım. Siyah bir örgü bereydi bu. O kadar kar yağmasına rağmen bere kara gömülü olmadığına göre babama ait olmalıydı ama babamın başında olmaması endişe vericiydi.

Doğrudum ve etrafımda üç yüz altmış derece dönerek hangi tarafa gitmiş olabileceğine dair bir iz aradım. Gözlemini kısmıştım, nefesim dudaklarımdan arasından dumanlar

halinde çıkıyordu, Cash'inse tüyleri kabarmıştı. Birden kavgaya layınca hızla arkama döndüm ve dönmemele ensemden midede bir acı hissettim. Sonra her şey karardı.

*

Gözlerimi açtığımda etraf zifiri karanlıktı, bir an kör olduğumu sanarak paniğe kapıldım.

Cash inleyerek yüzümü yaladığında nihayet yukarıdan cansız bir ışık sızdığını gördüm. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Bir mağaradaydım.

Kafam, ortadan ikiye yarılmış gibi acıyordu ama inleyerek dirseğimin üzerinde doğruldum. Sonra onu gördüm. Babamı. İçin için yanan küçük bir ateşi yelliyordu. Berber görünüyordu. Onu kalabalığın arasında görsem hayatta bulunmazdım. Yaşlanmış, nasıl olduysa küçülmüştü. Çekmece âdeta. İçler acısı ateşinin başında çömelirken içine kaçmış gibiydi. Babam hiçbir zaman doğa insanı olmamıştı zaten.

"Ne yapıyorsun?" dedim boğuk bir sesle. "Hepimizin öldüreceksin. Burada hava deliği yok."

"Aa, uyanmış."

Ayağa kalkıp ateşten çıkan dumana gözlerimi kısıp baktım.

"Hava deliği nerede?" diye sordum kuru kuru öksürüklerle.

"Hemen başımızın tepesinde. Yapraklar ıslak olduğundan tüttü. Ateşi tutuşturana kadar canım çıktı."

Ensemi yokladım ve midem acı içinde çalkalanırken tıkin bir nefes aldım. Ağzıma dolan acı suyu yutarak tıkin indirdiğimde kan gördüm. Bir sürü kan. Midem yine tıkinlandı. Bu hiç hayra alamet değildi.

“Bana vurdun mu?” diye sordum inanamayarak.

“Kimsenin gelip beni bulmasını istemediğimi söylemiştim.”

“Belli ki federal hükümet, denetimlere gitmemek için bulduğun ‘beni duygularımla baş başa bırakın’ bahaneni uygun görmemiş.”

Gözlerini kısarak beni baştan ayağa süzdü. Yine bayılacakmış gibi olunca yutkundum, nefesim boğazımda tıkanıyordu. Beni tanıyabilir miydi?

“Denetimden kaçmıyorum, sadece rahat rahat ölmek istiyorum. Hem sen kimsin? Montunun üstünde *Arama Kurtarma* yazıyor. Hangi kurumdansın?”

“Beni sahiden tanımadın mı?”

Gittikçe büyüyen ateşin ışığında bana şaşkın şaşkın bak-
tım, rahatsız olduğu belliydi. Bu ânı hiç böyle hayal etmemiş-
tim. Kafam ortadan ikiye yarılmış gibi hissetmemin sebe-
binin babam olduğundan şüphelenmeye başladığımdan beri
her şey tepetaklak gidiyordu.

“Yıllardır hapisteydim, evlat,” diye söylendi.

“Evet. Biliyorum. Neredeyse altı yıldır. Beyzbol seçme-
lerimi kaçırdın.”

Kim olduğumu anlayınca kırçıl sakallı çenesi yukarı
kalktı.

“Micah?”

Başımı evet anlamında sallarken canım yanınca gözleri-
mi yumdum.

Uzun bir sessizlikten sonra babam başını iki yana salladı.
“İnanılır gibi değil. Onca insan dururken...” diye mırıldan-
dı. “Ben sadece yalnız kalmak istiyordum.” Dua eder gibi
mağaranın tavanına baktı. “Canıma yetmişti artık! Sonra

birdenbire, yıllardır kayıp olan oğlum beni kurtarmaya geliyor...”

Gözlerim kararmaya başlarken lafını kestim. Yine bayılmak üzereydim ama bu bencil puştun tek derdi başarısız m-tihar girişimiydi. “Birincisi, ben senin kayıp oğlun değilim. Ben hep buradaydım. Kayıp olan sendin.” Ona dikkatli baktığımda kolunu tuttuğunu gördüm. “Ne oldu sana?”

“Köpeğin beni pek sevmedi.”

İşte bu beni mutlu etmişti. Cash’in kulaklarını okşayarak, “Aferin oğlumaaa. Aferin benim oğluma,” dedim. Cash yine inleyerek yüzümü yaladı. Köpeklerin endişeli görünmesi mümkün müydü bilmiyorum ama o öyle görünüyordu. Evet. Durumumuz hiç iyi değildi. Karanlığa doğru gözlerimi kısarak toparlanmaya çalıştım ama gözlerimi her kırışımında beynim zonkluyordu. Tek yapmak istediğim yatıp uyumaktı.

Kahretsin, buraya gelmekle hata etmiştim.

“Sahiden sen olduğuna inanamıyorum. Ne kadar büyümüşsün.”

“Haliyle.”

“Boyun kaç?”

Ona ters ters baktım. Daha doğrusu bakmaya çalıştım. “Telefonum nerede? Buradan çıkmamız lazım. Saat kaç?”

“Kırdım. Bir kayaya fırlattım.”

Yavaşça babama doğru döndüm, başımdaki yaradan ötürü yavaşça döndüğümü sanıyor da olabilirdim. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Söyledim ya. Buraya ölmeye geldim. Kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Ona uzun uzun baktım. Ateşin yaydığı titrek ışık, yüzündeki çizgileri derinleştiriyordu.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Açlıktan ölmeyi mi planlıyorsun?”

Babam bir silah çıkardı. “O kadar beklemeye niyetim yok.”

Dişlerimi sıktım. “Eh, *artık* olmaz. Ben geldim. Hayatımı yeterince bok ettin zaten. Bir de gözümün önünde kendini vuramazsın.”

“O zaman gitmeni öneririm. Kendi ağzınla söyledin, kayıp olan sen değilsin. Sana ne oluyor?”

Başımın zonklamasıyla inerken ensemden aşağıya sıcak bir şeyin aktığını hissettim. “Sana laf anlatmaya çalışacak halim yok, baba. Buraya, seni hayatını yaşamaya ikna etmek için gelmedim. Seni bulup kurtarmaya geldim. Bırak da işimi yapayım.”

“Beni buldun. Artık gidebilirsin.” Sesi titredi, o anda aslında bunu yapacak cesareti olmadığını anladım. “Hapse geri dönemem, Micah.”

Arkama yaslandım. Kızgın, üzgün ve yorgundum. “Baba. Seni bu halde bırakamam.”

“Ben seni bıraktım.”

“Evet, bıraktın. Ama ben, sen değilim.”

“Arkayı dönüp gittin diye kimse seni suçlamaz. Annen bile.”

“Kesinlikle suçlar. Kontrolüm dâhilinde olmayan şeyler yüzünden ne suçlamalara maruz kaldığımı bilsen şaşardın.” Halime bakılacak olursa pazarlık yapacak vaktimiz yoktu. En iyisi direkt teklif sunmaktı. “Karar senin. Çok üşüyorum ve kanamam var, kan kaybından bayılıp kalırsam hipotermiden ölürüm muhtemelen. Eğer ölürsem senin yüzünden ölürüm. Kendini öldürmek mi istiyorsun? O zaman beni de öldürmen gerekecek.”

Sen atlarsan ben de atlarım. diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"Seni aramaya gelirler," dedi ama sesindeki kuşkuyu ben bile duyabiliyordum.

"Büyük ihtimalle," dedim. "Ama zamanında yetinebilecekler mi? Hava karardı, ayrıca Cash beni bırakıp bir yere gitmez. Lassie değil o." Duke beni bulabilirdi belki. Ama şu anda buraya mı geliyordu yoksa şarjımın bittiğini sandığından hâlâ işte miydi bilemezdim.

Benim şarjım asla bitmezdi.

Duke şu anda buraya geliyor *olmalıydı*.

"Buraya gelmeni ben istemedim."

Onu yumruklamak istiyordum ama gözlerimi açmak için yeterli güçüm bile yoktu. "Ona bakarsan ben de bütün bunların hiçbirini istemedim. Ama işte buradayız." *Lütfen, Tanrım, lütfen habamın beni bir kere daha hayal kurduğuma uğratmasına izin verme. Lütfen bizi buradan kurtar* "baba, ne diyorsun? Beni kurtaracak mısın yoksa ikimizi de öldürecek misin?"

25

Meg

Duke mesai bitimimde kafeye geldiğinde ters giden bir şeyler olduğunu hemen anladım çünkü yüzünde... tatsız bir ifade vardı.

“Ondan hâlâ haber almadın, değil mi?” diye sordu.

“Almadım. Ama saat daha erken. Yedi bile olmadı.”

Duke başını iki yana salladı. “Hava kararalı bir saatten fazla oldu. İçimde kötü bir his var.”

“Micah’nın dünya üzerindeki en sorumluluk sahibi insan olduğunu ve bize haber vermeyi asla bu kadar geçe bırakmayacağını düşünüyorsun, değil mi?”

Başıyla onayladı.

“Ben de,” dedim hızlıca. “Belki şarjı bitmiştir.”

“Çantasında yedek batarya var.”

“Belki babasını bulmuştur ve onu geri getirmesi düşünülen uzun sürüyordur.”

Duke kendini tabureye bıraktı. “Kaçta çıkacaksın?”

Maria elinde bir bezle arka taraftan gelip camdan dışarı baktı. "Şimdi çıkabilir. Bu karda pek gelen giden olmaz."

"Emin misin?" diye sordum. "Bana ihtiyacın varsa."

"Burada durmanın bir âlemi yok. Gidin hadı. James'e ya da Brian'a sorun. Belki onlar Micah'nın olduğu yere en yakın korucu istasyonu ile nasıl iletişime geçeceğimizi biliyorlardır. Micah muhtemelen oradadır."

Duke arabayı sürerken ben de görüşmeleri yaptım. Önce Micah'yı aradım ama doğruca sesli mesaja düştü. Sanki telefonunu kapatmış gibi. Oysa Micah bunu hiçbir koşulda yapmazdı. Sonra James'i aradım çünkü Brian'ın numarasını bilmiyordum, ayrıca evlerine giderek onları korkutmak istemiyordum. James, Brian'ı arayıp bana geri döneceğini söyledi. O sırada Duke ve ben Pictured Rocks'a gidiyorduk.

Micah'nın korucularla takılıyor olmasını ve paniklediğimiz için bizimle dalga geçmesini bütün kalbimle umuyordum. Ama...

Ama.

Dua etmeye başladım. Yakardım. Midem kasılıyordu. Duke'un beti benzi atmıştı, külüstür Subaru'sunu çamurlu yolda kaydırmamaya çalışırken direksiyondaki ellerinin boğumları bembeyaz kesilmişti.

Arabanın içi sessizdi. Micah'yı bir daha aradım. Cevap yoktu.

"Bunun için eğitim aldı," dedim. "Değil mi? Bu, onun eğitimi, öyle değil mi? Mağazada, turlarda filan tamam ama okulda da. Bu, onun işi."

"Evet."

"Onun yanında olsaydın ormanda bir gece geçirebilirdiniz, hiç sorun olmazdı."

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

‘Kesinlikle. Hem Micah formunun zirvesinde. Her ihtimalle karşı hazırlıklı ve tanıdığım en zeki adam.’

Yavaşça nefes verdim. ‘O zaman sorun yok. O iyi.’

‘Tabii yaralanmadıysa.’

‘Cash onun yanından asla ayrılmaz. Micah onu kurtardı. Cash de onu koruyacaktır.’

‘Doğru.’

‘Duke, iyi olduğuna inanmak *zorundayım*. O yüzden iyi olduğuna inanalım.’

Başıyla onayladı, ben de tam yeniden dua etmeye başlamıştım ki telefonum çaldı.

‘Alo?’

‘Duke’la sen yolda mısınız?’ diye sordu James.

‘Evet.’

‘Korucu, Micah’nın nöbet değişiminden sonra oraya hiç gitmediğini söyledi. Bir kilometrelik son bir yolu kontrol ediyormuş, ondan sonra gidecekmiş. Yani onu nerede arayacaklarını biliyorlar ama hava karardı. Başka bir korucuyla o bölgenin çevre güvenlik polisini çağıracaklar ama hava koşullarından dolayı gelmeleri uzun sürecektir. Beni hoparlöre alırmısınız?’

Telefonu kulağımdan indirip dediğini yaptım, James’in sesi arabanın içinde yankılandı. ‘Brian’la ben şimdi çıkıyoruz ama Duke?’

‘Efendim?’

‘Micah’nın yoldan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bulabilecek tek kişi sensin. Onu tanıyorsun, birlikte bir sürü maceraya atıldınız. Oraya vardığında bizi bekleme. Hemen Micah’nın gittiği son patikayı bulmaya koyul. Meg?’

‘Evet?’

“Bana doğru cevap ver. Bunu yapabilir misin? Son zamanlarda koşmaya başladığını biliyorum ama kar yüzünden zorlu bir yolculuk olacak. Duke’a ayak bağı olman kimseye fayda sağlamaz.”

Objektif olmaya çalıştım. Amcam beni aşağılamaya çalışmıyordu. Sadece endişeliydi, hepimiz Micah için endişeliydik. Ama uzun zamandır koşuyordum. Hem de her sabah. Çocuklara buz pateni öğretmem de cabasıydı. Yani yapabileceğime sahiden inanıyordum.

“Yapabilirim. Kimseye ayak bağı olmayacağıma söz veriyorum.”

James yavaşça içini çekti. “Tamam o zaman. Patikadan ayrılmayın. Bizimle temas halinde olun. Telefonlarınızın şarjı var mı?”

“Benimkinin var,” dedi Duke.

“Ben de şimdi şarj ediyorum,” dedim.

“Tamam. Yaklaştınız mı?”

“Yirmi beş kilometre kadar kaldı.”

“Korucu istasyonuna uğrayıp bütün güvenlik gereçlerini yanınıza alın ve dikkatli olun. Bu gece iki kişiyi daha kaybedecek lüksümüz yok.”

“Tamam, James amca.”

“Dualarım sizinle, çocuklar. Onları bulacağız.”

Telefonu kapatır kapatmaz Duke’la plan yapmaya başladık. İyi ki de yapmışız. Duke’un bagajında Micah’nunkine benzer bir acil durum çantası varmış. Ormanda o kadar çok vakit geçirirlermiş ki ne olur ne olmaz diye bunu hep yanında bulundurmuş. İstasyona varınca korucuyla görüştük, yol tarifi aldık ve Duke’un bagajını açıp gerekli eşyaları oraya doldurduk. İkinci korucu yoldaydı ama onu beklememeye

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

karar verdik. Bana sanki görev başındaki korucu, Duke'un da arama kurtarma mezunu olduğunu düşünüyormuş gibi geldi. Kıyafetinden dolayı öyle düşünmüş olmalıydı.

Ne onayladık ne de reddettik. Doğruca yola koyulduk.

*

Eskiden karı çok severdim. Kar, güzelliğin ve masumiye-
un simgesi idi. Kar gibi beyaz olmaktan bahseden onlarca
dua şarkısı vardı. Tanrı'nın rahmeti ve affı günahları silerdi,
tıpkı karın dünyadaki karanlığın ve pisliğin izlerini silmesi
gibi.

Kar başka neyi silerdi biliyor musunuz?

Kayıp erkek arkadaşınızın ayak izlerini.

Şu anda bir arama kurtarma köpeğimiz olsaydı harika
olurdu.

Kafa lambam sallanıp durarak patikanın üzerine ürkütü-
cü gölgeler düşürüyordu. Aklıma Micah'yla çıktığımız gece
yürüyüşü geldi; bana ay ışığının bütün fener ışıklarından
daha yararlı olduğunu söylemişti. Üzeri karla kaplı bir ağaç
köküne takılınca sessizce küfrettim. Kardan nefret etmek
için bir sebep daha. Kar bulutları ayın önünü kapatıyordu.

Duke'un kafa lambası benden tarafa döndü. "Önden git-
mek istemediğine emin misin? İki lamba bir lambadan iyi-
dir," dedi.

Sorusunu hızlıca geçiştirdim. "Hayır, teşekkürler. Sen
önde olursan daha hızlı ilerleriz."

"Üşümüyorsun, değil mi?" diye sordu. Gözlerimi devir-
mek istedim. Endişelenmesi gereken kişi ben değildim.

"Ben iyiyim. Dengem de gayet iyidir. Buz pateni yapı-

yorum, unuttun mu? Sen devam et. Ağaç köküne takıldım sadece.”

Duke başıyla onaylayarak ışığını hafifçe dans ettirdikten sonra yeniden yola koyuldu. Çantamı yukarı çektim. Geceyi burada geçirmek zorunda kalırsak diye Duke’un çantasında erzak ve kamp ekipmanı vardı. Benimkindeyse sadece ölüm amaçlı olmasını bütün kalbimle umduğum ilk yardım malzemeleri. Ama bu ıssız ormanda geçen her dakika umudum biraz daha kırılıyordu. Duke aşırı dikkatli davrandığından çok yavaş ilerliyorduk. Kar, patikanın üzerini tamamen kaplamıştı ama patikanın dışında kalan bölge ağaçlarla kaplı olduğundan Duke karın henüz rüzgâra ya da yeni tanelere teslim olmamış yerlerde ayak izleri ya da başka izler görebileceğimizi düşünüyordu.

Bir buçuk saattir yürüyorduk, doksan dakikada bir kilometrenin dörtte üçünü ardımızda bırakmıştık ama ortalıkta hiçbir iz yoktu. Duke bir iki kez iz bulduğunu sanarak patikadan ayrılmış ama birkaç dakika sonra eli boş dönmüştü. Bunun üzerine hızlanmaya başlamıştı. Cash’i takip etmek de böyle bir şey olsa gerekti. İçgüdüleri ona doğru yolda olduğumuzu söylediğinden mi daha hızlı hareket ediyordu, yoksa benim gibi zaman geçiyor diye endişelenmeye mi başlamıştı, bilemiyordum. Eğer Micah bir şekilde yaralandıysa...

“Cash’e seslenmeye başlayacağım,” dedim. “Yolun son çeyreğine geldik.”

Duke iç geçirince nefesi ağzından duman gibi çıktı. Yerimizi belli edeceğinden korktuğundan bunu yapmak istemiyordu, eğer Micah’nın başı dertteyse...

“O, Micah’nın babası,” dedim usulca. “Berbat bir insan olduğunu biliyorum ama Micah’ya zarar vereceğini düşün-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

uyorum bile. Zamanımız kalmadı, Duke. Micah güvende olmaydı şimdiye çoktan dönerdi.”

Duke ikilemde kalmış gibiydi.

“Cash benim sesime gelir. Eminim. Ve Micah’yı terk etmez. İzin ver deneyeyim. Çok az yolumuz kaldı zaten.”

Duke yüzünü buruşturdu. “Tamam. Peki. Haklısın. Bizim mucizeye ihtiyacımız var. Kar yine şiddetlenmeye başladı.”

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, beyaz taneler irileşmeye ve çoğalmaya başlamıştı. Panik boğazımı sıkmak istiyordu. *Hadi, ciğerlerim. Beni şimdi yüzüstü bırakamazsınız.*

“Caaaaaaaash!” diye bağırdım melodik bir sesle. “Caaaaaash, bebeğim, benim Meg. Gel yanıma, oğlum!”

Sessizlik. Bu sefer Duke denedi. “Cash! Buraya gel, oğlum! Cash, Cash, Cash!” Islık çaldı.

Etrafımda dönerek bir daha, bir daha, bir daha bağırdım, ta ki Duke kolunu uzatıp beni durdurana kadar. Geldiğimiz yöne doğru dönerek, “Cash?!” diye bağırdı. Çalılıkları çiğneyen ayaklardan çıkan belli belirsiz çatırtıları duyduk.

“Cash! Micah! Caaaaaash! Gel buraya, oğlum!”

Cash kuyruğunu sallaya sallaya, koşarak geldi. Hıçkırarak dizlerimin üzerine çöktüm. Cash, üzerinde arama kurtarma kıyafetleriyle kucığıma atlayıp yüzümü yaladı, oradan oraya zıpladı, havladı.

Duke yanıma diz çöktü. “Cash! Micah nerede? O nerede, oğlum? Seninle beraber mi?”

Yine ayak sesleri duyduk ama gelen kişi yaklaştığında içimden bir şey koptu sanki. Bu Micah değildi.

Duke ayağa fırladı. “Micah nerede?”

Yaşlı adam ellerini havaya kaldırdı. “Sakin ol, evlat. Duke, sen misin?”

“Micah nerede?” diye tekrarladı Duke, sesi buz gibiydi.

Ben çoktan adamın geldiği tarafa doğru yürümeye başlamıştım bile, Cash de ayaklarıma dolanıyor, havlıyordu.

"Bu tarafta," dedi Micah'nın babası. "O, yaralı olduğu için gelemedi."

Koşmaya başladım. Ama yerde bir sürü kan, yapraklarda ve çalılklarda ezilmiş yerler görünce adımlarım yavaşladı.

Duke, Micah'nın babasının üzerine yürüdü. "Ne oldu burada?"

"Sonra anlatırım," dedi adam, rengi atmıştı. "Çok fazla zamanı kalmadı. Blöf yapıyor sanmıştım." Başını iki yana salladı. "Acele edin, hadi."

Cash yeniden koşmaya başladı ama Duke, Micah'nın babasını yumruklamaya hazır görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Ben de aynını yapmak istiyordum.

Duke'u kolundan tutup çekiştirdim. "Sonra, Duke. Tamam mı? Önce Micah'yı bulalım, gerisine sonra bakınız. Lütfen."

Duke, Micah'nın babasına son bir bakış atıp onunla sonra görüşeceğini söyledikten sonra köpeğin arkasından koşmaya başladık. Birkaç dakika koştuktan sonra Cash bir uçurumun dik yüzündeki açıklıktan içeriye daldı. Cash'i izlemiyor olsaydım onu kaybederdim.

Micah'yı kaybederdim.

Şu anda bunu düşünemezdim.

Mağaraya öyle bir koştum ki çantam sırtıma patır patır vurdu. İrkildim. Sırtım kesin moraracaktı. İçeride ışık azdı. Ama Micah'yı gördüm; küçük bir ateşin başında yan yatıyordu. Kendimi yanına attığımda, yere sürten ellerimdeki acıyı hissetmedim bile.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

"Micah. Micah!" diye haykırdım. Kapalı gözlerinde hiç hareket yoktu. Babasına döndüm. "Ne oldu ona?"

"Başını çarptı. Çok kanaması var ama birkaç dakika öncesine kadar konuşuyordu. Sonra birdenbire bayıldı. Cash seslerinizi duydu, ben de onun arkasından koştum."

"Çok solgun," dedim. Boynunu yoklayıp zayıf bir nabız buldum. "Şükürler olsun, İsa," diyerek derin bir oh çektim. "Şükürler olsun, İsa. Yaşıyor."

"Yerinden kaldıramadım. Çok ağır, ayrıca kanamasının artmasına sebep olmak da istemedim. Emin değildim..."

"Telefonu nerede?" diyerek lafını kesti Duke, kendininkini çoktan çıkarmış korucuyu arıyordu.

"Kırdım."

Duke, Micah'nın babasının üzerine yürüyünce onu çığlık atarak durdurdum. "Şimdi sırası değil! Sonra! Önce Micah!" Micah'nın babasına döndüm. "Neresinden yaralandı?"

"Başının arkasından."

Duke bizi nasıl bulacaklarını açık ve net bir şekilde anlatmaya başladı. Yolun bitişinden yalnızca çeyrek kilometre uzaklıktaydık ama bir o kadar da ormanın içine girmiştik, dahası bu mağara karanlıkta tam manasıyla görünmezdi.

Micah'nın çantasını alıp hızlıca açtım ve içindeki malzemelere göz attım. "İşaret fişekleri, erzak, ilk yardım seti." Micah'nın babasına baktım. "Bunca zamandır ne bok yiyordun? Çantasında ağzına kadar dolu bir ilk yardım seti var."

Micah'nın babası, yaslandığı mağara duvarının önünde yere çökerken işaret fişeklerini Duke'a verdim. "Al bunları yak. Mağaranın önünde. Ben Micah'nın yarasıyla ilgilenirim." Yeniden babasına döndüm. "Başının arkasından nasıl yaralandı?"

“Ben vurdum. Kütükle. Kim olduğunu bilmiyordum ”
Kulaklarıma inanamadım. “Onu öldürebilirdin ”

Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Adamı oracıkta bağ-
mak istiyordum.

“Faydası yok,” diye mırıldandım ilk yardım malzemete-
rini çıkarıp önüme dizerken. “Sadece triyaj, Hennessey ” ()
yaz tatil köyünde işe başlayacağım diye ilk yardım ve kalp
masajı sertifikası almıştım ama eğitimimi pratiğe dökerek
sebebin olmamıştı. Bugüne kısmetmiş. Derin bir nefes alıp
Micah’nın ensesini nazikçe yokladım, yarık filan varsa diye
baskı uygulamamaya çalışıyordum. Parmaklarımı sıcak
kana değince midem kabardı. Yarası neden hâlâ kanıyordu?
Kırık yoktu ama bu, çatlak da olmadığı anlamına gelmezdi.
Gazlı bezi alıp nazikçe kafasına bastırdım ve bir tıbbi bandla
sıkıca sardım. Kanın hâlâ aktığını görünce aynı işlemi bir
daha uyguladım.

Hayatımın en korkunç birkaç dakikasının ardından kan
yavaşlamaya başlayınca titrek bir nefes verdim.

El ısıtıcılarını ve acil durum battanierlerini çıkarıp vücu-
dunun etrafına sararak onu olabildiğince ısıtmaya çalıştım.
Duke ateş yakıyordu, ben de Micah’nın ön tarafına geçip
ona sokuldum, kollarımı olabildiğince nazikçe omuzlarına
doladım. Cash de bacaklarının arkasına kıvrıldı. Bir zaman-
lar Micah’nın Cash’i tıpkı bu şekilde kurtardığını hatırlayın-
ca gözlerim doldu.

“Lütfen, İsa,” diye fısıldadım. “Sana yalvarırım, onu
bizden alma.” Gözlerimden sıcak yaşlar boşanırken duamı
doğruca gökyüzüne fısıldamaya devam ettim. “Lütfen, İsa,
lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen.” Bu çocuğa âşıktım ve bunu
onun yüzüne söylemek istiyordum. Ona söylemem lazımdı.
Lütfen, İsa, *lütfen* bunu *duymasına* müsaade et.

26

Micah

Ağır soluklar ve tıslayarak söylenen küfürlerle başladı

Şiddetli bulantılar ve sessiz iniltilerle devam etti

Sonra

Çılgılık atan parlak ışıkları gördüm

Zonklama

Acı

Hıçkırık

Kesilen soluklar

Dualar

Gözlerimin ardında yıldızlar ve ateş

Gözlerimi açtım, kapattım, parıltıyı gördüm, yok oldu

Sonra

Uyandım

Ve onu gördüm

27

Micah

Bu sefer gerçekten uyandığımda alçak sesler duydum. Gergin sesler. Nerede olduğumu anlamam, hiç istemeyeceğim kadar uzun sürdü. İyi haber şuydu ki mağaradan canlı çıkmıştım. Kötü haberse kafam yarılmış gibi hissediyordum, ki muhtemelen öyle olmuştu.

“Uyandı! Micah, bebeğim. Buradayız.” Yüzümü buruşturdum. *Annem*.

“Beş farklı kamera ekibi ve birkaç muhabirle beraber...”

“Şşşt.” Annem kız kardeşimi susturdu. “Bırak da önce kendine gelsin.”

“Meg?” diye sordum bu sefer başımı kaldırmaya çalışmadan.

“Duke’la beraber bekleme salonunda.”

“Cash?”

“James onu senin eve götürdü. Şu anda fazlasıyla şımartıldığından eminim.”

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Kovuldum mu?” diye sordum.

Kardeşim güldü. Annem elimi tuttu. Daha doğrusu ben annem olduğunu sanıyordum. “Ne, o da nereden çıktı?”

“İlk arama kurtarma görevimde başarısız oldum, bir mağarada bayılıp kaldım.”

“Şu anda bunun hiçbir önemi yok ama başarısız olmadın, Micah. Baban hapse geri girdi. Sağ salım.”

İnledim. “Sevindiğimi söyleyemeyeceğim.”

“Böyle düşünmen iyi. Çünkü teknik olarak o şerefsizi kodese Duke tıktı.”

“Rachel!”

“Affedersin, anne.”

Kurumuş dudaklarım belli belirsiz seğirdi. “Keşke ben de görseydim.”

“Minicik kız arkadaşının, telefonunu kırdığı ve çantasındaki ilk yardım malzemelerini kullanmadığı için ona nasıl bağurduğunu görseydin bayılırdın.”

Annem parmaklarımı sıktı. “Harika arkadaşların var, Micah.”

Ben de onun parmaklarını sıktım. “Harika bir ailem var, anne.”

Hıçkırıldığını duyunca gözlerimi açmaya çalıştım. Odaklanmam biraz zaman aldı ama başımı oynatmadığım sürece sıkıntı yoktu.

Kardeşim dışarı çıkınca annem daha çok ağlamaya başladı. Ona birkaç dakika müsaade ettikten sonra dikkatini çekmek için elini sıktım. “Anne. Bir şey yok. Ben iyiyim.”

“Seni öldürebilirdi.”

“Ben olduğumu bilmiyordu, anne.”

Başını iki yana salladı. “Olsun. Ne önemi var? Sen bana

ne kadar kırgın olduğunu anlattın ama ben sana kulak asmadım. Büyüdükçe geçer sandım. Onu unutursun sandım. Ama sen onun peşinden gittin ve az kalsın ölüyordum.”

“Alt tarafı başımdan yaralandım,” dedim güçsüzce.

“Meg bana anlattı, Micah. Bizim için nasıl ayakta durmaya çalıştığını anlattı. Biliyordum zaten. Brian söylemişti, sen söylemiştin, James söylemişti. Biliyordum ama kendi kırgınlıklarımın ötesini göremiyordum. Ayakta durmana izin verip kendime iyi olduğunu söylüyordum. Bizden daha güçlü, bizden daha iyi durumda olduğunu söylüyordum. Senin için endişelenmeme gerek olmadığını söylüyordum.”

Boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim ama bir şey söylemedim.

“Gerçeklere daha çok dikkat etmeliydim. Senin, Rachel ve Evie’nin iyiliği için.”

Konuştuğumda sesim fısıltıdan farksızdı. “Geç kalmış değilsin, anne. Hâlâ benim için endişelenecek birine ihtiyacım var.” Annem yeniden ağlamaya başlarken uykuya daldım.

*

Uyandığımda Meg’le yalnızdık. Meg yatağımın yanındaki bir sandalyeye oturmuş bir yandan dergi okuyor, bir yandan da şekerleme yiyordu. Bir süre onu izledim. Sonunda bakışları benden tarafa döndü ve dudaklarında yüzünü aydınlatan bir gülümseme belirdi.

“Selam,” dedi elime uzanarak.

“Beni buldun.”

Başıyla onayladı. Gözleri, henüz dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. “Bütün işi Duke’la Cash yaptı.”

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“Habama bağırmuşsun.”

Kızardı. “Şey. Evet. Öfkeden deliye dönmüştüm. Ama haklıydım, kan kaybediyordun ve aptal herif telefonunu kırıyordu.”

“Ben olduğumu bilmiyordu,” dedim. Meg, onu savunmak için söylemediğimi biliyordu. Üzgün bir biçimde içini çekti.

“Özür dilerim.”

“Ne düşünüyordum bilmiyorum. Beni görürse, onu kurtarmaya geldiğimi görürse, belki...”

“Seninle gurur duyardı.”

“Onun gibi bir şey. Ama o, intihar görevini baltaladım diye bana kızdı.”

“Bizi almaya geldiğinde sahiden üzgün görünüyordu. Seninle ilgilenmemize izin verdi ve hatta Duke polisi aradığında karşı çıkmadı.”

“Bunun yeterli olduğundan emin değilim.”

“Değil,” dedi usulca. “Ama bilmeye değer bence.”

Konuyu değiştirdi. “Cash çılgına dönmüş durumda. Onunla ilgilenmek için senin evinde kaldım. Dün gece yataktan kalkmadı. Ayrıca,” diye ekledi kızarak. “Ben de senin yatağında yattım. Şey, Cash kokunu alınca daha rahat uyuyor.”

“Cash, ha?”

Gülümsememeye çalışırken gözleri sevinçle parladı. “Bağımlı olmuşa benziyor.”

Yüzümü buruşturdum. “Cash’in yatağına yatmasına izin mi verdin?”

Gözleri masum bir bakışla irileşti. “Micah. Hayvancağız büyük bir sınavdan geçti. Hayatını kurtardı!”

"Bundan sonra ona söz dinletmek imkânsız olacak."

"Özür dilemeyeceğim." Gülümsedim, o da yine içini çekti. "Tamam, köpeğini mahvettiğim için özür dilerim. Ne yapayım, bundan böyle ona ben bakarım artık."

"Ya da ben daha büyük bir yatak alırım."

Çok tatlı, kendinden memnun bir hali vardı ama *madem istiyorsun* der gibi omzunu silktilti.

"Duke nasıl?"

"İyi! Yeni gitti. İşe gitmesi gerekti. Çocuğun ömründen beş yıl götürdün ama inanılmazdı. O olmasaydı seni vaktinde bulamazdık. Onu Şükran Günü yemeğine davet ettim."

"Hangi gün?"

"Perşembe. Bugün salı. Endişelenme, Duke'a, Vada'yı almaya gitmek için yalvardım. Paçayı yırttın, hadi. Ama bu sebepten yarın seni eve götürmeye gelemeyebiliriz."

"Yarın eve mi çıkıyorum?"

"Geçici olarak. Uyandığına ve bilincin yerinde olduğuna göre artık tahlillerini yapabilirler."

"İyi."

"Micah?" Dudaklarını birbirine bastırarak ısırıldı.

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Kalp atışlarım hızlandı ve yüzümde kocaman bir sırıtışla kendimi yastığıma bıraktım. "Ben de seni seviyorum."

"Bunu bir daha yapmayalım, olur mu?"

"Olur."

"Ben gidip hemşireni çağırayım."

"Tamam."

"Seni seviyorum," dedi yeniden. Biraz şaşırarak güldüm.

"Ben de seni seviyorum?"

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Gözlerinde muzip bir bakış belirdi. "Sen o şeye bağlıyken söylemek hoşuma gitti. Kalp atışlarının hızlanışını seyrettim."

"Bu hiç adil değil," dedim yüzümün ısındığını hissederek.

"Acaba şey yapsam ne olur..." Bir parmağını elimin üzerinden dövmemin kenarına doğru kaydırды, dövmemi okşadı, sonra yukarıya, açıktaki köprücük kemiğıme çıktı. Bu sırada kalbim, göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu. Meg yanıma yaklaştı, dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Uzanıp dudaklarını öptüğümde, ensemdeki acıya rağmen kalbim küt küt attı. Bir süre sonra Meg nefes nefese geri çekildi.

"Bence gaaaaaayet iyisin, Micah Allen. Buradan bakınca her şey düzgün bir şekilde işliyormuş gibi görünüyor." Bunu söyledikten sonra hoplaya zıplaya hemşireyi bulmaya gitti, bense kalbimin normal bir ritme inmeye başlayan sesini dinledim.

28

Meg

O gün iki sebepten hayatımın en güzel günüydü.

1. Micah hastaneden çıkmıştı.
2. Vada gelmişti.

En sevdiğim iki insanı aynı anda aynı odada görmek, kalbimin havai fişek gibi patlayarak daha fazla kalplere bölünmesiyle eşdeğerdi. Micah'nın annesi, yarım düzine pizza ve gazoz bırakıp gitmişti. Micah, Marquette General'da gözlem amaçlı üç gece kalmıştı. Şükürler olsun ki kafatası inanılmaz kalın olduğundan kırılmamıştı ama şişmiş ve tehlikeli biçimde morarmıştı, ayrıca acil kan takviyesi de yapmışlardı.

O üç gece boyunca onun yatağında uyumuş ve Cash'le ilgilenmişim. Şimdiye kadar en sevdiğim köpek. Sesimi duymasaydı... Micah'nın yanında olmasaydı... Bunları her düşündüğümde...

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

İçten içe ölüyordum.

Aslında hastanede kalacaktım ama annesi kalmak istemişti. Bir şey söylemedim. Sonuçta onun annesiydi. Ve hiç şüphesiz acı çekiyordu. Düşünemiyordum bile. Eski kocası, az kalsın oğlunu öldürecekti.

Micah'nın babası hapse geri dönmüştü, şartlı tahliyesini bozmaktan ve ayrıca Micah'ya saldırarak müessir fiil suçu işlemekten hüküm giyecekti. Önceki gün onu görmeye gitmişim. Kimseye haber vermedim ama Micah'nın sağ salım kurtulduğunu ve eve çıktığını bilmesini istiyordum. Adamı sevdiğim söylenemezdi ama bilmeyi hak ediyor diye düşünmüştüm, yaptığı onca... Aslında hiçbir şey yapmamıştı. Yeterli vakti olsaydı belki yardım çağırmaya giderdi. Öyle düşünmek istiyordum. Micah'nın da öyle düşünmeye ihtiyacı vardı. Ama asla emin olamayacaktık.

Hem Duke gitseydi adamı oracıkta öldürür, gençliğini yakıverirdi ve Michigan Üniversitesi'ne asla giremezdi.

Micah'nın evinde kanepede oturuyorduk. Duke, Vada'ya Ann Arbor'la ilgili sorular sorup duruyordu. Vada ona Loud Lizard'da iş ayarlamayı teklif etmişti bile. Başımı onunkine dayadım. "Geldiğin için teşekkürler, bebek."

Gözlerini devirdi. "Sanki o uçağa atlamama engel olabiliymişsin gibi. Hem zaten tek ders kaçırdım. Luke oda arkadaşşımdan notları alacak. Sen asıl bana, Green Bay'den bindiğim on iki kişilik o ölüm tuzağında kırk dakika boyunca hayatta kalmayı başardığım için teşekkür et. Kalbim kıçımın çıkacak sandım."

"Teşekkür ederim. Hakkını hayatta ödeyemem. Aslında sizi almaya gelecektik. Luke gelemediği için çok üzgünüm."

Duke güldü.

“Ne?”

Micah ona ters ters baktı.

“Ne?” diye tekrarladım.

“Micah’yı oraya gitmeye ikna etmek için yaptığı numaraları görecektin,” dedi Duke, Vada’ya. Vada’nın kızıl kaşları şirin mi şirin yeni düz kâkülünün altında gözden kayboldu

“Sanki soyunmuşum gibi konuşuyorsun.”

Micah boğazını temizledi. “Zaten kabul edecektim. Ayrıca kesinlikle soyunmadı.”

“Hem neden bahsettiğini anlamadım bile.”

“Micah’nın fetişi var...” dedi Duke neşeyle.

“Fetiş mi?” diye ciyakladım.

Micah resmen hırladı ama Duke oralı olmadı. Micah, “Fetiş falan değil,” dedi.

“Küpeler, değil mi?” dedi Vada.

Micah şaşırdı. Duke başını geriye atarak kahkaha attı. Erkek arkadaşına döndüm. “Gerçekten mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Evet dersem sapık olduğumu düşünür müsün?”

Vada gözlerini devirdi. “Luke da aynı senin gibi. Dünya üzerinde aynı tuhaf küpe fetişine sahip iki çocuğu nasıl bulduk biz?”

“Fetiş değil,” diye ısrar etti Micah.

“Önemli değil,” dedim usulca, yüzünü avuçlarımın arasına alarak. “Ben de kollarına takıntılıyım. Özellikle de...” Tek parmağımı dövmeli kolunun üzerinde gezdirdim. “Özellikle bu koluna.”

“Takıntılardan bahsetmişken,” dedi Vada, manalı bakışmamızı böldüğü için pis pis sıratarak. “Kanatlarına bayıl-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

dım. Fotoğrafını attığında tam bir dakika hiçkır a hiçkır a ağladım. Luke biri öldü sandı.”

Gülmek için yanağımı ısır dım. “Bu dövme yi yaptırmak doğru geldi.”

“Tam sana göre,” dedi. “Baban gördü demek?”

Başım la onayladım. “Ben dövme yi yaptırdıktan birkaç hafta sonra buraya geldi.”

“Peki, annen?”

Dudak larımı büzerek ofladım. “Annem büyük ihtimalle beni evlatlıktan reddedecek. Ama belki bir gün beni olduğum gibi kabul eder ve olanları bana açık yüreklilikle anlatır, belki o zaman düzeliriz. Declan derinlerde anlayışlı biri olduğunu söylüyor. Ama çok *derinlerde*.”

*

Şükran Günü sabahı erkenden kalk tım ve karman çorman kızıl saç ları yüzünü tamamen örten Vada’yı yatağım da horlarken bırakıp banyoya gittim. Dişlerimi fırçalayıp sutye-nimi ve pijama üstümü giydikten sonra yalın ayak oturma odasına indim ve televizyonda Marcy’s Şükran Günü Geçit Töreni’ni aç tım. Sesi kısarken göğsümdeki, normalde bunu annemle izlediğimizi hatırlatan sancıya aldırış etmemeye çalış tım.

Kahve yapmak üzere mutfığa girdiğimde James’in, dumanı tüten bir kupayla masada oturduğunu gördüm. Önünde İncil’i aç tı ve... düşünceli görünüyordu.

Onu bölmeden doğruca demliğe gidip kupama azıcık kahve koydum, sonra dolaptan vanilyalı badem sütünü alıp ortada kahveden eser kalmayınca dek kupama doldurdum.

Oturma odasına geri dönecekken James bana seslendi
“Gel otur, Meg. Seninle bir şey konuşmam lazım.”

Ses tonunu duyunca panikledim. “Sesin hiç hayra alamet değil.”

İçini çekerek İncil’i kapattı.

“Aslında seninle geçen gece konuşacaktım ama Micah’nın olayı oldu. Doğrusunu istersen nasıl söyleyeceğimi de bilemiyorum.”

Tabureye oturup kupamı masanın üzerine bıraktım ve ellerimi önümde birleştirdim. “Peki.”

“Konu gençlik grubu. Yani sayılır. İsa’ya olan sadakatın ve gençlik dua grubu.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *İsa’ya olan sadakatım mı?* Biri bana *böyle* kelimeler kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

“Şu anda amcan değilim, tamam mı? Micah’nın arkadaşı da değilim. Papazımın.”

Papazımın karşısına asla pijamayla çıkmayacağımı düşünerek gözlerimi kırptırdım. “Tamam.”

“Bayan Sanderson, Cadılar Bayramı’ndan sonra beni görmeye geldi. Biraz... endişeliydi. Arkadaşınızın evindeki kostüm partisinden sonra Micah’nın seni eve getirdiğini ve gece burada kaldığını görmüş.”

Devam etmesini bekleyerek yine gözlerimi kırptırdım. Ama James sessizce beni izledi.

“Bu kadar mı? Micah gece kalmadı. Hatta sen de evdeydin.”

James rahatsız görünüyordu. “Ama bir süre kaldı, değil mi? Senin odanda? Gecenin bir yarısı?”

Sesindeki imayı duyunca yanaklarım kızardı ama asıl bu

konuşmayı yaptığımıza, mahremiyetimin bu şekilde ihlâl edildiğine inanamıyordum.

"James," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Acayip rahatsız görünüyordu ama işini kolaylaştırmayacaktım. "Micah içeri girdi mi?"

"Girdi," diye itiraf ettim. "Kısa bir süre kaldı. Seni uyandırmak istemediğim için benim kapımdan girdik."

"Detay vermene gerek yok. Unutma, şu anda amcan değil, papazınım."

Dudağımı büzerek arkama yaslandım. "Hayır, ikisini birbirinden ayırabileceğimi sanmıyorum. Belli ki Bayan Sanderson da ayıramamış. Ben İsa'ya sadık olup olmadığımı karar veremiyorsam sen de veremezsin."

James yorgun yüzünü sıvazladı. "Kızlara cinsel riyazetten bahsedip kendin aksini yapamazsın, Meg. Davranışlarla onlara örnek olman lazım."

Soluğum kesildi. "Ben seks yapmıyorum!"

"Bunun bir önemi yok ama, öyle değil mi? Dışarıdan başka türlü görünüyor."

"Gecenin yarısıydı! Kusura bakma ama gecenin o saatinde ne diye beni izliyormuş? Bizi nasıl görmüş?"

"Köpeğini yürüyüşe çıkardığını söyledi ama bunun bir önemi yok. Kiliseye bağlı biri olarak asla ayıplanacak şeyler yapmamalısın."

Sözleri canımı acıtmıştı. "Seks yapmamama ve erkek arkadaşım gece odamda kalmamasına rağmen yine de bunları yapmışız gibi suçlanıyorum, öyle mi?"

"Meg, elim kolum bağlı..."

Başımı iki yana sallayarak sözünü kestim. "Hayır. An-

lıyorum. Dışarıya karşı dikkatli olmalıyım. Sen söyledin Hatırlattığın için teşekkürler. Tam da rahatlamaya başlamıştım.” Sesim duygu yüklüydü. “Birazcık yaşamaktan kimseye zarar gelmez sanmıştım. Kısa kollu giymekten, erkek arkadaşımı öpmekten, âşık olmaktan. Bunları yapabilir ve yine de İsa sevgimi paylaşabilirim sanmıştım. İkisinden birini seçmek zorunda değilimdir belki, diye düşünmüştüm Aptallık etmişim. Annemin haklı olduğuna inanmak istemiyordum ama haklıymış meğer.”

James buz kesmişti.

“Sorun değil,” dedim. “Anlıyorum, *papaz*.”

Tabureden inip odama koştum, kapıyı çarpmamla Vada yerinden sıçradı. O sormadan başımı iki yana sallayıp banyoya girdim, su akmaya başlar başlamaz hüngür hüngür ağladım.

*

Şükran Günü can sıkıcı biçimde ilerliyordu. Yemeği Michah’nın ailesinin evinde yiyecektik, o yüzden James’e onunla orada buluşacağımızı söylemiştim. Önce markete uğramam gerektiğini bahane etmiştim, o da bahanemi kabul etmişti. En bol *boyfriend* kotumu ve geniş kazağımı giyip kulaklarımı tamamen örten çirkin bir örgü bere takarken Vada beni dikkatle izlemişti.

Henüz birkaç blok gitmiştik ki dayanamayıp sordu. “Pekâlâ. Ne oldu? Sabah James’le aranızda bir buzdağı vardı resmen, şimdi de Iditarod’a* hazır bir marshmallow gibi görünüyorsun. Hava o kadar soğuk bile değil.”

* Köpeklerin çektiği kızaklarla yapılan bir tür yarış. - çn

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Omuzumu sılkıp ellerimi ceplerime soktum. "Böyle rahatım."

Başka bir taktık denedi. "Peki. Bugün bayram. Senin en sevdiğin bayram. Ama sabah Rockettelerin bacak dansını izlemedin bile. Beni kandıramazsın, Hennessey."

Oflayınca nefesim ağzımdan dumanlar şeklinde çıktı. "Gençlik grubumdaki kızlardan birinin annesi James'e gidip Cadılar Bayramı'nda Micah'yla beni geç vakte kadar takılırken gördüğünü söylemiş."

Göz ucumla Vada'ya baktım. Düşünüyor gibi görünüyordu ama olayın ciddiyetini kavrayamayacağını biliyordum.

"İsa'ya olan sadakatimden' endişe ediyorlarmış, yani artık gençlere iyi örnek olabileceğimi sanmıyorlarmış, çünkü kendim seks yaparken cinsel riyazeti nasıl öğretebilirmişim?"

Vada şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Dur bir dakika, seks mi yaptın?"

"Kesinlikle hayır. James'e de öyle söyledim ama pek umursamadı. Keşke yapsaymışım. İki şekilde de durumu kanıtlayamıyorum ki mesele de bu zaten. Adım çıktı."

En iyi arkadaşım homurdandı. "Saltanat döneminde yaşamıyoruz, biliyorsun değil mi?"

"Kiliseden bahsediyoruz, Vada. Yanlış olduğunu düşündüğünü biliyorum ama kilise böyle. Bunu bile bile bu işe girdim ama sanırım bir süreliğine unutmak istedim. Hayatımda ilk kez mutlu olmak, âşık olmak istedim."

"Birinin diğeriyle ne alakası var, anlamadım."

"Her hareketini izleyen genç kızlar olduğunda alakası oluyor."

"Ama *onlar* seni izlemiyorlar. *Onlar* hiçbir şey görmediler. Annelerden biri görmüştü, değil mi? Hem de gecenin bir

yarısı. Kilisenin otoparkında zina yapmıyordum ya da senin niyetine meme ucu püskülleri takmıyordun, değil mi?"

Güldüm ama halsiz bir gülümsemeydi bu. "Tabii ki hayır Ögg."

Vada içini çekti. "Kiliseye gitmiyorum olabiliriz ama seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Senden daha neşeli, his sevgisi seninkinden daha büyük birini tanımadım. On üç yaşındaki çocuğuma Tanrı'yı öğretmesini isteyeceğim tek kişi sen olurdun."

"Teşekkürler," dedim. Duygulanmıştım. "Ama?"

Vada'nın burun delikleri genişledi. "Ama böyle yaparak hayatını yaşayamıyorsun. Seni hiç bu kadar mutlu, heyecanlı ve tamamlanmış görmemiştin. Hepsi Micah'nın sayesinde."

"Biliyorum," dedim hüzünle. "Biliyorum. Ama ya her şeyi berbat ettiysem? Onunla oynasarak? Ya ikimizi de lanetlediysem ve Tanrı ilişkimizi kutsamazsa?"

"Bir dakika, bir dakika, ne?" Vada gözlerini kıstı. "Buna inanıyor olamazsın."

"Artık neye inanacağımı şaşırdım. Eskiden aramızdaki her şey güzel ve doğru gelirdi. Ama şimdi şeytana uyuyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Kirlenmiş hissediyorum."

Vada durdu. Micahların evinin önündeki kaldırımdaydık ama Vada içeriye girmeme izin vermedi. Beni omuzlarımdan tutup yakarırcasına gözlerimin içine baktı. "Meg, hayır. Sen kirli ya da kullanılmış değilsin. Micah'yla aranızdaki her şey güzel. İnan bana. Hem Micah'nın sana bakışları çok özel."

Gözlerimin dolduğunu hissettim ama konuşamadım bile. Başımı iki yana sallayarak kollarından kurtuldum ve Micah'nın evine doğru yürüdüm.

29

Micah

Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirdim ama Meg'in bir sorunu olduğunu anlamam otuz saniye, bu sorunun doğrudan amcasıyla alakalı olduğunu anlamamsa taş çatlasın otuz beş saniye sürdü. Meg içeri girer girmez yanına gidip dudaklarına öpücük kondurmak için eğildim ama o, başını çevirip bana yanağını uzattı. Montunu çıkarmasına yardım ederken acı çekiyormuş gibi görünüyordu, beresini hiç çıkarmadı. Vada'ya kaşlarımı kaldırarak baktım ama başını iki yana salladı. Sanki sessizce, *Sorma*, diyordu bana.

James masada oturmuş, bira içerek Brian'la sohbet ediyordu ama Meg eli kolu poğaça ve kurabiye dolu vaziyette mutfağa girince sustu. Derken ayrı ayrı geldiklerini fark ettim. Yemek baştan sona gergin geçti. Meg masanın altında elini tutmama izin verdi ama yüzüme bakmıyordu. Tatlıdan sonra Vada'yla ona, film seyretmek için bana gelmek isteyip istemediklerini sordum ama Meg ikisinin adına teklifi reddetti.

"Cash seni çok özledi," diye fısıldadım.

Geri çekildi, koyu mavi gözleri hüznün doluydu. "Ben de onu özledim," dedi ama sanki başka bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi. Küçük kardeşim ondan Anna ve Elsa kitabını okumasını isteyince Meg beni ikili koltukta tek başıma bırakarak yatar koltuğa gidip kardeşimi kucakladı. Vada bulaşıkları yıkayacağını söyleyerek kalktı ve beni de beraberinde çekti.

Mutfağa girdiğimizde annem bulaşıkları yıkamaya hazırlanıyordu ama Vada onu durdurdu. "Lütfen, Bayan Lundgren, izin verin. Berbat bir aşçıyım, dolayısıyla size ancak bu şekilde şükranlarımı sunabilirim."

Annem karşı çıkacak gibi oldu ama Vada uzanıp elindeki kirli tabağı ondan aldı.

Yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra beni bir sandalyeye oturttu. "Orada otur, bana eşlik et, yeter. Bir hafta önce az kalsın ölüyordun." Meg'in en iyi arkadaşına ısrarcı demeye cüret etmezdim ama hedef odaklı olduğu kesindi. Üzerime doğru eğilince parlak kızıl saçları yüzüne düştü, dudakları saçlarının arkasında gizli, alçak bir sesle konuştu. "Gençlik grubundan bir kızın annesi, Cadılar Bayramı'nda seni Meg'in evinden çıkarken görmüş."

Olayı anlamamla omuzlarımın düşmesi bir oldu.

"Aynen. Bayan Dedikoducu, James'e gitmiş, James de İsa'ya olan sadakatini bozduğu için mi ne, Meg'i azarlamış."

"James mi yapmış bunu?" dedim inanamayarak.

"Evet. Gezegendeki en tatlı, en masum insan olan biricik arkadaşım bana kendini kirlenmiş hissettiğini ve sevgi dolu kiliseyi mağdur ettiğini düşündüğünü söyledi."

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Direklerini dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına aldım, karnıma tekme yemiş gibi hissediyordum.

Vada başını eğerek yüzüme baktı. "Durum kötü, Micah. Meg'i hiç böyle görmemiştim. Dün gece yatağa girdiğimde nasıl heyecanlı, nasıl mutlu, nasıl sırlıslıkla âşıktı. Sabah uyanırdım, sanki biri içindeki ışığı söndürmüştü gibiydi."

Bana da tıpkı öyle görünmüştü. Sönük. Yenik.

Bu saçmalıktan o kadar bıkmıştım ki içimden çığlık atmak geliyordu.

Vada'nın karşı çıkmalarına aldırış etmeden kalktım ve birlikte sessizce bulaşıkları yıkadık. Ben gergindim, o ise temkinliydi. Sonunda konuştuğunda sesi alçaktı. "Ben kilise çocuğu değilim, Micah. Sırf insan gibi görünmek için insanlığınızı saklamak zorunda olmanızı anlıyormuş gibi yapamam. Meg'in iffetli olma çabasını her zaman desteklemişimdir. O ayrı. Meg öyle mutluydu. Ama sonra her şey değişti. Sanki inançları dibe vurdu ve onlarsız yüzeyde kalamıyor. Sahip olduğu en yakın gerçekliğe tutunmaya çalışıyor ama bu da onu *perişan ediyor*."

Son sözlerini dişlerini sıkarak söylemişti. Elimdeki işi bırakıp Vada'ya döndüm ve Meg'i ne kadar iyi tanıdığını ilk kez o zaman tam anlamıyla fark ettim. Ve ne kadar korkutucu biri olabileceğini.

Eh, ben de Meg'i gayet iyi tanıyordum.

"Onu bırakmayacağım. Bizden utanmıyorum. Meg istediği kadar beni kendinden uzak tutmaya çalışsın, işe yaramayacak." Bulaşıklara geri döndüm, bir yandan da düşünüyordum, derken inleyerek başımı geriye attım. "O yüzden mi evin içinde bereyle geziyor? Kulaklarını mı saklıyor?"

Vada güldü.

“O benim fetişim *değil*,” diye steledim.

“Teşekkürler, Micah.”

“Her zaman, Vada.”

•

Ertesi sabah ilk iş, Meg’in onurunu korumak için elimde kılıcım la James’in kapısına dayanmayı ne kadar istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum çünkü bu senaryoda ben, amcayla konuşan erkek arkadaş değildim. Papazının, kilisenin bir üyesine gösterdiği muameleden ötürü papazıyla konuşmak isteyen Micah’y dım.

Böyle söyleyince kulağa düzmece gibi geliyordu. Ama böyle bir şey sahidenden vardı, ben bir yetişkindim ve her şeyi kuralına göre yapacaktım.

Ama bunun için önce başka bir şey yapmam gerekiyordu.

“İçeri gelmemi istemediğinden emin misin?” diye sordu Duke. Czdanını, anahtarlarını ve telefonunu masanın üzerine bırakıp şehir hapishanesinin güvenliğinden geçti.

“Eminim. Buraya kadar gelmiş olman yeterli. Hem sen şimdi kalkıp adama yumruk atar, kendini tutuklatırsın.”

Duke sırttı. “Meg de aynını söylemişti.”

“Zeki kız,” dedim. Duke olanları biliyordu ama Vada gibi o da kilisede bymediğinden durumu neden bu kadar byttğmz anlamıyordu.

Bekleme salonundaki sıralardan birine oturdu, bense boş bir odaya alındım ve orada babamı bekledim. Kalın metal masanın bir başında oturuyordum, içerisi buz gibiydi.

Bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. Babamı hapiste

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ziyarete geldiğime inanamıyordum. Babamın *hapiste* olduğuna inanamıyordum. Yine. Benim yüzümden.

Hayır. *Kendisi* yüzünden. Ben sadece oradaydım.

Zil sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım, ardından kapı açıldı. İçeriye önce bir gardiyan, onun arkasından turuncu önlüklü bir adam, onun arkasından da başka bir gardiyan girdi.

Onun babam olduğunu biliyordum. Mantıken ancak o olabilirdi. Mağarada olduğu kadar çökük ve solgun görünüyordu. Ama şimdi, halojen lambaların ışığı altında, ne kadar değişmiş olduğunu tam manasıyla görebiliyordum.

Beni boydan görebilmesi için yavaşça ayağa kalktım. Bir seksen yedi boyumu, doksan kilomu. Tamamı kastan oluşan doksan kilomu. Bu fizikte olmam onun suçuydu. Gece- nin karanlığına sığınmak zorunda kaldığım için bu fiziksel durumdaydım. Uyuyamadığım için. Bana yaşattıklarından sonra kendimi tüm dünyaya karşı korumak zorunda olduğumu düşündüğüm için.

Onun peşinden gittiğimde –bana vurup bayılmama neden olduğu için– bunu yapma fırsatım olmamıştı. Avantajı kaybetmiştim ama bunca yıldan sonra artık sıra bendeydi. Bunu kendi istediğim şekilde yapacaktım.

Solgun, sıska yüzündeki şaşkınlığı görünce içimin yağ- ları eridi.

“Micah?”

Sandalyeyi sertçe yere sürterek oturdum. “Baba.” Ona da oturmasını işaret ettim. Benden çok daha yavaş hareket ederek oturdu. Bilekleri kelepçeliydi.

“Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum,” dedi.

“Sanmıyor muydun, yoksa istemiyor muydun?”

Yüzündeki kırışıkları daha da belirginleştiren bir biçimde alnını çatarak arkasına yaslandı. "Annen bana kızgın olduğunu söylediğinde abarttığını sanmıştım."

"Annem seni görmeye mi geldi?"

Başıyla onayladıysa da başka bir şey demedi. Annemin onu bir güzel azarlamış olmasını umuyordum.

"Sana kızgın değilim," diye yalan söyledim, parmaklarımı masaya vurarak. Gözlerine baktım. Eskiden ıslıl ıslıl parıldayan ela gözlerini şimdi pus bürümüştü. "Aklıma bile gelmiyorsun."

Yüzünde mazlum bir ifade belirdi. "O zaman neden geldin?"

Ofladım. "Aslında haklısın. Sana *kızgınım*. Hatta çok öfkeliyim. Beni, sana taparcasına saygı duyan on üç yaşındaki evladını, kendi yaptıklarının sonuçlarıyla bir başına bıraktın. Ortalığı sen batırdın, bedelini biz ödedik."

"Ne dememi istiyorsun, Micah? Beni hapse tıktılar. Borcumu ödedim."

"Ben öyle düşünmüyorum. Sen hapiste saklandın. Anne me neler yaşattığından haberin var mı?"

"Eh," dedi iğneleyici bir şekilde. "Yeniden evlendi. Yanlış hatırlamıyorsam gençlik papazımla hem de. O yüzden pek de sıkıntı çektiğini sanmıyorum. Baksana, üç tane daha doğurmuş..."

"Sakın," diyerek sözünü kestim. "Sakın buna cüret etme. Sen onunla evliyken personelin olan kadınlarla seks yaptın."

Omzunu silkti. "Ben seks bağımlısıyım. Bu seni ilgilendirmez, *oğlum*, ama tedavi oluyorum."

"Siktir git."

"Micah," dedi içini çekerek. "Hepsi bu kadar mı? Bura-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

“A hayatını nasıl mahvettiğimi söylemeye mi geldin? İyi. Özür dilerim. Kendimle beraber sizi de yakmak istememişim. Yakalanmak istememiştim. Benim günahlarımın bedelini siz ödediğiniz için *özür dilerim*, Pictured Rocks’ta olanlar için çok özür dilerim. Kırk yıl düşünsem, sen olacağın aklıma gelmezdi. Bilseydim sana vurmazdım.” Ben bir şey söyleyemeden elini kaldırdı. “Ama bu, bir yabancıya vurmaya hazır olduğum gerçeğini değiştirmez. Bir yabancıyı o mağarada ölüme terk etmeye hazırdım. Ben iyi biri değilim, Micah. Cezayı hak ediyorum.”

Uzunca bir süre, söyleyecek söz bulamadım. Ağzımı açıp duruyordum ama dudaklarımın arasından tek kelime çıkmıyordu. Babamın kendini savunmasına karşı hazırlıklıydım. Hatta –safça bir umuttu ama– af dilemesine karşı bile hazırlıklıydım.

Ama bu kadar kayıtsız olmasını hiç beklemiyordum. Kayıtsızlığına karşı nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Babam üzgün olmaktan ziyade durumu kabullenmiş görünüyordu.

“O mağaraya gelmeseydim benimle asla iletişime geçmeyecektin, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Beni görmeye gelmedin. Ben de beni hayatından çıkardığını düşündüm.”

“Seni görmeye gelmek benim işim değildi. Baba olan sensin. Yetişkin olan sensin. *Bana* ulaşması gereken kişi sensin. Bana ulaşmak istemen gerekirdi. En azından denemeliydin.”

Hiçbir şey söylemedi ve bu çok içime oturdu. Yavaşça soluk verip dik oturdum. Çünkü canımı ne kadar yakarsa yaksın buraya bir şey söylemeye gelmişim, fırsat bu fırsattı.

“Seni *sevdim*. Sana...” Başımı iki yana salladım. “Sana inandım. Seni savundum. Her gece senin için dua ettim. Senin yüzünden kiliseye gitmeyi bıraktım. Annem senin yüzünden battı. Senin yüzünden evimizi kaybettik.” Ayağa kalktım. “Bu,” dedim fiziğimi göstererek, “seninle arama mesafe koymak zorunda kaldığım için oldu. Kendimi korumaya çalışıyordum. Şöyle düşünüyordum: ‘Hele bir beni görmeye gelsin. Hele bir bana mektup yazsın, yakıp atacagım. Hele bir beni arasın, yüzüne kapatacağım. O beni reddetti, ben de onu reddedeceğim.’”

“Bak, oğlum...”

“Sakin,” dedim elimi masaya vurarak. “Sakin bana ‘oğlum’ deme. Ben senin oğlun değilim. Ben senin hiçbir şeyin değilim. *Besbelli*. Hayatının tadını çıkar,” dedim. “Ve her sabah hücrende yalnız başına, karın, çocukların, cemaatin ya da arkadaşların olmadan uyandığında, sırf ben seni peşinden gelecek kadar sevdiğim için hayatta olduğunu hatırla. Bana en çok ihtiyacın olduğu anda yanında olduğum için hayatta olduğunu hatırla.”

Cebimden bir kâğıt parçası çıkarıp masanın üzerine koydum. “Sana bir şey getirdim. Senin yüzünden kiliseye gitmeyi bırakmış olsam bile Tanrı’ya inanmayı bırakmadım. Benden inancımı çalamadın. Yıllar önce senin gibi *olmak* istiyordum. Papaz olmak istiyordum ama sen bunu benden söküp aldın, iğrenç bir şey yaptın.

Birkaç hafta önce biri beni arayıp olanlar hakkında konuşmak istediğini söyledi. İlk kez biri hikâyeyi benden dinlemek istedi. Sansürsüzce. Aslında kabul etmeyecektim ama sen yapacağını yaptın. Yine. Üstelik bu sefer az kalsın ölüyordum. O yüzden olanları onlara bütün ayrıntılarıyla an-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ıttım. Bu sabah itibarıyla başka papazların çocuklarından ve canı yanan Hristiyanlardan üç yüzün üzerinde e-posta aldım, gerçeği söylediğim için bana teşekkür ettiler. Yani..." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Hiçbir şey boşuna değilmiş. Benim işime yaradı." Önündeki gazete haberine pat pat vurdum. "Onların da işine yaradı."

Sonra odadan çıktım. Gardiyanlara, "Benim işim bitti. Artık sizindir," dedim.

*

"Biri gitti," diye mırıldandım James'in evinin önüne park ederken. "Biri kaldı." Meg en az iki saat daha işte olacaktı. Hapishanedeki işim bittikten sonra Duke'u evine bırakmış, ardından James'e mesaj atıp onunla görüşmek istediğimi söylemiştim.

Kapısını sertçe çaldım, o da yüzünde ciddi bir ifadeyle hemen açtı. Oturmamı işaret etti ama başımı iki yana salladım.

"Böyle iyiyim, sağ ol."

İç geçirdi. "Micah, başka seçeneğim yoktu. Kilisenin kuralları son derece açık ve net."

"Saçmalık," dedim. "James, kaç kere Dani'nin evinde gecenin geç saatlerine kadar kaldın?"

James ağzını açtı ama konuşmasına müsaade etmedim.

"Dani kaç kere sabahları buraya geldi?"

"Hiç gece kalmadı," dedi kendini savunur şekilde.

"Bunun bir öneminin olmadığını biliyorsun. Dani küçük kızı olan, dul bir kadın. Bana o çağ dışı kilise tüzüğünde bununla ilgili bir kural olmadığını söyleyebilir misin?"

"Konumuz bu değil, ayrıca ses tonunu hiç beğenmedim."

“Ama konumuz tam da bu! Sen ciddi misin ya? Ses tonu diyor. Sevdigim kızı yosma damgası vurdun resmen! Aynı zamanda senin de yeğenin olan kıza.”

“Meg bu görevi kabul etmeden önce ne kadar büyük bir sorumluluğun altına gireceğini biliyordu. O kızlar daha çok gençler, kolayca etkilenirler, ayrıca Meg’e hayranlar.”

“Hâlâ hayran olabilirler! Meg tam da o kızlara örnek olacak biri. Tatlı, cömert ve İsa’yı çok seviyor. İncil’i sahidan biliyor. Evanjelizm konusunda son derece tutkulu. Ayrıca acayip eğlenceli biri ve sırf onları çok sevdiği için on üç yaşındaki kızlarla takılmaya gönüllü.”

“İffetli demedin, Micah.” James sessizdi, acı çektiği belli oluyordu. “İçinde bulunduğum durumu anlamalısın. Meg’in iffetli, namuslu olması ve cinsel riyazete uyması gerek.”

Sinirden çılgılık atmak istiyordum. *Cinsel riyazet* lafını bir kere daha duyarsam kafayı yiyecektim. “Kimin standartlarına göre iffetli? Kime hesap vermesi gerekiyor? Senle Brian’ın, hayatınızda kimse yokken cemaatin önüne çıkıp cinsel riyazet sözü verdiğinizi hatırlamıyorum.”

James’in buna verecek bir cevabı yoktu. Kapıya yöneldim. “Gerçek şu ki kiliseler iffeti ve masumiyeti yalnızca genç kızlar söz konusu olduğunda önemsiyorlar. Bence oturup neden öyle olduğunu etraflıca bir düşün. Sorun yeğenin-de değil.”

30

Meg

Buz pateni için hiç bu kadar minnet duymamıştım. Yıldız milli takımla beraber ülkeyi gezip kendimi dünyanın tepesindeymiş gibi hissederken bile buza bu kadar minnettar olmamıştım.

Yeni dönem için öğrenci sayımı artırmışlardı, o kadar ki Maria'ya kafedeki saatlerimi azaltmam gerektiğini söylemiştim. Benden, inanılmaz derecede gelecek vadeden bir miniğe özel ders vermemi bile istemişlerdi. Livy daha çok küçüktü, dokuz yaşında ya vardı ya yoktu ama deneyimli patencileri kışkandıracak bir fiziğe ve zarafete sahipti. Zor bir seçim olmamıştı. Declan gittiğinden beri kendimi öğrencilerimin yerinde hayal ederek yaşamaya çalışmadığımdan emin olmak için iç değerlendirme yapıyordum ki öyle olmadığını bildirmekten mutluluk duyarım. Buz pateninin seviyordum. Hâlâ seviyorum. Ama yarışmalarda yarışan bir patenci olmanın yarattığı daimi baskı, tutkunu olduğum bir şey değildi.

Fakat koçluk? Koçluğu sahiden, gerçekten sevebilirdim Buz üstünde olmak, birini olduğundan daha da iyi olmaya teşvik etmek ve zorlamak? Kendimin yapabileceğini hayal bile edemediğim ama bir başkasının hayallerini gerçekleştirmesine olanak sağlayacak koreografler hazırlamak?

Ah, evet. İşte bu, tam Meg Hennessey'ye göre bir şeydi. Ayrıca Livy çok özel bir kızdı. Gelecekte onu nelerin beklediğini bilmiyordum ama yolculuğuna davet edilmekten şeref duyuyordum.

James'le aramız limoniydi. Şükran Günü eve geç vakitte döndüğümde onu Dani'yle kanepede sarmaş dolaş otururken bulmuştum. Vada ters bir şey söylemesin diye onu fiziksel olarak dizginlemek zorunda kalmıştım. Vada anlamıyordu ama ben James'i suçlamıyordum. Gerçekten. Zor bir durumda kalmıştı ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Hem en iyi arkadaşım ne düşünürse düşünsün, James'le Dani'nin mutluluğunu kıskanamazdım. Ufacık bir yanımla bunun çifte standart olduğunu düşünse bile.

Şükran Günü'nden sonraki cuma günü, Vada'yla beraber Betty'yi şehir merkezine Noel alışverişine götürmüştük. Büyük babaannemin konuyu açmak istediğini anlamıştım ama hiç orali olmamıştım. Torunuyla torununun çocuğu arasında kalmasını istemiyordum. Onun yerine pastanede bol bol tarçınlı şekerli çörek yemiştik. Küçük mağazaları gezip tanıdığım herkese Yukarı Yarımada temalı hediyeler almıştım. Bizim oranın insanları, eyaletimizden ve Büyük Göller statüsünden gurur duyarlardı ama buranın yerlileri, memleketlerini bambaşka bir seviyede seviyorlardı. Ben de buna bayılıyordum.

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Vada pazar sabahı erkenden gitmişti. Onu havaalanına bıraktığım için kiliseye gidememiştim. Buraya geldiğimden beri kiliseye düzenli olarak gidiyor değildim ama kendimi ilk kez oradan kaçıyor gibi hissetmiştim. Ve James'ten. Ve Micah'nın ailesinden. Ve gençlik grubu kızlarımdan.

O günden beri ya buz pistinde ya da kafedeydim, her-kesten kaçıyor ve evet, yaralarımı sarıyordum. James'in be-nimle konuşmakta haksız olduğunu düşünmüyordum ama kafam çok karışık. O anda kendimi azarlanmış hissetmiş-tim. Suçlanmış. Hayatımda her zaman güvenilir bir otorite figürü olan kilisenin bir üyesi, günahkâr davranışlarıma dik-kat çekmişti.

Dinen yapmam gereken, suçumu kabullenip tövbe etmek-ti. Bazı bölgelerin usulüne göre günah çıkarıp papazın uygun gördüğü kefareti (halka açık biçimde) yerine getirmeliydim. Burada işler nasıl yürüyordu, bilmiyordum. James'in kilise-sine yabancıydım ve dahası, o benim *amcamdı*. Eski genç-lik grubumda bir kız vardı. Benden birkaç yaş büyüktü ve bir nevi liderimiz sayılırdı. Uzun zamandır birlikte olduğu, Tanrı'ya inanmayan erkek arkadaşından yanlışlıkla hamile kalınca bütün gençlik grubumuzdan herkesin içinde özür di-lemek zorunda kalmıştı.

Bu bana çok... nahoş gelmişti. On dört yaşındayken bile bunun doğru bir şey olmadığını biliyordum. O genç kız ya-payalnızdı, hamileydi ve o yaşında anne olmak üzereydi ama kilise onu tek destek grubundan dışlıyordu.

Saçmalığın daniskası.

Ama işte, öyle gelmiş öyle gidiyordu.

Öte yandan, ben *tam olarak* neyin kefareti ödeyecektim?

Ne kadar denersem deneyeyim, ne o gece ne de o gece-

nin öncesinde ya da sonrasında Micah'yla yaşadıklarından pişmanlık duymuyordum. Onunla geçirdiğim her an benim için çok kıymetliydi. Vada'ya söylediklerimde ciddiydim. James benimle konuştuktan sonra kendimi kesinlikle kırılmış hissetmiştim. Ama o his geçiyordu. O olayı düşündükçe şartlı tepkim etkisini kaybediyordu sanki. Bayan Sanderson buraya taşındığımdan beri yaptığım çoğu şeyi onaylamazdı. Dövmemi, konuşma tarzımı, kiliseye düzenli gitmememi, saygısız Duke'la olan dostluğumu, yaşımda tutmadığı halde içki içmemi, iki parçalı mayomu, eşcinsel babamı. Beni evlenmeden yapan biyolojik ebeveynlerimi. Beni on yedisinde doğuran annemi. İçkili araba kullanırken kaza yapıp ölen gençlik-dua-grubu-lideri babamı.

Bu liste uzayıp giderdi. Ama gencecik bir kızın omuzlarına bütün bu günahları yüklemeye kalkarsanız, o kız o ağırlığın altında ezilir kalırdı.

Akşamki dersler bittiğinden pist neredeyse boştu. Fırsattan istifade, kulaklığımı takıp aklımda bin bir düşünceyle buzda aheste aheste kaymaya başladım. Pistin soğuk havası yanaklarımı dondurmuyordu ama bedenimin geri kalan kısımları, bir ayağımı diğerinin önüne atıp durarak harcadığım eforla ısınmıştı. Ritmim bütün acılarımı dindiriyordu.

Vada giderken bana bir çalma listesi bırakmıştı, ben de şimdi o listeyi dinliyordum. Twenty One Pilots'tan "Addict with a Pen" çıkınca gözlerim kendiliğinden kapanıverdi. Bazen inananlara yazılmamış, inançla ilgili şarkılar çok daha anlamlı, daha yürekten, daha içten olabiliyordu. Dua etmenin vakti ayrıydı, merak etmenin vakti ayrı. Aksini iddia etmek yalan söylemek olurdu.

Kollarımı genişçe açarak arkaya doğru döndüm ve kırk

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Benim beni yönlendirmesine izin verdim. Şarkıcı acısını anlatıyordu, çölde su aradığını; onu, yaşadığı hayatın adalet-çiliklerinden kurtaracak birini aradığını ama bulamadığını, kendini boşlukta hissettiğini anlatıyordu. Ama ben kendimi boşlukta hissetmiyordum. Ben kendimi onarılmış hissediyordum. Arıtılmış. Ann Arbor'dayken narin bir Fabergé yumurtası* gibiydim. İnancım güzeldi ama sınanmamıştı. Sınandığındaysa tuzla buz olmuş, bir araya toplamamın artık mümkün olmadığına inandığım binlerce küçük parçaya ayrılmıştı.

Ne var ki Micah'yla tanışmak parçalarımı yeniden bir araya getirmişti. Betty'yle, James'le, Dani'yle, hatta Micah'nın babasıyla tanışmak. Ben artık eski ben değildim ve şu anda olduğum kadının, yapmadığı bir şey yüzünden özür dileyecek biri olduğunu hiç sanmıyordum.

Kolumda sıcak bir el hissedince irkilerek gözlerimi açtım. Micah'nın koyu kahverengi gözleri beni izliyordu, derken onun da pistte olduğunu ve buz için doğmuşçasına benimle beraber kaydığını fark ettim.

Elbette bunda da iyiydi.

Yüzünde kararsız bir ifade vardı, bense neşeyle gülümsüyordum. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Micah'nın eli, kolumdan elime kaydı. Elimi sıkıca tuttu.

"Seni çok özledim," dedim.

"Ne yapacağımı bilemedim. Vada bana olanları anlattı," diye itiraf etti başını sallayarak. "Ona senden vazgeçmeyeceğimi söyledim ama sonra bu kararı sana bırakmam gerektiğini fark ettim."

* Rus Çarı III. Alexandr'ın eşine Paskalya Bayramı'nda hediye edilmek üzere, Gustav Fabergé tarafından yapılan ve oğlu Peter Carl Fabergé tarafından geliştirilen sanat eserleri. - yn.

Etrafımda döndüm, böylece ben geri geri gıdıyordum, o ise bana doğru geliyordu. Ellerimi geniş göğsüne koyarak onu durdurdum. "Birkaç güne ihtiyacım vardı," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ama senden vazgeçmedim ve ilişkimizi bitirmeyeceğim. Olanlar yüzünden nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum ama ne senden ne de yaptıklarımızdan pişmanım."

Bıçakların ucunu yere bastırarak kendimi yukarı ittim ve onu öptüm. Micah'nın kolları spandeks ceketimden kayarak belimi sardı. Spandeks giyerken öpüşmek ürkütücüydü ama iyi anlamda ürkütücüydü. Micah'nın elleri ceketimin pantolonumla birleştiği yere kaydı, ceketimin eteğini hafifçe kaldırmasıyla soğuk rüzgârı çıplak tenimde hissettim. Bu beni Micah'nın-tadı-bütün-leziz-şeylerden-daha-güzel transımdan uyandırmaya yetti. Onu hafifçe itmemle geriye doğru kaydı. Yüzündeki hayal kırıklığını görünce sırttım.

"Sonra, hokey oyuncusu. Buz pateni fantazimi gerçekleştirmek için son otuz dakikam kaldı, sonra pist kapanacak."

Abartılı biçimde inlediyse de neden bahsettiğimi hemen anladı ve pistin ortasında bana yetişti. Sonraki yarım saati öpüşerek, dönerek, birlikte ve ayrı ayrı kayarak geçirdik. Onu peşimden koşturdum ve yakaladığında ödülünü verdim. O ise beni, karnıma ağırlar girene ve kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar güldürdü.

Bu, bütün hayatımın en güzel ânıydı ve en ufak bir pişmanlık duymuyordum.

*

Ertesi sabah Micah yanında Cash, elinde çöreklerle çıkage-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ap beni koşuya davet etti. Koşuyu bitirmiş yürüyerek dönü-
vorduk ki Bayan Sanderson'ı evlerinin önünde kar kürerken
gördüm. Ona aldırış etmemeye çalıştım ama gözü üzerim-
deydi. Hatta göz ucuyla ona baktığımda, numara yapmayı
bırakıp bize dik dik bakmaya başladı.

"Cash yorulmadı mı?" diye sordum nefes nefese, Bayan
Sanderson'dan tarafa bakmamaya çalışarak.

Micah güldü. "Pek yoruldu sayılmaz. Eve gidince biraz
kestirir ama onu yirmi beş kilometre süren bisiklet turlarıma
götürmüştüm, gıkını çıkarmadan koşmuştu."

"Acaba başka bir hayatta kızak köpeği falan mıydı?"

"Aslında onu kızak yarışlarına hazırlamayı düşündüm,
biliyor musun? Sırf eğlencesine."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sırf eğlencesine, ha?"

Micah omzunu silkerken Bayan Sanderson'ın boğazını
temizlediğini duydum. "Meg! Seninle bir dakika konuşabi-
lir miyiz?" İçim panikle doldu ama Micah elimi tutup sıktı.

"Karar senin."

"Bir yere gitme," dedim.

"Gitmem."

Bayan Sanderson'a doğru döndüm. Küreğini bırakmış,
kara bata çıka bize doğru geliyordu. "Merhaba, Bayan Sand-
erson. Bugün nasılsınız?"

"Daha iyi olduğum günler oldu," dedi sertçe. "Bu akşam-
ki kızlar grubuna liderlik etmeyi planlıyor musun diye me-
rak ediyordum."

Yutkundum. Aslında henüz amcamla konuşmamıştım
ama bir şey fark edeceğini sanmıyordum. Başımı iki yana
salladım. "Henüz James'le konuşmadım, o yüzden bilemi-
yorum."

Cevabımdan memnun olmayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Papaz James'e, bana haber vermesini söyler misin? Becca'nın katılmasını istiyorum ama yerine yeni, ahlaklı bir lider bulunana kadar katılmasına müsaade edemeyeceğim."

Micah'nın soluğu kesildi. Benimse ağzım açık kalmış, gözüm yaşlarla dolmuştu. Bayan Sanderson cevap vermemi beklemeden arkasını döndü ve evine doğru yürümeye başladı. Micah arkasından gidecekken elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. Becca'nın perdenin arkasından bizi üzgün gözlerle izlediğini gördüm.

Böyle olmayacaktı.

Derin bir nefes aldım, içimden dua ettim ve Bayan Sanderson'ın arkasından seslendim. Duraksadı ve yeniden bana doğru döndü.

Tam ağzımı açtığım sırada başka bir ses sözümü kesti.

"Pardon, affedersiniz. Buradan geçiyordum ve kızıma ettiğinizi hakaretleri duydum."

Annemin sesini duyunca nefesim kesildi. "Anne! Burada ne işin var?"

"Bayan Betty aradı. Duyar duymaz geldim." Yüreğim hopladı. Gelmişti. Annem, olanları duyunca atlayıp gelmişti. Bütün gece araba kullanmış olmalıydı. Ben daha bunun ne anlama geldiğini kavrayamadan, annem yüzünde hiddetli bir ifadeyle Bayan Sanderson'ın üzerine yürümeye başladı. "On sekiz yaşındaki bir gönüllünün ahlakını sorgulama hakkını size kim verdi? Benim kızım İsa'yı o kadar çok seviyor ki genç kızlara onu öğretmek için kendi vaktinden feragat ediyor, sizse kalkmış onu gizli gizli gözetliyor, bu da yetmezmiş gibi ona kendini savunma hakkı bile vermeden ey-

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

emlerini yargılıyorsunuz. Gerçi kızımın kendini savunması ihtiyacı yok. Ne size ne de bir başkasına karşı.” Annemin sesi soğuk havayı âdeta yarıyordu. “Söyler misiniz lütfen, lanı gökten inip sizden yargıcı ve jürisi olmanızı istediğinde neye benziyordu?”

Bayan Sanderson şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu. Ben de ondan farksız değildim.

Ama Micah, “Bravo, Bayan Hennessey,” dedi.

“Aslında Bayan Knudsen. Kızlık soyadıma geri döndüm.”

Bayan Sanderson gözlerini kıstı. “Demek siz Meg’in annesiniz? Ergenlik çaığında hamile kalıp bebeğin babasına söylemeyen hani?” Dudakları pis bir sırıtişla kıvrıldı. “Hakkınızda çok şey duydum.”

Annem bir şey söyleyemeden araya girdim. “Yeter.” Alçak sesle ama kati bir tavırla konuşmuştum. “Siz affetmeyi bilmez misiniz, Bayan Sanderson? Ben bilirim. Mükemmel biri değilim. Annem de değil. Siz de değilsiniz, kızınız da değil. Şükürler olsun ki İsa bizden mükemmel olmamızı istemiyor. O bizden, sevmemizi istiyor.

Micah’ı sevdiğim için özür dilemeyeceğim. Biz yanlış hiçbir şey yapmadık. Onunla birlikteliğimin beni kızınıza eğitim vermekten menedeceğini düşündüğünüz için üzgünüm. Sorunuza gelecek olursam, hayır. Gençlik grubunda, ona liderlik edecek olan ben değilim. Çünkü kalbimde Tanrı’nın sevgisinin olduğunu bilsem de son zamanlarda kafam çok karıştı.

Yalnız, sizden son bir ricam olacak.” Becca’nın bizi izlediği pencereye baktım. Annesi bakışlarımı takip etti. “Bir gün, belki de çok yakında, kızınız insan olmanın, yaşamanın ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmeye başla-

yacak. Size yalvarıyorum: Ona da kendisini bana hissettirdiğiniz kadar kirlenmiş ve rezil hissettirmeyin.” Sesim tıttı. Doğru olmadığını bilsem bile yine de acıtıyordu. “Bana Tanrı’nın hata yapmayacağını hatırlatan arkadaşlarım ve ailem var ama onun olmayabilir.”

Anneme elimi uzattığımda bana gurur dolu gözlerle bakıyordu. Çözmemiz gereken bir sürü sorunumuz vardı. Yıllardır biriken kalp kırıklıkları ve yanlış anlaşılmalara ortalığa dökülecekti. Ama bunun için vaktimiz vardı ve ben onu dinlemeye hazırdım. Bayan Sanderson’ı ağzı bir karış açık halde arkamızda bırakıp amcamın evine doğru yola koyulduk.

“Bir süre kalacaksın, değil mi?”

Annem başıyla onayladıktan sonra Micah’ya sırtıttı. “Bu arada, tanıştığınıza memnun oldum.”

“Affedersin, anne, bu Micah. Benim... Onu seviyorum,” dedim yanaklarımın yandığını hissederek. “Bu da Cash, bu dünyada en sevdiğim köpek.”

“Dediğim gibi, seninle tanıştığıma sevindim, Micah.” Annem içtenlikle gülümsedi. “Uzun zamandır senin için dua ediyordum.”

*

Ertesi sabah annem, Betty’yi de alıp erkenden geldi. James dün gece anneme bizde kalmasını teklif etmişti ama annem, otelde yer ayırttığını söyleyerek bu teklifi kabul etmemişti. Andrew’un ailesinin yanında kendini rahat hissetmediği apaçık belliydi. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Esas olaydan on dokuz yıl sonra aileyle tanışıyordu! Andrew ha-

HİÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

ana olsaydı annem, kendisini yabancıların arasında bırak-
tığı için onu boğardı.

Gerçi Betty kimseye yabancı durmuyordu, annemi de he-
men kanatlarının altına almıştı. Tanrı'ya şükür. Meğer son
birkaç aydır düzenli olarak konuşuyorlarmış. Betty, annemin
burada tanıdığı tek kişiydi. Ben annemi arayıp ona James'le
kalacağımı söylediğimde annem, anneliğini yapıp Betty'yi
aramış ve amcamı soruşturmuştu. Betty, amcamın tehlikeli
bir sapık olmadığını doğruladıktan sonra konuşmaya baş-
lamışlardı. Annemin dediğine göre saatlerce konuşmuşlar-
dı. Sonra yine konuşmak için plan yapmışlardı. Annem her
hafta beni sorma bahanesiyle Betty'yi arıyordu ama aslında
yıllardır hasretini çektiği koşulsuz sevgi ve ilgiyi sonunda
bulmuştu. Hem de bir gençlik grubu konferansında bekâre-
tini bozan oğlanı yetiştiren kadında.

O olay bana hâlâ biraz iğrenç geliyordu ama Betty so-
nunda annemi, o olayı romantik bir şey gibi görmeye ikna
etmiş, çok da iyi yapmıştı. Declan'ın anlattığı o ayakları
yere basmayan, maceracı ve hayat dolu kızı biraz olsun gö-
rebilmiştim. Oradaydı, derinlerindeydi. Bazen fazla derin-
lerine iniyordu ama olsun. Bayan Sanderson gibi bir kadına
kafa tutup, "Tanrı gökten inip sizden yargıcı ve jürisi olma-
nızı istediğinde neye benziyordu?" gibi bir cümle kurmak
herkesin harcı değildi. Bunu ancak annem gibi cesur biri
yapabilirdi.

Yani, efsane laf söylemişti. Bunu tişörtüme yazdırmak
istiyordum.

Küçük adımlar. Küçük adımlarla iyileşiyorduk.

Betty, James'e tarçınlı çörek dolu bir fırın tepsisi uzattı.
"Üç buçukta fırına ver, kokusunun güzelliğine dayanama-

yacağımız kadar piştikten sonra fırından alıp tabaklara koy, teşekkürler.”

James talimatlara uyarak doğruca mutfaka yöneldiğinde, aslında kovulduğunun farkındaydı. Annem en çok onun yanında kendini rahatsız hissediyordu. Dahası Betty ona kızgındı. Dani arada kalmış gibiydi. Dün gece yemekte sessizdi ama James giderken onu öpmek istediğinde son anda yanağını dönmüştü. James üzüntüsünü saklamaya çalışmıştı ama ben görmüştüm. Kahvaltıdan sonra mağazaya gidip Dani’yle konuşmayı planlıyordum. James’le aramızda olanların, onların ilişkisini bozmasını istemiyordum. James ona deli oluyordu. Benim yüzümden ayrılırlarsa kendimi asla affetmezdim.

Arkaya yatan koltuğuma uzanıp annemin Betty’ye, Marquette’e taşınma planlarından bahsetmesini dinledim. Akşam dersleri alarak sosyal hizmetler bölümünü bitirmeyi düşünüyordu. Betty ona yaşlılar evinde aktivite planlamacısı aradıklarını söyledi ki kuşkusuz bu, tam anneme göre bir işti. Annem her şeyi yakından kontrol etmeye bayılırdı.

Onun burada yaşamasını isteyip istemediğimden emin değildim. Kendim de sonsuza kadar burada kalmak isteyip istemediğimden pek emin değildim. Micah ileride Ann Arbor’a, Duke’un yanına gitmekten bahsetmişti ama o bile kesin değildi... Önümde hâlâ aylar vardı ve ben, bu ayların hepsini kullanmak istiyordum.

Gerçi Micah’yla olduğum sürece nerede olduğumun önemi yoktu.

Dolayısıyla annemin buraya taşınmasında sıkıntı yoktu. Marquette, hiç beklemediğim şekilde harikalar yaratarak

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Annem kalbimi onarmıştı. Belki aynı harikaları onun için de yaratırdı.

Annem benden tarafa bakıp gülümsedi. "Uykun gelmişe benziyor, ufaklık."

Kendime engel olamayarak esnedim. "Geldi. Dün gece Bavyan Betty'yle konuşup durduğunuz için beni uyutmadınız."

"Biz gittikten sonra Micah seni uyutmamış olmasın?" dedi Betty, gözleri parıldayarak. Birden nefesim kesilerek öksürmeye başladım, gözlerim yaşarana kadar takır takır öksürdüm. Nihayet kendime geldiğimde anneme baktım. Yanakları kızarmıştı ama yüzüne "kabullenme" benzeri bir ifade oturtmaya çalışıyordu.

"Öyle bir şey olmadı," dedim huysuz ergenler gibi gözlerimi devirerek. "Siz gittikten birkaç dakika sonra o da gitti. İsterseniz James'e sorun."

"Sorun değil, Meg," dedi annem. "Gerçekten. Betty şaka yaptı. Micah çok iyi bir çocuğa benziyor."

"Öyledir," dedim.

"Sana güveniyorum, Meg."

Anneme baktım, göz göze geldiğimizde odada sadece ikimiz vardık sanki. "Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Gerçekten."

Yavaşça nefes verdim. "Tamam."

"Tamam." Sırıttı.

"Dövme yaptırdım," deyiverdim birden.

Bu sefer annem ergen gibi gözlerini devirdi. "Evet, biliyorum. Benim yaşıma geldiğinde onu yaptırdığına pişman olmazsın umarım."

"Nereden biliyorsun?" dedim, Betty'ye suçlayıcı bir bakış atarak.

Annem başını iki yana salladı. "Declan öyledi. Senin yanından döndükten sonra birlikte yemek yedik. Hayatta tutamaz."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye kahkaha attım. "Adam yıllardır cinsel yönelimini saklıyormuş."

"Benden değil," diye hatırlattı, neredeyse kendini beğenmiş bir ifadeyle. Ona ağzım açık bakakaldım. *Bu kadın kimdi?*

"Eh," dedim biraz utanarak. "Benden saklayabildiği de pek söylenemez. Sanırım sahiden sır tutamıyor."

"Masaya oturalı daha birkaç dakika olmadan bana kanatlarını, erkek arkadaşını ve buz pateni olayını anlattı. Yemek bitiminde telefonunu çıkarmış Richard'ın, yani yeni erkek arkadaşının fotoğrafını gösteriyordu. On birinci sınıfta ona Mark McGrath posterini aldığımdan beri Declan'ı o kadar sevinçli görmemiştim."

Betty kıkırdadı. "Hani şu gruptaki çılgın saçlı çocuk, değil mi?"

"Sugar Ray, evet." Annemin gözleri parlıyordu.

"Andrew'un saçları da tıpkı öyleydi. Sarı bir kirpiye benziyordu."

Annem gülümsedi. "Kesinlikle öyleydi," dedi ama ses tonu daha önce ondan hiç duymadığım şekilde hülyalıydı.

Neler oluyordu?

"Anlaşılan Declan'la zevkleriniz aynıymış," dedim.

"Öyle görünüyor."

"Ne tuhaf şeylerden bahsediyoruz."

Annem kendine geldi. "Üzgünüm, Meg."

"Biliyorum," dedim.

James boğazını temizleyerek tarçınlı çörekleri içeriye getirdi.

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

"Tık tık "

Betty dudaklarını birbirine bastırarak çörekleri ondan almış için kalktı ama amcam onu görmezden gelerek boğazını ve cenden temizledi.

"Ötur, lütfen. Size söylemek istediğim bir şey var." Tabakları dağıttı.

Betty memnuniyetsizce homurdandı ama kanepede annem yanına oturdu. Ben koltuğa kıvrıldım ve tabağı koymak için kucığıma bir yastık aldım. James tabağıyı verdikten sonra gergin bir şekilde odanın ortasında dikildi.

"Gençlik papazı görevimden ayrılıyorum."

"Ne?" dedim neredeyse bağırarak. "Neden?" Bugün ne oluyordu böyle?

"Aferin sana!" dedi Betty, benimle aynı anda.

James babaannesine kızgın bir ifadeyle baktıktan sonra bana döndü. "Çünkü bu cinsel riyazet meselesine bütün kalbimle inanmıyorum." Yılgınlıkla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Sana haksızlık edildi. Kilisede konuların ele alınış biçimi kesinlikle çifte standartlı. Bununla beraber, ne onlara ne de sana verecek iyi bir cevabım var. Genç, bekâr görevlilerinden cinsel riyazet yemini etmelerini beklemekte haksız olup olmadıklarından emin değilim. Haklı olduklarından da tam emin değilim. Burada en çok kaybı olanların cemaatimizdeki genç kadınlar olduğu açık ve ben araya tarafsızlık çizgisi çekemiyorum. Hem papaz hem amca ya da hem papaz hem dost olamıyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum. Pazar günleri dua yaptırmaya devam edeceğim ama gençlik grubunu bırakıyorum. Sen yoksan ben de yokum," diye bitirdi.

Tabağı bırakıp yastığı üzerimden atarak ayağa fırladım ve amcama koşup ona sımsıkı sarıldım.

“Emin misin? Benim yüzümden böyle bir şey yapmanı istemiyorum. Bu bana doğru gelmiyor.”

“Senin yüzünden değil,” dedi. “Benim yüzünden. Belki biraz da Micah’nın söylediği bir şey yüzünden ama o, ikimizin arasında. Beni doğru yola çevirdi.”

James geri çekilip yumuşak bir ifadeyle bana baktı. “Seni savunmalıydım. Sen benim ailemsin ama ben birinin seni yargılamasına izin verdim. Hatta onu destekledim. Çok özür dilerim.”

“James,” dedim. “Seni suçlamıyorum. Sen, işinin gerektirdiği şeyi yaptın. Hatalı olan bendim. Lider olarak yüz kırtarıcı bir şey yapmamalıydım ama yaptım.”

Başını salladı. “Seninle ilk tanıştığım ve yeğenim olduğumu öğrendiğim andan itibaren ben artık papaz değildim. Amcandım. Aile her şeyden önce gelir. Sadece bu da değil, yıllardır Micah’nın arkadaşayım. Cemaatinin ona davranışından dolayı yıllarca ne kadar acı çektiğine doğrudan tanık oldum. İçten içe ne yapmam gerektiğini biliyordum. Micah gözümü açmama yardımcı oldu. Lütfen beni affet.”

“Tamam,” dedim hemen. “Ama yine de gençlik grubuna dönmeyeceğim.”

“Olsun. Seni almazlar zaten. Yerime Bayan Sanderson geçecek.”

“Tüüüüüh.”

“Giderek kötüleşiyor,” diye itiraf etti alaycı bir şekilde.

“Becca’yı arayıp, annesi dışında biriyle konuşmak isterse beni bulabileceğini söyleyeyim en iyisi.”

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

James sırıttı. "Harika olur. Ben de erkekleri arayayım. İstekleri zaman bana ulaşabileceklerini söyleyeyim."

"Her ayın ilk salısı evin önünde, akşam saat sekizden ona kadar," diye önerdim kayıtsızca.

"Ben de o günler tamamen tesadüf eseri çörek ve kurabiye getireyim bari," dedi Betty.

Annem inledi. "Ben de yeni arkadaşım Bayan Sanderson'ı arayıp kahveye davet edeyim. Akşam saat sekizden ona kadar. Özür dilemek için."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapar mısın sahiden?"

Annem omzunu silkerken gözlerinde hınzır bir bakış vardı. "Hepimizin tek başına göğüslemesi gereken sorumlulukları var. Bir genç kız jenerasyonu, bedenlerinden nefret ederek büyümeyecekse buna değer."

Bu konuyu hallettikten sonra tarçınlı çörekleri mideye indirdik, gizli gayri resmi aylık gençlik toplantısının konusu da bir daha açılmadı. Ben annemin karşısında oturuyordum, annem büyük babaannemin yanında oturuyordu, öbür yanında da amcam vardı. Ağustosta bütün sırların açığa çıktığı ve Marquette'e geldiğim o günü hatırlamaya çalıştım. Superior Gölü'nün kıyısında durmuş kendimi bomboş, küçücük ve yalnız hissederek kim olduğumu öğrenmeyi ummuştum.

Sanırım sonunda öğrenmeye başlıyordum.

SON SÖZ

Micah

YAZ

“Bunun güvenli olduğundan emin misiniz?” Luke Greenly uçurumun kenarından, aşağıdaki Superior Gölü’nün pırıltılı dalgalarına baktı. Adam sıcak temmuz güneşinin altında neredeyse şeffaf görünüyordu, açık sarı saçlarını ensesinde bağlamıştı. Anladığım kadarıyla bu atkuyruğu yeniydi. Meg ona “beatnik” deyip dururken ikizi Cullen “bariz Amerikalı estetiği”ne ters ters bakıp duruyordu.

Güneşli Kaliforniya’da yaşamak insanı değiştirirdi tabii. Sabahın köründe James’in evindeki misafir odasından gelen sesler düşünülünce, Vada’nın durumu umursadığı pek söylenemezdi.

Meg arkadaşına sırtıttı. “Hadi ama Lukas. Göl gayet derin. Hem Duke, Micah ve benim kalp masajı ve ilk yardım sertifikamız var.”

* 1950 ve 1960’lı yıllarda ortaya çıkan, Beat Kuşağı yazarlarından etkilenen, toplumun geleneklerini ve prensiplerini kabul etmeyen ve bunu gerek giyim kuşamıyla gerekse hareketleriyle ortaya koymuş olan topluluk. – yn.

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Luke ikna olmuşa benzemiyordu.

“Önce ben atlayacağım,” dedi Zack ve hiç beklemeden, takdire şayan bir şekilde gülle gibi bedenini yuvarlayarak uçurumdan atladı.

“Siktir,” diye mırıldandı Cullen. “Şimdi benim de aynı derecede etkileyici bir şey yapmam gerek yoksa çenesi kapanmaz artık.”

Zack aşağıdan, “Atla hadi, Greenly!” diye bağırdı.

Cullen, “Senden nefret ediyorum, seni inanılmaz yakışıklı, çocuk ruhlu adam!” diye karşılık verdikten sonra neredeyse mükemmel bir kuğu dalışıyla uçurumdan atladı.

Vada ıslık çaldı ve alaycı bir sesle, “Vay canına, Luke. Sen bunu yapabilir misin?” diye sordu.

Luke’un rengi daha da attı.

Duke ona acıdı. “Charlie’nin sana, Tommy Ramone’un* yatıyla açıldığınız Yunan adalarında yüzme öğrettiğini sanıyordum.”

Vada kıs kıs gülerken Luke gözlerini devirdi. “Duke. Dostum. Sana söyledim. Charlie sallamayı çok sever. Tommy Ramone’u öldürsen yata binmezdi.”

Duke omzunu silkerken otuz iki diş sırtıyordu. Üzerinde yıllardır görmediğim bir rahatlıkla uçurumdan atladı. Charlie ve Iris Greenly, arkadaşşıma inanılmaz iyi gelmişti. Saçları her zamanki kadar renkliydi, kıyafetleri daha da renkliydi. Yedi ay önce onu Ann Arbor’a bıraktığımdan beri bana birkaç kızıdan bahsetmişti. Bir de oğlandan. Ama Meg’le herkesi birkaç haftalığına bizde kalmaya davet ettiğimizde Duke yalnız gelmişti. Bu sorun değildi. Duke bizi biliyordu. Nasıl gelirse gelsin onu kabul edeceğimizi biliyordu.

* Ünlü Amerikan punk rock grubu Ramones’un davulcusu ve müzik yapımcısı.
- yn

Meg, ayağını yere vuruyormuş gibi yaparak hayali saatinde baktı. "Seni sıkıştırmak istemem ama bu akşam katılmamız gereken bir düğün var. O zamana kadar atlar mısın acaba, Lukas?"

Vada, erkek arkadaşının sırtını sıvazladı. Uzun, kızıl örgüsünü omzunun üzerinden geriye atıp gökyüzünde ilerleyen güneşi okuyormuş gibi yaptı. "Evet, hemen hemen dört saatin var. Micah'nın sağdıçlık yapması gerekiyor."

"Aman," diye geçiştirdi Meg. "James emin ellerde."

"Brian yanında."

Meg sırttı. "Ben Dani'nin ellerinden bahsediyordum. O ikisi birbirini öpmeden duramıyor. Mutfağa her girdiğimde kapıyı tıklatmaya başladım."

"Balayından bebekle döneceklerine on dolarına iddiaya girerim," dedi Vada.

"Adını Meg koyacaklarına yirmi dolarına iddiaya girerim," diye artırdı Meg.

Vada pis pis sırttı. "Kabul."

"Taşınacak olmama çok seviniyorum," dedi Meg. "James'in evindeki ayaklı küveti özleyeceğim ama en azından artık odamdan çıkarken sutyen takmak zorunda kalmayacağım."

Luke tükürükler saçarak öksürdü.

Meg'e sırtıp iki parçalı mayosunun içinde onu baştan ayağa süzdüm. Hâlâ aynı Meg'di. İffetli ve çekingendi. Ama benimleyken değil. İşte buna bayılıyordum.

Luke'layken de öyle değildi ama bunun, ince duvarlar yüzünden sabahın köründe kalkmak zorunda kalmasının intikamı olduğundan şüpheleniyordum.

"Pekâlâ," dedi Vada elini uzatarak. "Hadi yapalım şu işi,

HIÇ BEKLEMEDİĞİM ANDA

Greenly Ben yanımdayım, unuttun mu?" Bakışları anlam vukluydu. Luke hemen elimi tuttu. "Üç deyince. Bir... İki..."

Üç sesi, inanılmaz beyaz tenli bir İngiliz'in çığlıkları arasında kayboldu. Ama atlamışlardı.

Meg yanıma sokuldu, güneşte ısınan teni, tenimde yumuşacıktı. "Biz burada mı kalsak? Burası çok güzel ve sessiz."

Düşünüyormuş gibi yaparak yan döndüm ve ona sımsıkı sarıldım. Parmağını göğsümde gezdirdi. "Burada, tam bu kayalıkların üzerinde cinsel uyanışıma ilham kaynağı olduğunu biliyor muydun?"

Kafamı geriye atarak kahkaha attım. "Ne?"

Yanakları al al olmuştu ama dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı. "Ciddiyim. Sen o gün beni uçurumdan atlamaya götürmeden önce, üstsüz bir erkeği hiç o kadar yakından görmemiştim. Uçurumdan düşmediğim için şanslıyım, gözlerimi kaslarından alamıyordum."

"Aslında utanmam gerek ama..."

"Sana doyamamam hoşuna gidiyor, değil mi?"

Güldüm. "Evet, öyle. Ama duyguların karşılıklı." Parmaklarımı kanatlarının üzerinde gezdirdim ve başını kendime doğru kaldırdım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hazır mısın?" diye sordu heyecanlı gözlerle.

"Sen atlarsan ben de atlarım, Hennessey."

YAZARIN NOTU

Bu kitabı yazarken bol bol iç deęerlendirme yaptım. Ben řu fazla dūřünenlerdenim, genęlere hitap eden kitaplar yazan bir yazar olarak iřimi *son derece* ciddiye alırım. Hedef kitlemin genęler olması būyūk sorumluluk; ben bir yazar olarak *kulpleri* şekillendirebiliyorum. Bu inanılmaz bir his. Ama evet, parmaklarım tuřlarla buluşmadan önce uzun uzadıya dūřünüyorum ki bu kitabı yazmak inanılmaz zordu.

Yetiřkin hayatım boyunca çocuklarla ve genęlerle çalıştım. Yirmilerimin başlarındayken bir akşam ortaokul ve lise öğrencisi kızlardan oluşan kūęūk bir gruba, genę çocukları olan bir anneyle beraber liderlik etmiştim (İncil kursuna benziyordu ama resmiyeti yoktu). Sonra bu anne bana kazık attı. Konumuz neydi tam hatırlamıyorum ama kūrtaç ya da evlilik dışı seks *değildi*. Ama kadın o konuları konuşmaya başladı. Őstelik hazırlıklı gelmişti. Fotoęraflar, makaleler, materyaller getirmişti ve lanetleyici bakışlarla anlatıyordu. *řoke olmuştum*.

O gencecik kızlara imalı bir şekilde nutuk çekiyordu ki, sevgili okur, acayip *sinirlenmişim*. Titriyor, terliyor, kekeleyordum. Tapınakta masa deviren İsa yanımda solda sıfır kalırdı. Tek düşünebildiğim, ya bu kızlardan biri kürtaj yaptırdıysa, oldu. Ya da kürtaj yaptıran bir tanıdığı varsa. Ya da daha muhtemeli, evlilik dışı seks yaptıysa. Veya evlilik dışı seks yapmak istediye ki bu, hormonları olan insanlar için *normal bir arzuydu*.

Ya evlerine döndükten sonra saatlerce ağlayıp o şeyler yüzünden, o iğrenç fotoğraflar ve önemsiz insanlar tarafından yazılmış ayıplayıcı yazılar yüzünden İsa'nın onları sevmeyeceğine karar verdilerse?

O akşam, kalplerinde büyüdüğünü gördüğüm deliği onarmaya çalıştım. "Tanrı sevgidir" gerçeğini alıntılıyıp onlara Tanrı'nın en büyük emrinin sevmek olduğunu ve hayatlarında ne yapmış olurlarsa olsunlar bir öneminin olmadığını, çünkü Tanrı'nın bağışlayıcı olduğunu, *ne kadar yanlış yaparsa yapsınlar onları yine de affedeceğini* söyledim.

Kulaklarında çınlayan suçlamalardan benim sesimi duyabildiler mi bilmiyorum ama umarım duyabilmişlerdir.

O gece kocamla beraber arabaya bindiğimizde (o erkekler grubunun lideriydi ve olanları duyduğunda, *O konuları mı konuştunuz? Biz sadece dua edip Relient K dinledik*, demişti) çok ağladım. Öfkeden ağladım. Çaresiz, umutsuz ve büsbütün yenilmiş hissediyordum çünkü hoşunuza gitse de gitmese de korku güçlü bir tetikleyiciydi ve o kızlar kendilerinden, bedenlerinden ve kararlarından o kadar korkuyorlardı ki... Of. Şimdi bile mideme kramplar giriyor. *Şimdi bile ağlıyorum*.

Sunurum o gece kilisenin duygularını incitmekten çekinmeyi bıraktım.

Eve gidip misafir odasında etrafa dağılmış yığınla Hristiyan romanını görünce tepem attı. Tamam, 1870'lerden bir karakterin toplumu ve kültürü (sınırdan yalnız başına yaşadığı için ikisi de yok) bunu desteklerken inancını koruyabilmesi ve kendini günahlardan sakınabilmesi ilham vericiydi.

Peki ya 2008'den (ya da 2022'den) biri? Yaptığı hemen her şeyin Tanrı'yı kızdırdığı söylenen bir kimse inancını nasıl koruyabilir? Araba kullanırken gazozun dökülünce küfür mü ettin? Günah. Yüzerken bir oğlanı mı kestin? Günah. Erkeksin ve başka bir erkeğe mi baktın? Günah. Partide bira mı içtin? Günah. Bu kadar günahla ne olur? Doğruca cehennemini boylarsın. Ortası yok. Af yok. Bu hikâyede İsa yok.

Kim böyle yaşar? Kim hayatında böyle bir inanç sistemi ister?

Ben iyi bir sözcü değilim ama yazabiliyorum. Alternatif Hristiyan romanı yazmaya öyle karar vermiştim. Elbette, daha önce hiç kitap yazmamıştım ve kitap yazmak çok zordu ama bir C seçeneği yaratmaya kararlıydım. Tamamen laik değil ama ilham verici de değil (en azından o bakımdan değil).

Taslağı tamamlamam çok uzun sürdü, tamamladıktan sonra kitabımı bildiğim bütün Hristiyan ajanslara ve yayınevlerine yolladım. Hiçbiri kabul etmedi. Tamam, ilk taslağım müthiş değildi ama Hristiyan ajanslar kitabımı okur okumaz "uygun değil" diyerek reddediyorlardı. Ne demek istediklerini biliyordum. Dinine düşkün olmayan karakterlerimi istemiyorlardı. (Kendinizi kötü hissetmek isterseniz

bir Hristiyan yayınevi bulup teslim yönetmeliğini okuyun Rahibe Teresa'yı bile reddederler.)

Ne yapacağımı düşündüm. Bekledim. Dua ettim. Küfredtim. Şarap içtim. Kocamla konuştum, o da omzunu silkip. "Sana kalmış, ama sen gerçek karakterler yaratmak için yazmaya başladın, o gerçekliği silersen de kitap satarsa hence pişman olursun," dedi.

"Ama ya silmezem ve hiç satmazsa?"

"O zaman başka kitap yazarsın."

(Bu arada bu, bir yazarın duymak isteyeceği son şeydir. "Başka kitap yaz.")

Eh, başka kitap yazdım. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Yolum, temsilcim Kate McKean, yayınevim Wednesday Books ve editörüm Vicki Lane'le kesiştiği için çok ama çok şanslıyım. Meg Hennessey, ikinci kitabım *Aşkın Notaları*'nda ikinci karakter olarak başladı. O kitabı yazarken Meg'i tanıma fırsatım oldu, sonra kalbimde -din savaşıyla birlikte- tamamen yeşeriverdi. Onun da anlatacak bir hikâyesi olduğunu biliyordum ama dürüst olmak gerekirse, başta peşine düşmek istemedim. Önceki kitaplarımda dinle ilgili sert eleştirilerde bulunmuştum ve pandoranın kutusunu bir açarsam bir daha kapatamayacağımı biliyordum. Meg'in hikâyesi kutuplaştırmacı olacaktı ve ben insanlarla karşı karşıya gelmeyi pek sevmezdim.

Üstelik daha ortalıkta Micah yoktu!

Dedim ki, editörüme Meg eğitim arası verdiğinde inancını sorgulasın, diye bir fikir götürüyüm, *nasılsa* hayır der. Kim böyle bir konuya evet der ki? Böyle bir konu nasıl pazarlanır?

Editorüm hayır demedi. Ona başka fikirler sundum! Daha güvenli fikirler! "Güzelmış," dedi. "*Ama önce Meg.*"

Romantizme ağırlık verir, inanç sorgulama kısmına şöyle bir değinir geçerim diye düşündüm. Ama sonra #MeToo hareketi başladı ve televizyonda küçükken gittiğim kilisede görev yapan bir papazın, o kilisedeki kadın liderlere cinsel tacizde bulunduğu haberini gördüm. Bu haber beni *kahretti*. Hasta etti. Yıllarca bana, bir kadın olarak sadece kendi iffetinden değil, etrafımdaki erkeklerin iffetinden de sorumlu olduğum söylenmişti. Evlilik öncesi ve evlilik dışı seksin çok büyük bir günah olduğu ve müstakbel kocam için beni mahvetmekle kalmayıp evliliğimizi lanetleyeceği de söylenmişti. İnce askılı dar bluzlar, şortlar, görünür sutyen askıları, V yakalar, mayolar, yatakta bir oğlanla oturmak... Bunların hepsi yanlış ve ayıp şeylerdi. Bugün bile kocam dekoltemle ilgili flörtöz bir yorum yaptığında üzerimi değiştirmemek için kendimi zor tutuyorum. Çok saçma, bundan nefret ediyorum ve Tanrı'nın böyle yaşamamızı istemediğinden eminim.

Neyse. Kitabı sonuna kadar okuduysanız, gerisini biliyorsunuz. Meg'le Micah size gerisini söylediler. Gördüğünüz üzere, o andan sonra benim için geri dönüş yoktu. Bu hikâyeyi yazmak zorundaydım. Elime kılıcımı (yani kalemimi) alıp baraj kapaklarını açtığımda sanki bir şeyi temizlemişim gibi hissettim. Okuyan herkesin bu kitabı beğenmeyeceğini biliyorum. Umursamamaya çalışıyorum ama olmuyor. Meg gibi ben de beğenilmek, onaylanmak istiyorum. Ama bu kitabı yazmaktaki amacım, okurların beğenisi değildi. Amacım, bu hikâyenin sizlere yardımcı olması, iyi gelmesiydi. Bazılarınıza gelecektir. Bana kesinlikle geldi.

Dostlarım, ben bütün hayatımı günah işleyerek geçirdim. Sürekli günah işledim. Günübegün küçük günahlara girdim; büyük günahlara da. Ama aynı zamanda Tanrı'nın bağışlayıcı olduğunu ve onun sevgisinin her şeyden üstün olduğunu da bilerek yaşadım.

Günah işlemeniz umurumda bile değil. Ya da işlememeniz. Benim önemsedığım tek şey şu: Ne olursa olsun, kim olursanız olun, Tanrı sizi seviyor. Ben de.

Meg, Micah ve şimdiye kadar yazdığım diğer bütün karakter de severdi.

*Sevgiler,
Erin Hahn*

TEŞEKKÜR

Bu hikâyeyi hayatım boyunca kalbime yazdım ama şu isimler olmasaydı asla kâğıda dökemezdim:

Bitmek bilmeyen coşkusu ve teşvikleriyle editörüm, dünyanın en iyi editörü, Vicki Lane.

Aklı başında ve sağduyulu görüşleriyle temsilcim, dünyanın en iyi temsilcisi, Kate McKean.

Tam destek arkamda duran yayınevimi, dünyanın en iyi yayınevi, Wednesday Books.

İnanılmaz yetenekleri ve sabırlarıyla Wednesday Books'taki bütün yayın ekibim: DJ, DeSmyter, Kerri Resnick, Mary Moates, Jennie Conway ve daha niceleri, ayrıca hikâyelerime en güzel şekilde hayat veren Macmillan Audio ekibi.

Tam yerinde geri bildirimleriyle ilk okurlarım, Kelly Coon ve Karen McManus.

(Böyle bir kitapla siz okurlarıma içimi dökerek aslında korkunç bir şey yapmadığımı hissetmemi sağlayan) özenli ve güzel tanıtım yazılarıyla Ashley Schumacher (Vada'm

olup bana tam da ihtiyaç duyduğum anda o şarkıyı gönderdiğin için çok teşekkür ederim), Erin Craig, Laura Taylor Namey ve Joy McCullough.

Meg'le annesine ilham kaynağı olan yirmi yıllık dostluk, kardeşlik, dualar ve kahkahalar; 915 Pine/İncil kursu arkadaşlarım: Kelly Laarman, Lindsay VonQualen, Katie Willett, Maria Gibson, Aimee Hougaboom ve Meg Markoya. Umarım hakkınızı verebilmişimdir, kızlar.

Bana İsa'yı öğreten, beni olduğum gibi seven, muhakeme yeteneğı ve sabrıyla Micah Allen'a ilham kaynağı olan ve ona, "Bu kitap bazılarını kızdıracak gibi görünüyor," dediğimde bile yanımda olup beni desteklemeye devam eden kocam Mike. Kendime, Tanrı'nın bana yazdığından daha iyi bir aşk yazamazdım.

Çocuklarım, dünyanın en iyi çocukları: Jones ve Al. Olur da bir gün bu kitabı okursanız kalplerinizi huzurla doldurmasını ve size koşulsuz şartsız sevildiğiniz güvencesini aşılmasını umarım.

Bu hikâyeyi herkesten önce okuyarak bana yazması acı verici, okuması daha da acı verici bile olsa önemli ve gerekli olduğunu ve bir gün fark yaratacağını söyleyen annem Deb Jenkins, kız kardeşim Cassie Canestrini ve en yakın dostlarım Meg Turton ile Cate Unruh.

Bandrowski ailesi. Şimdilerde nerede oturduğunuzu bile bilmiyorum ama zamanında ben, kalacak yeri olmayan yoksul bir üniversite öğrencisiyken bana hem kapınızı hem de ailenizi açmıştınız. Çatınız altında sevgi dolu, Hristiyan bir ailenin nasıl olması gerektiğine doğrudan şahit olduğum o bir ayı sık sık yâd ederim. O bir ayın hayatıma etkisini kelimeler-

le anlatmam mümkün değil. Ama bir gün aynı durum benim de başıma gelirse sizin kadar cömert olabilmeyi dilerim.

İşini doğru yapan herkes: Papazlar, papazların eşleri, gençlik grubu liderleri, kamp rehberleri, dua grubu liderleri, kilise aileleri, İncil kursu liderleri, şarkı yazarları, ressamlar, yazarlar, pervasızca ve kararlılıkla sevenler; birinin yüzüne baktığında, orada yalnızca sevgisini hak eden bir ruh görenler... Hepiniz VAR OLUN. Size can-ı gönülden teşekkür ederim.

Ve İsa. Kitap yazmama yardım ettiğin için sana teşekkür etmek çok küstahça geliyor, o yüzden iliklerime kadar minnet duysam bile sana bu yüzden teşekkür etmeyeceğim. Onun yerine, beni hiçbir zaman bırakmadığın için teşekkür edeceğim.

Tutucu bir anne baba tarafından yetiştirilen on sekiz yaşındaki Meg Hennessey, tüm çocukluğunun bir yalandan ibaret olduğunu öğrenir. Üniversiteye başlamadan önce eğitim hayatına bir sene ara vermek niyetindeyken, birden kuzeye gitmeye ve var olduklarını bile bilmediği aile üyeleriyle tanışmaya karar verir. Meg burada, kendi aile sıkıntılarıyla boğuşan ve kiliseyle karmaşık bir ilişkisi olan Micah Allen'la tanışır. On dokuz yaşındaki Micah, ismi skandallara karışmış eski bir papaz olan babasını affetmeye ve kendi hayatını düzene sokmaya çalışmaktadır.

Meg ve Micah birbirlerini tanıdıkça yakınlaşırlar. Ancak ilk aşkın heyecanının getirdiği güzel ve karmaşık duyguların yanı sıra ikisinin de çözümlemeleri gereken ailevi meseleleri vardır. Bu iki genç âşık, tüm bu belirsizlikler arasında birbirine tutunarak zorlukların üstesinden gelebilecek midir?

"Erin Hahn'ın kitaplarını hep sevmişimdir ama bu kitapta çok özel olan bir şey var." – Buzzfeed

"İnancının ve kendine ait gerçeklerin farkına vararak büyüyen iki gence dair çok güçlü bir hikâye." – Kirkus Reviews

